

Thời Hạn Chia Tay

Contents

Thời Hạn Chia Tay	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	18
4. Chương 4	27
5. Chương 5	36
6. Chương 6	44
7. Chương 7	53
8. Chương 8	62
9. Chương 9	71

Thời Hạn Chia Tay

Giới thiệu

Một người có tuổi , một người cha đã mất con , một người vô trách nhiệm lại có một di sản cực lớn t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-han-chia-tay>

1. Chương 1

Mở đầu.

“Mẹ nói gì, ba con, cái người mà sau khi con ra đời chỉ chu cấp phí nuôi dưỡng, tên đầu heo chưa từng có một ngày làm tròn nhiệm vụ của một người ba, muốn cho con đi sản?”

“Ông ấy là ba con, con đừng gọi ông ấy là đầu heo.” Mẹ Âu dịu dàng sửa lại.

Âu Quan Lữ hừ mũi coi thường. “Đối với con mà nói, ông ta chính là tên đầu heo không biết chịu trách nhiệm. Ông ta không phải có một đôi nam nữ sao? Con lại không nhận tổ quy tông, phần di sản đó cũng

không tới phiên đưa con riêng này được nhận chứ?”

Khó trách anh luôn có ác cảm với cha mình, ông ta là chủ một công ty, kết hôn sớm, lại đến trêu chọc mẹ xinh đẹp của anh, vài tháng sau hai người chia tay, lưu lại anh, ‘niềm tiếc nuối của tình yêu’ này, từ đó về sau phá hoại hạnh phúc cả đời của mẹ anh.

Thật may, ‘vật tiếc nuối’ này lại rất hiếu thắng, từ nhỏ đã đi học với học bổng, sau khi tốt nghiệp, công việc thuận buồm xuôi gió, hôm nay còn đảm nhiệm vai trò thiết kế của một công ty điện tử, tiền lương hàng năm hơn trăm vạn, cuộc sống của hai mẹ con không lo thiếu thốn.

Khi còn nhỏ anh từng được gặp cha mấy lần, biết cha có một gia đình khác, cũng không muốn liên lạc, thỉnh thoảng thấy ông trên tạp chí, nội dung bài viết ngoại trừ viết về công ty vận chuyển của ông ra, còn lại là viết ông đi trêu hoa ghẹo nguyệt. Anh nhìn ông trong tạp chí, chỉ có hai loại cảm xúc... là bóp chết ông ta hoặc là đánh chết ông ta.

Anh cực kì khinh thường loại người đẹp trai phóng đáng lại đa tình, thực ra chỉ là loại đàn ông mất không chế nửa người dưới. Hừ, dám làm dám chịu khó vậy sao?

Nói tóm lại, anh và mẹ cùng với người cha đó, giống như hai cục đá độc lập trong một cốc nước, vĩnh viễn không dính vào nhau. Đang yên lành ai đi đường nấy, sao lại đột nhiên lấy tiền ra cho anh? Âu Quan Lữ càng nghĩ càng thấy khả nghi, lão già đáng chết đó nhất định có âm mưu.

“Ai, là ba con hối hận, ông rất hối hận lúc tuổi còn trẻ lưu tình khắp nơi, phụ lòng quá nhiều phụ nữ, ngay cả con của mình cũng không thể chăm sóc tốt. Năm năm trước ông ấy bị ung thư gan, tuy nhiên không chế được, sau đó lại trúng gió, gần đây còn phải đổi đầu gối, ông càng nghĩ càng thấy sinh mệnh vô thường, có lẽ một ngày nào đó sẽ chết đi, thừa dịp còn sống, ông ấy muốn bồi thường chúng ta.”

“A, cho nên ông ta muốn dùng tiền để chuộc lại cảm giác tội ác của mình. Người có tiền là như vậy, luôn cho rằng cái gì cũng có thể dùng tiền mua được.” Âu Quan Lữ cười lạnh, lấy bìa ra rút một cốc lớn. “Con không muốn.”

“Ông ấy muốn cho con một tỷ.”

Âu Quan Lữ bị sắc bìa. “Khụ khụ khụ... một tỷ?” Anh càng hoài nghi hơn. “Mẹ xác định ông ta phải thay đầu gối? Con thấy ông ta nên thay não đi chứ?” Anh là con riêng, không muốn đi tranh gia sản, cũng không hi vọng được chia một bát canh, sao ông ta lại cho anh nhiều tiền như vậy? Hừ, 100% là có âm mưu!

“Đúng vậy, chính miệng ông ấy nói với mẹ.”

“Con ông ta không phản đối?” Nếu như người vợ được ông ta cưới hỏi đang hoàng còn sống, đừng nói một tỷ, một đồng anh cũng đừng mong lấy được.

“Bọn họ dĩ nhiên không thích, nhưng ông ấy là ba, ông ấy định đoạt. Ông ấy là sợ sau khi mình qua đời, anh chị con sẽ lấy hết tiền, mới thừa dịp này cho con. Trừ con ra, con còn có một người anh, hai người mỗi đứa có một tỷ.”

Một tỷ, cho dù có hận cha, Âu Quan Lữ cũng không khỏi động lòng với số tiền khổng lồ đó. Anh không thiếu tiền, nhưng mẹ chịu khổ một đời, nếu như có thể giúp bà tranh giành một chút quyền lợi... Không được, lấy tiền của lão già đáng chết đó, cũng như là đã khuất phục, nguyện ý tiếp nhận ông ta, anh mới không để lão già đáng chết đó cho rằng mình tha thứ ông ta.

Anh hừ lạnh. “Con không muốn lấy tiền của ông ta, tự con có khả năng kiếm, nếu tiền của ông ta quá nhiều, có thể đưa số tiền đó đi lấp biển lập đất! Con tin chính phủ sẽ rất cảm tạ ông ta. Nếu không đến tháng bảy đốt một chút, hối lộ Diêm La, sau này khi xuống đó ông ta sẽ được ăn uống no say, mỗi ngày đi đánh golf cùng với Diêm La.”

“Phi phi, đừng nói lung tung! A Quan, ba con nghiêm túc, ông ấy hi vọng con có thể nhận số tiền đó, chỉ cần con chịu đi gặp ông ấy, ông ấy sẽ cho con một tỷ... chỉ có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Âu Quan Lữ cảm thấy không hứng thú, hỏi.

“Hai đứa các con, phải dẫn vợ mình hoặc bạn gái muốn bàn đến chuyện hôn nhân tới gặp ông ấy.”

“A? Cái điều kiện quý quái gì vậy?”

“Ba con cảm thấy quá khứ mình đã phản bội quá nhiều người phụ nữ, lương tâm bất an, ông ấy hi vọng mấy đứa không giống như mình, biến thành người đàn ông không biết chịu trách nhiệm, chỉ cần con đưa bạn gái đến gặp ông ấy, ông ấy sẽ cho con một tỷ vô điều kiện.” Hai mắt mẹ Âu tóa sáng lấp lánh.

Âu Quan Lữ chợt tỉnh ngộ... đây mới là ý đồ thực sự của mẹ mình! Đòi di sản là phụ, muốn anh có bạn gái mới là thật, người tính toán thật sự không phải cha anh, mà là mẹ.

Từ sau khi anh bắt đầu đi làm, cả ngày mẹ luôn theo dõi khi nào anh có bạn gái, khi nào kết hôn, đơn giản coi anh là cổ phiếu, ngày ngày nhìn quanh, làm không biết chán.

“Con lấy đâu ra bạn gái? Mấy trăm năm rồi con không có bạn gái, ngay cả một người phụ nữ bình thường con cũng không có...”

“Công ty con không phải có rất nhiều đồng nghiệp nữ sao?”

“Những người đó không ai là phụ nữ bình thường.” Anh đang làm việc trong một công ty trò chơi điện tử, trong công ty bận rộn như đánh giặc, phụ nữ làm việc của đàn ông, đàn ông làm việc của hai người đàn ông, mọi người thiết kế, xây dựng mô hình, thiếp đồ, viết chương trình, mọi người bận điên cuồng, trong lúc làm việc không phân biệt nam nữ, chỉ phân chia theo trình độ.

“Nhưng con thường nhắc đến cô Nhạc Nhạc gì đó...”

“Đó là người phụ nữ không bình thường nhất, làm ơn không nhắc tới cô ta.” Âu Quan Lữ cau mày. Thỉnh thoảng anh nhắc tới cô gái đó với mẹ đều là đang oán trách, trút hết cảm xúc trong công việc, nữ ma đầu trong tổ thiết kế còn gây áp lực cho anh nhiều hơn cả ông chủ, mẹ lại có thể cho rằng anh có ý với người kia?

“Được được được, vậy con phải có ít nhất một người bạn nữ tính một chút có thể đưa đi gặp cha con chứ?”

“Không có.” Âu Quan Lữ trả lời dứt khoát. “Trong cuộc sống của con, người phụ nữ gần gũi nhất với con trừ mẹ ra, chính là bà lão ở hiệu ăn sáng. Cho nên, mẹ nói với ba, tư cách con không phù hợp, không thể cầm một tỷ đó, ông ấy thích cho ai đều được.”

*****

Mặc dù Âu Quan Lữ đã khẳng khái cự tuyệt cha, nhưng mẹ vẫn nói nhảm bên tai anh cả ngày.

“Ai, nhiều năm qua như vậy, mẹ không có kết hôn, một mình khổ cực nuôi con lớn, tiêu phí hết tuổi thanh xuân, mẹ yêu con, không một câu oán hận, hiện tại ba con rút cuộc nghĩ đến trách nhiệm của mình, cho chúng ta một số tiền lớn, con suy nghĩ một chút, tương lai sau này con có gia đình của chính mình, nói không chừng không có biện pháp chăm sóc mẹ, số tiền đó dùng cho nửa đời sau của mẹ, lương hưu của mẹ, con nhẫn tâm không giúp mẹ lấy số tiền đó, để cho nửa đời sau của mẹ không có chỗ nương tựa sao?”

Anh đương nhiên nhanh chóng trấn an mẹ mình tương lai bà tuyệt đối không có chuyện không có chỗ nương tựa, nhưng bị nói lại cảm thấy tội ác dày đặc. Anh không cần tiền, nhưng đây là cha thiếu mẹ, anh nên đi đòi lại thay bà, thế nhưng điều kiện chết tiệt đó... muốn dẫn bạn gái đi gặp lão đầu, anh nên đi đâu để tìm ra một người bạn gái đây?

“Mẹ thấy con đẹp trai như vậy, tay con vừa vung lên, lập tức có một đồng người phụ nữ xếp hàng cho con chọn, sao con lại không có bạn gái được? Là do con không chịu đó chứ? Con không cần phải viện cớ, mẹ không chấp nhận.”

Mẹ nói anh như là trạm xe buýt, một đồng phụ nữ xếp hàng... Được rồi, mặc dù không hợp cũng không sao, muốn anh có bạn gái không khó, nhưng anh căn bản không muốn nói tới chuyện tình cảm, bạn gái cũng chỉ làm trong ba ngày, đến lúc kết thúc thì tạm biệt, chẳng lẽ anh thật sự muốn mất tự do vì số tiền một tỷ nguyên đó?

Nhưng bỏ chuyện nhà đáng ghét qua một bên không nói, mỗi ngày Âu Quan Lữ trôi qua đều rất vừa lòng.

Anh làm việc ở công ty điện tử “Điện Mã”, mỗi ngày bận rộn, anh vô cùng yêu thích công việc này, anh thích chơi trò chơi điện tử, cũng thích thiết kế trò chơi điện tử, công việc này cho anh nhiều niềm vui vẻ cùng với cảm giác thành tựu.

Anh ở “Điện Mã” năm năm, đảm nhiệm khâu thiết kế, anh đã thực hiện nhiều trò chơi đáng kể, cấp trên rất hay khen ngợi chương trình của anh, quản lý chương trình năm nay muốn về hưu, trong công ty nhất định muốn đề bạt anh.

Sáng thứ hai, các ngành đi họp như thường lệ, báo cáo tiến độ công việc, cuộc họp do tổng giám đốc chủ trì.

Năm nay, “Điện Mã” muốn đưa ra thị trường một game online “Cung cầu vòng”, trò chơi chủ yếu đánh vào người chơi là phụ nữ, công ty liệt vào trọng điểm của cuối năm, để cử ra hai người tinh anh nhất quản lý, một người là Âu Quan Lữ, người khác là tiểu thư Trình Dư Nhạc bên bộ phận thiết kế. Vì lấy lòng người chơi phụ nữ, phong cách trò chơi tinh xảo đáng yêu, thiết kế chiếm một phần quan trọng, dĩ nhiên đối với những nhà phê bình thì lí lẽ của họ luôn thắng thắn, không chút nương tay.

“Xin hỏi kĩ sư Âu, đây là cái gì?” Hội nghị vừa bắt đầu chưa lâu, một giọng nữ cao vút đã đem không khí chiến đấu trong cuộc họp tăng cao.

Chắc, vừa nói liền tới. Âu Quan Lữ đã sớm có chuẩn bị, dựa lưng vào ghế ngồi, dù bận vẫn ung dung nhìn người vừa đặt câu hỏi... A, phụ nữ.

Hai tay anh đặt ở trên bụng, vẻ mặt thản nhiên. “Tiểu thư Nhạc Nhạc, có vấn đề gì không?”

Vị này là tiểu tổ trưởng ngành thiết kế tiểu thư Trình Dư Nhạc, người cao bình thường, tóc dài, da trắng, vẻ ngoài thanh tú, cấp mắt một mí to khiến người khác chú ý, khóe mắt xếch lên giống như một con mèo, còn có đôi môi đầy đặn, giống như một cây mận chín, là người làm đã số đàn ông trong giới điện tử say mê, cô giống như một đóa hoa thuần khiết, tự nhiên có nhiều đàn ông theo đuổi.

Cô không trang điểm, luôn mặc một chiếc quần jeans đơn giản, đi giày búp bê, khiến anh nghĩ đến loại quả trên bánh ga-tô, không xinh đẹp, nhưng hương vị lại rất ngon. Tuy nhiên, bên trong chiếc giày búp bê của cô bé vĩnh viễn chỉ có hai chiếc kẹo xinh đẹp, giống như cắt bánh ngọt, lại phát hiện bên trong không phải chiếc bánh nhân hoa quả. Cặp tất nghịch ngợm, cho thấy tính cách nghịch ngợm của cô.

Cho nên thỉnh thoảng có xảy ra tranh cãi, anh có thể lí giải phản ứng kích liệt của cô, giống như hiện tại, cả người cô như có ánh sáng, trông mắt giống như con mèo lóe sáng, tóc dài khẽ tung bay, nói chuyện nhanh chóng, Đôi tay khoa trương quơ múa, giống như tiếp theo sẽ phải hươ tay múa chân. Cô gái nhỏ điềm tĩnh đột nhiên biến thành một con hổ đồ chơi được sạc điện quá mức, mỗi lần đều khiến Âu Quan Lữ không nhận được cười trộm.

Mà vẻ mặt nhàn nhã của Âu Quan Lữ, vào trong mắt Trình Dư Nhạc, trở nên thật chói mắt!

Người này có thể trở thành quản lý khâu viết chương trình, làn da vì thường hoạt động bên ngoài mà lộ ra màu đồng, vẻ mặt đẹp trai hào phóng, đôi mắt đen sáng có thần đầy ngổ ngược. Thân hình anh cao lớn, mái tóc ngắn có chút loạn, phối hợp với hàm răng trắng thoáng hiện ra mỗi lúc anh nói chuyện, giọng nói hơi chậm chạp, giống như một tên cướp biển bướng bỉnh không được dạy dỗ tốt,... cô không nghi ngờ chút nào, giọng nói chậm chạp của anh là vì cô, bởi vì ý kiến trong công việc của họ khác biệt, họ đã tranh cãi qua nhiều lần, đến ngay lúc bình thường chào hỏi cũng chứa đầy mùi thuốc súng.

Cô chỉ về hình ảnh sân chơi trên màn hình chiếu. “Nghĩa địa và quái vật ở đây tại sao lại không giống với thiết kế của chúng tôi?”

Muốn tranh cãi! Các đồng nghiệp trong hội nghị bắt đầu đẩy mạnh tinh thần, nháy mắt với nhau, chuẩn bị xem kịch vui.

Tổng giám đốc cũng không lên tiếng, cả hai đều là ái tướng của ông, ý kiến thường không hợp nhau, cũng thường kích động ra lửa, khi ý kiến của hai người không hợp, ông vẫn luôn giữ im lặng, lắng nghe trình bày của mỗi người.

“Bên đó không giống?” Âu Quan Lữ nhàn nhả hỏi. Người phụ nữ này, ánh mắt còn sắc bén ơn cả kính hiển vi, luôn nhìn ra được anh động chân động tay thay đổi ở đâu.

Trình Dư Nhạc nhìn lại bản thiết kế trước, đến nhìn hình chiếu trên màn hình, cũng liệt kê tương đối. “Con chuột rất khác, màu sắc vốn là hơi sang màu hồng phấn, bây giờ lại chuyển thành màu xám tro, khuôn mặt tương đối nhợt. Thân thể con rết cũng trở nên dài nhỏ, chân cũng nhiều hơn, còn màu sắc của tấm bia mộ trở nên rất sâu, độ sáng cũng tối hơn,...”

“A, tôi có thay đổi nhỏ, cô thiết kế nghĩa địa và quái vật hơi đáng yêu, quá dễ thương, quả thực giống với hello kitty, một chút không khí cũng không có, nghĩa đại phải có chút kinh khủng mới đúng.”

To gan! Trình Dư Nhạc phản bác. “Trò chơi này chủ yếu đánh vào nữ giới, không cần phải chém giết hung ác thê thảm như vậy, phải đáng yêu một chút mới có thể hấp dẫn được phái nữ, hãy đổi lại theo thiết kế của tôi đi.”

“Đây là nghĩa địa kinh khủng, cảnh vật phải đáng sợ hơn, quái vật phải tạo cảm giác nguy hiểm hơn, tôi thấy ở đây phải có chút không khí, nhưng nơi khác đã đủ đáng yêu rồi.”

“Anh nói đến trọng điểm, nhưng đây đang nói đến đối tượng trò chơi hướng đến! Đối tượng quyết định của trò chơi là phái nữ, phụ nữ không muốn hình ảnh tàn bạo máu tanh, thứ chúng ta cần là đáng yêu, đáng yêu!” Cô dùng sức liên tục đâm vào màn hình chiếu. “Như vậy có đáng yêu? Anh là phụ nữ sao? Anh hiểu được phụ nữ thích cái gì sao?”

“‘Chúng ta’? Cô có cảm thấy mình quá độc đoán rồi không? Đây thật ra là sở thích của cô, chứ không phải là nhận định chuyên nghiệp, đúng chứ?”

“Thân là phụ nữ, tôi nghĩ lần này tôi có tư cách lên tiếng, không phải sao? Nếu tôi không biết phụ nữ muốn cái gì, chẳng lẽ anh hiểu hơn tôi?”

“Dĩ nhiên, sau khi mỗi công ty tung ra thị trường một game online, tôi sẽ tự mình đi chơi, ở trong trò chơi nghe ý kiến của mọi người. Tôi cho rằng, mặc dù trò chơi lần này đặt mục tiêu vào phái nữ, nhưng người chơi chiếm chủ yếu là đàn ông, lại nói, có một ít phụ nữ thích chơi cũng thích chém giết, mọi người đều là người, không phân biệt nam nữ, phụ nữ cũng có chút tàn bạo trong máu,...” Âu Quan Lữ nói chậm lại. Anh chỉ thể hiện cái nhìn của mình, cũng không có ý chỉ cây dâu mắng cây hòe.

Đừng tưởng cô nghe không hiểu! Trình Dư Nhạc nheo mắt lại. “Tôi sẽ giải thích, có lúc trong công việc gặp phải khách hàng đáng ghét hay là những đồng nghiệp có ý kiến nhiều hơn cả vi khuẩn, tôi cũng sẽ tưởng tượng làm thịt anh ta, cầm roi quất anh ta, cắt ra làm tám miếng hay là đem anh ta bỏ vào nồi dầu. Tin tôi đi, tôi rất hiểu.” Đôi mắt to như một con mèo khiêu khích nhìn thẳng anh, cô khinh thường việc nói quanh co vòng vèo chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, cô đang nói về anh đó!

Phụt, bên cạnh có đồng nghiệp đang cười trộm, mọi người đều biết cô đang nói người nào.

Âu Quan Lữ ngay lập tức dừng lại khoe miệng đang cong lên, nhìn tiểu thư Nhạc Nhạc một tay chống nạnh, mặt mày hung tợn, nhìn qua giống như một bà hoàng đang nổi giận. Cô nghĩ ra rất nhiều phương pháp để làm thịt anh, anh cảm thấy buồn cười, lại rất thương thức tính cách thẳng thắn của cô. Anh nhìn thẳng tròn mắt sáng chói của cô, đáy mắt tỏa sáng lấp lánh đầy sức sống, giống như cũng đi vào thân thể anh, làm toàn thân anh nóng lên.

Trình Dư Nhạc tiếp tục nói: “Tôi đồng ý với cái nhìn của anh, không phân biệt nam nữ, khắp trò chơi cũng sẽ có nơi như vậy, không khí đánh quái vật rất quan trọng, nhưng tôi cho rằng thiết kế của tôi đáp ứng được nhu cầu đó rồi, cho nên hãy đổi lại nơi này về giống với thiết kế của tôi đi.”

Âu Quan Lữ lắc đầu. “Tôi lại cảm thấy đổi thành như vậy tương đối tốt.”

“Mời tôn trọng ý kiến của người thiết kế được không?”

“Nơi khác tôi không thay đổi, chỉ thay đổi nghĩa địa này mà thôi, cô có cần so đo như vậy không?”

“Bởi vì tôi mới là người thiết kế cảnh vật! Anh thay đổi như vậy, sẽ ảnh hưởng đến những thứ khác mà tôi thiết kế!” Trình Dư Nhạc kích động, hai tay khoa trương múa loạn, khiến Âu Quan Lữ nghĩ đến quái vật đầy leo trong hoạt hình.

“Không nghiêm trọng như vậy chứ? Tôi chỉ sửa lại bên này, tôi đảm bảo mình sẽ không động vào nơi khác, có được không?”

“Anh đảm bảo? Lần trước anh cũng đảm bảo như vậy, lần trước nữa cũng thế, kết quả sau đó lại thay đổi một đồng! Nếu cam đoan của anh có thể tin tưởng, nhựa đường cũng có thể ăn!” Cô vừa nóng vừa giận, bắt đầu không lựa lời nói, các đồng nghiệp lại được một trận cười.

“Vậy tốt nhất hiện tại cô bắt đầu ăn đi, có muốn tôi ra ngoài đào một chút lên cho cô không?”

“Được rồi.” Cuộc tranh luận bắt đầu tiến vào việc cãi vã vô nghĩa, tổng giám đốc cắt đứt hai người. “Tôi thấy Quan Lữ đổi thành như vậy thì tốt hơn, như vậy không có phá hư toàn bộ cảm giác của trò chơi, ngược lại khiến cảnh vật đẹp hơn đó.”

Về mặt Âu Quan Lữ sáng lên, sắc mặt Trình Dư Nhạc lại trầm xuống, cực kì khó chịu.

“Nhưng chỉ sửa lại cảnh vật, cũng cảm giác toàn bộ không ăn khớp, cho nên Quan Lữ, cậu đổi thì đổi cho hết, điều chỉnh luôn màu sắc của nghĩa địa, sau khi điều chỉnh tốt thì đem cho Nhạc Nhạc xem qua, con bé nói có thể mới được.”

“Rõ ràng anh ta thay đổi thiết kế của mình, sao lại biến thành mình nhân nhượng anh ta?” Cuộc họp kết thúc, mọi người đi ra ngoài, Trình Dư Nhạc vẫn rất tức giận, không ngừng oán trách.

Đồng nghiệp cũng ban kiêm đồng đảng Tiểu Huệ trấn an cô. “Hết cách rồi, anh ấy đã sắp nhận vị trí trưởng bộ phận viết chương trình, tổng giám đốc lại rất thưởng thức anh ấy, người quan trọng nói chuyện liền có trọng lượng hơn chứ sao.”

“Tổng giám đốc quá thiên vị anh ta! Lần trước cũng thế, lần trước nữa cũng thế, mỗi lần đi họp, tôi không hợp ý với anh ta, tổng giám đốc vẫn tán thành ý kiến đó, sau đó lại kêu mình đi phối hợp với anh ta!” Dồn hết tâm huyết vất óc suy nghĩ lại bị đối lung tung, cảm giác rất kém cỏi.

“Cũng không phải lần nào cũng vậy... không phải lần trước tổng giám đốc liền muốn anh ấy đổi lại những thứ cậu thiết kế ra sao? Lần này tổng giám đốc cần anh ấy phải tự suy nghĩ, sau đó còn phải đưa cho cậu xem qua, tổng giám đốc vẫn còn tôn trọng cậu mà!”

“Mình cảm thấy anh ta rất kì quái, nếu là kỹ sư, vậy thì làm tốt việc viết chương trình của mình đi, lại luôn muốn đi quá giới hạn? Thích thay đổi lung tung như vậy, không bằng dứt khoát tới ngành thiết kế...” Chợt thấy Tiểu Huệ che miệng cười trộm. “Cậu cười cái gì?”

“Mình lại cảm thấy anh ấy muốn thu hút sự chú ý của cậu cũng nên.”

“Thu hút sự chú ý của mình?” Hai mắt Trình Dư Nhạc trừng lớn giống như hai chiếc đĩa CD.

“Đúng vậy mà, tất cả mọi người đều đoán như vậy, anh Âu rất có khả năng khơi thông mối qua hệ với người khác, duy chỉ có cậu, anh ấy luôn chọn phần cậu phụ trách để thay đổi, mỗi lần đi họp, đều là hai người ở hai chiến tuyến.”

“Đó đều là do anh ta khơi mào trước?” Nếu anh ta không thay đổi thiết kế của cô, cô có cần mất hình tượng để tranh cãi với anh không?

“Hơn nữa anh ấy đẹp trai như vậy, nhưng vẫn không có bạn gái...”

“Tính cách anh ta kém như vậy, đương nhiên không thể có bạn gái, cậu xem mỗi lần mình mặc đồ xấu, anh ta sẽ lại nói ‘hôm nay cô mặc đồ khó coi như vậy, tôi đến thay đổi cho cô một chút’... tên tiểu bạch kiểm đó, đương nhiên không có người phụ nữ nào muốn có quan hệ với anh ta.” Tiểu bạch kiểm không thể trưởng thành trong thời gian ngắn ngủi, căn cứ vào hình dạng hung ác của kỹ sư Âu, Trình Dư Nhạc tin rằng mọi mặt của anh đều khiến mọi người chán ghét.

“Ai, xem ra cậu rất để ý tới anh ấy đó! Ý tưởng dành cho anh ấy nhiều như vậy...” Tiểu Huệ lấy cùi chỏ thúc lên người cô. “Thừa nhận đi, có phải cậu có chút thích anh ấy rồi không?”

“Mình thích anh ta? Đúng, mình thích anh ta.” Trình Dư Nhạc cười lạnh. “Mình thích anh ta xin nghỉ không đến làm, mình thích anh ta không xuất hiện trước mặt mình, mình thích không cần phải nhìn thấy anh ta trong công ty! Mình thích nhất lần này, tổng giám đốc nói anh ta sau khi làm xong phải đi xin ý

kiến của mình!” Hai mắt cô tỏa sáng, phải lập kế hoạch thế nào để chinh tên đáng ghét đó đây. “Mình muốn trước đó làm bộ khen ngợi anh ta, nói chỉ có phần A và phần B là cần đổi, chờ sau khi anh ta thay đổi tốt, mình lại nói cũng muốn đổi phần C và D, chờ anh ta đổi xong, mình lại nói, tất cả đều không được, đem tất cả đổi lại.” Oa ha ha, mới nghĩ đến thôi đã vui rồi.

“Chiều này không tệ, ngoan độc.” Một giọng nói trầm thấp mang theo nụ cười vang lên sau lưng Trình Dư Nhạc.

Trình Dư Nhạc và Tiểu Huệ đồng thời xoay người. Âu Quan Lữ đang ở sau lưng bọn họ, trên hành lang sáng trưng, thân hình cao to sừng sững của anh giống như một cây đại thụ, đôi mắt thâm thúy cười như không cười lóe lên sự chế nhạo. Anh hiển nhiên đã nghe hết tất cả.

“Mình về trước, có phần cần phải thiết kế, hai người chậm rãi nói chuyện.” Tiểu Huệ cười trộm chạy trốn.

“Anh nghe lén.” Giọng nói của Trình Dư Nhạc mang theo chỉ trích.

“Ừ, nghe rất rõ.” Âu Quan Lữ không chút hối hận nhún vai. “Tôi không nghe lén, hai người lớn tiếng trên hành lang, giống như sợ mọi người không nghe thấy, tôi bị buộc phải nghe chúng.” Anh thở dài. “Thật ra thì tôi rất hối hận, cô đã làm rất tốt, tôi làm theo không phải tốt rồi sao? Hiện tại thì tốt rồi, tổng giám đốc muốn tôi làm lại tất cả, sớm biết sẽ hại mình có thêm việc, tôi sẽ không nhiều chuyện như vậy.”

“Anh vốn luôn tự mình là thông minh.” Người này lại có thể thừa nhận mình sai rồi sao? Hừ, nhất định có bấy.

“Ngộ nhớ tôi làm quá tốt, cô thấy liền thấy mấy con chuột của tôi đẹp hơn của cô, đã kích nghiêm trọng lòng tin của cô thì phải làm sao đây? Như vậy không phải tôi phạm phải lỗi lớn rồi sao?”

Nói thật dễ nghe, đầu lưỡi cũng không bị dính lại, Trình Dư Nhạc cười ngọt ngào. “Tôi lại càng sợ sau khi anh làm xong, phát hiện trình độ mình không bằng người ta, tự ti mặc cảm, lại núp tạo một vỏ bọc tự bế, buộc chúng tôi phải đưa người tới an ủi anh, công ty sao có thể thiếu anh được, quản lý ‘chương trình tương lai’?”

“Chưa đồng nghiệp nào gọi tôi là ‘quản lý tương lai’ một cách phần nộ như thế này.”

“Cũng chưa có đồng nghiệp nào dám nói tài nghệ thiết kế của mình hơn tôi, bọn họ đến trong mơ cũng không dám nghĩ tới.” Ngụ ý của cô chính là thăm mắng anh là tên tự đại cuồng, nghe được chưa?

“Tôi hiểu, tôi chưa bao giờ dám mơ, tôi đều nghĩ một cách quang minh chính đại.” Cuộc nói chuyện của hai người vốn là như vậy, giống như hai tảng đá đánh tới đánh lui, cứng đối cứng, cuối cùng vẫn khiến Âu Quan Lữ buồn cười. Anh thanh thanh cổ họng. “Nhân tiện nhắc tới, tôi không có bạn gái là bởi vì tôi không muốn có bạn gái.”

“A, đúng vậy, điều này cần thiết giải thích với tôi sao?” Cô cảm thấy mất hứng, không muốn nghe.

Anh cố ý nghiêm túc nói: “Tôi sợ có người cho rằng tôi độc thân là vì cô, như vậy sẽ hại giá trị con người tôi trượt dốc thảm hại.”

“Yên tâm, tôi càng sợ người ta cho rằng tôi cố ý thiết kế thật xấu xí, khiến anh chú ý, người ta sẽ cho rằng tôi không có mắt, hay căn bản không có não.” Cô cay cú đáp lễ.

Anh bật cười. “Cho nên cô tuyệt đối không phải yêu tôi, muốn tôi chú ý cô?”

“Yêu anh? Yêu cá sấu còn tương đối có khả năng!” Cô làm vẻ mặt không chịu được, phát tay một cái. “Không nói với anh nữa, tôi phải đi về vẽ hoạt hình rồi.”

“Đợi chút, một vấn đề cuối cùng, chúng ta nói chuyện hình như chưa lúc nào trong hòa bình?”

Cô suy nghĩ một chút. “Hình như không có.”

“Về sau cũng không có sao?” Anh tò mò, bọn họ có thể có một ngày chung sống bình thường với nhau không, nói chuyện một cách bình thường?

Cô nghiêm túc suy nghĩ một chút. “Sẽ có, ngày nào đó tôi phát sốt, bị hư đầu, hay bị tai nạn giao thông tới chấn thương sọ não, hay là uống phải loại thuốc nào đó khiến thần trí không rõ, có thể sẽ nói chuyện một cách thân thiện với anh, vậy hãy mong chờ ngày đó đi.”

Oa, anh chỉ đặt giả thiết, cô cần phải tuyệt tình như vậy sao? Âu Quan Lữ kinh ngạc, nhìn cô lộ ra với anh nụ cười ngọt ngào muốn bị đánh, sau đó xoay người rời đi, đôi chân trong chiếc giày con nít bước nhanh nhẹn lưu loát, đôi tất màu xanh lá đập vào mắt anh, giống như màu lá cây xanh tươi mới của mùa xuân.

Đây chính là vị tiểu thư Nhạc Nhạc mà anh gặp mặt hàng ngày, không đến mức giương cung bạt kiếm, nhưng cũng không thể thấy được chim bồ câu trắng của hòa bình. Được rồi, đều do anh, bởi vì thích cãi nhau với cô, nhìn cô từ trên đỉnh núi trở về, anh cũng rất vui, cho nên rất thích chọc giận cô.

Làm đồng nghiệp ba năm, hai người ngày càng quen thuộc, nói chuyện cũng càng ngày càng không khách khí, đến bây giờ, ngoài chuyện công việc, hai người còn dư sức cãi vã đả kích lẫn nhau. Hòa bình thân thiện? Nếu giữa bọn họ có một ngày chung sống hòa bình, nhựa đường cũng có thể ăn.

Anh mỉm cười, huyết gió, tâm tình tốt đẹp đi về phòng làm việc của mình.

Hôm nay cũng không có gì khác với ngày thường, các phòng ban của công ty ‘Điện Mã’ luôn bận rộn, cho đến khi tan làm.

Gần đây công việc nhiều, không ít người ở lại làm thêm giờ, các nhân viên cùng nhau gọi bên ngoài đặt cơm hộp, lúc cơm hộp đưa tới thì Âu Quan Lữ là người thay bộ phận của mình ra ngoài lấy, ngành thiết kế cũng nhờ Trình Dư Nhạc. Hai người cầm lấy bữa tối của đồng nghiệp mình, không nói chuyện với nhau một câu.

Điều này khiến Âu Quan Lữ nhớ tới nhiệm vụ được giao phó vào buổi sáng, anh lấy văn kiện ra, vừa ăn cơm hộp vừa chỉnh sửa, mất một giờ để thay đổi cảnh vật cho tốt, liền hỏi Trình Dư Nhạc qua msn.

“Có rảnh không?” Mỗi nhân viên đều có một msn, để dễ dàng liên lạc trong công việc, còn có trang web riêng cho nhân viên, để mọi người có thể đăng lên một số thứ thú vị, trò chuyện với nhau, xua đi buồn chán trong công việc.

Trình Dư Nhạc trả lời rất nhanh. “?”

“Đã thay đổi tốt lắm, chuyển cho cô nhìn.” Cô không cần nhìn tám bản đồ trong mấy phút, có khả năng đã muốn mắng chửi anh. Anh cười trộm.

Cô trả lời nhanh chóng. “OK.”

“Cô có bận không? Có muốn để mai rồi xem không?” Anh lại nhấn đi.

Cô trả lời rất đơn giản. “NO.”

Hai người đứng là không hợp ý nhau, tiểu thư Nhạc Nhạc đến tiếng Trung cũng lười đánh, trực tiếp sử dụng tiếng anh trả lời anh, anh càng cố chấp nhấn tin, cô lại càng không nghiêm túc trả lời.

“Sao lại làm thêm giờ, buổi tối không có hẹn sao?” Biết rõ cô không có bạn trai, hỏi cũng vô ích. Được rồi, anh thừa nhận, làm việc một ngày có chút mệt mỏi, cố ý quấy rầy cô. Trong giới có rất nhiều đàn ông muốn lấy lòng cô, nhưng chưa từng thấy cô hẹn hò với ai, hình như cô không ghét bỏ tình yêu, các đồng nghiệp ở đây đều đoán nguyên nhân cô độc thân, anh cũng rất tò mò.

Nhìn tin nhắn chớp động trên màn hình, Trình Dư Nhạc không thể giải thích được. Người đàn ông này hôm nay bị gì vậy, đột nhiên quan tâm hoạt động của cô sau khi tan làm.

Trước đây anh khắp nơi gây khó khăn cho cô, giờ lại có ý tốt, cái này có ý nghĩ gì?

Cố nhớ tới cuộc nói chuyện buổi sáng, anh hỏi giữa hai người có một ngày chung sống hòa bình, không phải anh có ý tốt, muốn bồi dưỡng cảm tình đồng nghiệp chứ? Không phải cô không cảm kích, chỉ cần trong công việc anh ít phá hoại thiết kế của cô, cô đã cảm tạ trời đất rồi.

Cho nên trả lời qua loa một câu. “Anh muốn hẹn tôi sao?” Dùng chân để nghĩ cũng biết là không thể nào, cho nên ý của cô chính là... anh đang hỏi Đại Đầu à?

Ấu Quan Lữ thú vị nhìn tin nhắn. Không ngờ tiểu thư Nhạc Nhạc trả lời lại khách khí như vậy, không ném cho anh một câu ‘Mắc mớ gì đến anh’, kì diệu nhất là, cô nói những lời này hình như muốn nói, nếu như anh mở miệng mời cô, cô không nhất định sẽ cự tuyệt. Ha, có khả năng sao? Anh hẹn tiểu thư Nhạc Nhạc? Nếu bọn họ hẹn hò, có khả năng xảy ra tai nạn.

“Thì ra cô đang đợi tôi hẹn cô?”

Trình Dư Nhạc vừa uống một hớp trà sữa trân châu, thiếu chút nữa phun hết lên màn hình. Cô bỏ trà sữa xuống, nhanh chóng viết chữ. “Anh ăn cơm hộp quá no, ăn hết cả vỏ rồi sao?”

“Sao lại dữ vậy, vừa rồi cô trả lời như vậy giống như đang chờ tôi hẹn cô mà.”

Đầu lông mày của Trình Dư Nhạc giật giật, msn phiên toái chính là điểm này, chỉ có chữ viết, không có giọng nói, rất dễ bị ngộ nhận. “Đó là tôi tùy tiện đánh thôi! Hơn nữa, dù đó là tôi nói, anh dám hẹn tôi sao?”

“Cô dám nói đồng ý, tôi liền dám hẹn.” Dù sao cũng không có khả năng nên anh cũng mạnh mẽ trả lời.

“Có ai lại xác nhận trước bạn gái sẽ đáp ứng mới mở miệng mời đi chơi? Không có thành ý?”

“Bởi vì tôi nghĩ đến tình trạng chung sống bình thường của chúng ta, hẹn cô đi chơi giống như đưa tay vào trong lồng tre đang giữ một con cọp, là một hành động nguy hiểm, đương nhiên muốn xác nhận trước, không nắm được thì cũng không nên làm vậy.”

Ấm chỉ cô là mãnh thú sẽ cắn người là được rồi, Trình Dư Nhạc cười lạnh nhìn vào màn hình máy tính. “Anh nghĩ nhiều quá rồi, anh cho rằng một con mãnh thú bị nhốt ở trong lồng sẽ phải ăn loại đồ ăn không có chất dinh dưỡng sao?”

Ấu Quan Lữ ở trên ghế cười to, cười đến mức các đồng nghiệp phải quay đầu lại nhìn anh. Trình Dư Nhạc thật có bản lĩnh, chỉ đánh mấy chữ lại có thể chọc anh vui vẻ đến vậy. Anh làm việc một ngày, vốn rất mệt mỏi, nói chuyện với cô như vậy, tình thần anh đều tăng lên.

Anh lóe lên một ý tưởng, chợt nghĩ đến một chủ ý tuyệt diệu.

Nếu không thể có bạn gái mang đi gặp cha, sao lại không tìm một người giả làm bạn gái? Hơn nữa Trình Dư Nhạc không phải là một người thích hợp sao?

Anh không có bạn bè là phụ nữ, nữ đồng nghiệp trong công ty cũng không nhiều, người phụ nữ anh thân thuộc nhất, chính là Trình Dư Nhạc, chỉ cần nhìn anh liền thấy ghét, bọn họ không thể chung sống với nhau, nếu giả trang làm người yêu, mặc dù diễn không được bộ dạng nhiệt tình như lửa, ít nhất hỗ trợ lẫn nhau vẫn rất tự nhiên, hẹn hò với đồng nghiệp cũng rất hợp lí. Trình Dư Nhạc ghét anh như ghét một con ốc sên, anh không cần lo lắng cũng cô yêu giả thành thật, diễn xong thỏa mãn nguyện vọng của cha, hai người giải tán ngay tại chỗ, cô sẽ không dính vào con ốc sên không chịu thả, đương nhiên anh cũng sẽ không yêu cô, một con nhím toàn thân đều là gai nhọn.

Anh càng nghĩ càng cảm thấy tính khả thi của kế hoạch này rất cao, vấn đề duy nhất là, thuyết phục tiểu thư Nhạc Nhạc như thế nào? Ngay cả khi hai người viết tên chung một chỗ, cô cũng chán ghét giống như rơi vào một cái kênh hôi thối, nếu như anh nói ra yêu cầu giả làm đôi tình nhân... Ừ, nhất định cô sẽ không khách khí nói anh nên đến khám ở khoa tâm thần!

Msn yên tĩnh, Trình Dư Nhạc cho rằng rốt cuộc Ấu Quan Lữ đã dừng lại, không quấy rầy mình, tin nhắn lại đến.

“Có muốn kiếm thêm một khoản thu nhập không?”

Dĩ nhiên muốn, cha cô vì nhiều năm trước vì tai nạn lao động mà xin về hưu sớm, mẹ qua đời, em trai vẫn còn học đại học, cô là trụ cột kinh tế trong nhà, có cơ hội kiếm tiền cô dĩ nhiên sẽ không buông tha. “Thu nhập gì?”

“Không có chuyện gì, tôi chỉ muốn cung cấp cho cô một cơ hội kiếm tiền dễ dàng ngàn năm mới có một, chỉ cần cô ăn mặc thật đẹp, đi ăn cơm với tôi...”

2. Chương 2

Gian trá, giảo hoạt, hèn hạ,... Sau khi sự việc đó xảy ra, Trình Dư Nhạc lại thêm nhiều từ xấu xa để hình dung Âu Quan Lữ, cảm nhận về anh lại xuống thấp hơn trong quá khứ.

Cho rằng cô buột miệng nói ‘đúng’ thì có nghĩa là đồng ý sao? Nghĩ hay lắm!

Anh ta có phải hảo huyền quá rồi không? Bởi vì cô sẽ không quán anh, cô nhất định là người thích hợp nhất để diễn trò với anh? Làm ơn, hai người ở cùng nhau cũng không thể nhìn đối phương được quá ba phút, làm sao có thể giả trang thành người tình được? Huống hồ, cô không giỏi nói dối, nhất định sẽ bị lộ.

Nhưng mà, năm triệu... Chỉ bằng tiền lương của cô, còn phải nuôi gia đình, còn bao nhiêu năm mới kiếm ra năm triệu? Một bữa cơm mất 70 tệ, nhà cô có ba người, ba bữa cơm đã mất tới 630 tệ, năm triệu là tiền ăn trong hai mươi năm đó! Cô ngồi nghĩ cả đêm về những con số không, tinh thần có chút không tập trung.

Sau khi tan làm, cô mệt mỏi về nhà, vừa vào cửa, cha cô lập tức chào đón.

“Nhạc Nhạc, sao con lại làm thêm giờ? Bọn họ thật là, ngày nào cũng làm thêm giờ, họ muốn nhân viên mệt chết sao?”

“Công việc là như vậy, con chịu được, không mệt đâu.”

“Con có muốn ăn khuya không? Ba đi nấu cho con. Con nhìn con xem, gầy như vậy, không có một chút thịt, ba đi nấu mì, chỉ năm phút đồng hồ thôi.” Cha Trình ân cần đi theo phía sau.

“Không cần, con không đói.” Trình Dư Nhạc đi vào phòng khách, em trai đang ở trong đó đọc báo.

Mẹ mất sớm, cha dựa vào công việc thợ nề nuôi lớn cô và em trai, năm cô vào đại học được ba năm, cha cô đang làm việc ở công trường thì bị thương, mất đi bàn chân phải, tay phải mãi mãi bị tổn thương, không có cách nào khắc chế mà run rẩy, vì vậy mất việc.

Cha bị thương lại thất nghiệp, em trai đang đi học, cô là một nữ sinh đang học đại học đã phải mang gánh nặng của gia đình, lúc đó cô điên cuồng đi làm gia sư, áp lực lớn đến trong mơ cô cũng cảm thấy mình đang ra bài thi cho học sinh. Hiện tại cha cô đang làm đầu bếp ở một tiệc đứng, em trai dựa vào tiền vay mượn để đi học đại học, tình huống tệ nhất đã là của quá khứ rồi, nhưng trong nhà cũng không phải dư dả, nếu có năm triệu... Không được, không thể khuất phục trước sự hấp dẫn của đồng tiền.

“Nếu không thì uống một bát canh gà, ngày nào con cũng làm thêm giờ, tinh thần không tốt, sắc mặt cũng rất kém.” Cha Trình lấy hộp canh gà hai trước con gái mua inh, cứng rắn nhét vào tay cô.

Trình Dư Nhạc cầm canh gà, không mở ra, em trai Trình liền nói: “Chị, cuối năm công ty chị muốn cho ra một trò chơi đúng không? Tạp chí cũng có đến phỏng vấn mọi người, chị nhìn này! Vị tiên sinh họ Âu này là người chị thường nói đến đúng không? Anh ấy rất đẹp trai!” Cậu nhóc giơ cao cuốn tạp chí. Trên tạp chí là một bức ảnh chụp nửa người của Âu Quan Lữ, anh cười vô cùng tự tin, hai hàm răng sáng chói, bên cạnh là tựa đề ‘kỹ sư nam lí tưởng’.

Trình Dư Nhạc hừ lạnh một tiếng, không đưa ra lời bình luận nào.

“Bình thường chị nói anh ấy rất tệ, không ngờ anh ấy lại đẹp trai như vậy.”

“Đúng vậy, nội dung tờ báo ba cũng có xem qua, cậu ta giới thiệu trò chơi của công ty rất rõ ràng, cũng rất khiêm tốn, không ác liệt giống như con nói.” Cha Trình phụ họa.

“Hai người cho rằng con cố ý phê bình anh ta, nói xấu anh ta sao?”

“Ba không có ý như vậy, chỉ là muốn nói cậu ta cũng không tệ.”

“Nói không chừng trong lúc đó có gì hiểu lầm, chị hai vốn rất nóng tính, lại rất ngoan cố, người ta kiên trì ý của mình, chị hai lại cho rằng anh ấy muốn làm trái lại...”

Trình Dư Nhạc mị con mắt. “Hai người đã từng nói chuyện với anh ta chưa? Tạp chí dĩ nhiên chỉ nói ra mặt tốt nhất, con mới là người ngày ngày chung sống với anh ta, người tốt sao? Nếu như hai người bị anh ta gây khó khăn, làm chuyện gì cũng bị anh ta xoi mói, giống như anh ta ngại nếu cậu không tức giận cái

gì cũng không tốt, con không tin lúc đó hai người sẽ lại thấy anh ta tốt giống như những người khác! Tự cho cái gì cũng biết, không tôn trọng đồng nghiệp, chuyện đó để anh ta tự xử lý là được rồi! Công ty tuyển người khác để làm gì? Anh ta là người tự đại, tự cho là đúng, là thông minh, còn có thể thiết kế bẫy sập cho người khác nhảy...” Thấy cha và em trai ngây ngô nhìn mình, cô phần nộ im miệng. “Sao vậy?”

“Chị hai, không ngờ chị có nhiều ý kiến với anh ấy như vậy!” Em trai Trình rất cảm động nói. “Khi một người có ý kiến nhiều về một người khác, không phải đang ghét anh ta mà là đang thích anh ta.”

“Nhạc Nhạc, thì ra con thích anh chàng đồng nghiệp này.” Cha trình kinh ngạc.

Trình Dư Nhạc xem thường gấp bội. “Làm ơn, sao có thể như vậy? Chị có nhiều ý kiến về anh ta là bởi vì chị ghét anh ta? Cần chị viết đơn đóng dấu cho hai người xem không?”

“Không phải sao? Ai, cha còn tưởng rốt cuộc con cũng có đối tượng, tuổi của con cũng không còn nhỏ...” Cha Trình thất vọng.

“Ba, con không có đối tượng vì con nghĩ không muốn có bạn trai trong giai đoạn này, nếu có người tốt, con sẽ lưu ý, nhưng hiện tại con chưa muốn có bạn trai...” Và người bạn trai đó nhất định đang cách xa cô một vạn tám nghìn dặm, hai cha con này thật sự nghĩ quá nhiều... đợi chút, đây không phải là trọng điểm.

“Ba, con hỏi ba, nếu con nói là nếu, có người muốn cho ba năm triệu, bảo ba giả trang thành... người bạn rất gần gũi với anh ta, cùng anh ta đi gặp người trong nhà, ba có đáp ứng không?” Cha cô là người truyền thống, từ nhỏ đã dạy hai người theo khuôn phép cũ, chắc chắn ông sẽ phản đối loại chuyện không đứng đắn này. Lúc này ý chí của cô không kiên định, cần một người làm chủ.

Em trai Trình đã chen miệng vào. “Dĩ nhiên là đồng ý! Năm triệu, nói em giả làm chuột Mickey em cũng đồng ý.”

“Chị cũng không hỏi em, chị đang hỏi ba.”

Cha Trình lắc đầu. “Dĩ nhiên là không được, ba giả trang làm chuột Mickey không giống, là ông già nô-en thì tương đối giống.”

Trình Dư Nhạc không nói gì. “Ba, con đang nói...”

“Thật ra lúc trước thất nghiệp, thời điểm không tìm được việc làm, ba đúng là có nghĩ tới.” Cha Trình hào hứng bưng bưng nói. “Lúc đó là giáng sinh, công ty Bách Hóa có mời người giả làm ông già nô-en, đứng dưới cây thông Noel rung chuông, ba chỉ muốn nói mình là rất người thích hợp, tay phải ba run run, rung chuông cũng không tốn sức, liền như vậy...” Nói xong còn cầm lọ đựng tăm lên, tay phải giơ lên sao, tay run rẩy khiến tăm trong lọ rung lên.

“Thật sự, đúng là rất giống, ha ha ha...” Em trai Trình cười ha ha. “Làm mèo tài lộc cũng không tồi!”

“Đúng rồi, sao ba không nghĩ tới! Trạm xe bên kia có một tiệm ăn người Nhật, ngày mai ba hỏi họ có cần người giả làm mèo tài lộc không...”

Cha Trình cười, em trai cũng cười, Trình Dư Nhạc còn có thể thế nào? Không thể làm gì khác hơn là cũng cười theo.

Ai, cũng may em trai di truyền tính cách vô tư từ cha, nếu không mấy năm nay có lẽ đã không chịu nổi, nhưng nhiều lúc hai người quá lạc quan ngây thơ khiến cô căng thẳng thần kinh, tính toán cho gia đình.

Nhìn cha giơ cao bàn tay bị thương, vẫn lấy vấn đề tàn tật của mình ra cười nói, cô rất đau lòng. Sau khi cha làm đầu bếp, trên tay thường có vết thương, cô biết là vết thương trong lúc nấu ăn. Lúc tìm việc, cha nhất định gặp phải rất nhiều điều cản trở, nhưng chưa từng nghe ông oán trách một tiếng, nghĩ đến, cô lại càng khó vượt qua.

Chỉ cần có một khoản tiền, để cha không cần phải lo lắng về kinh tế của gia đình, có thể an tâm nghỉ hưu. Em trai tư chất thông minh, tương lai có thể vào sở nghiên cứu, cô không muốn nó tiếp tục dùng tiền vay mượn để đi học, tốt nghiệp nhất định tạo nên áp lực lớn, cô muốn giúp nó xoay sở học phí, chỉ cần có tiền là có thể làm được tất cả.

Chỉ, cần, có, tiền!

Thừa dịp cha và em trai đang nói chuyện, cô lặng lẽ nhét canh gà vào trong hộp. Trong cô hừng hực ý chí chiến đấu, vì năm triệu, giả trang làm người yêu thì tính là gì? Giả làm bà nội anh ta cô cũng làm! Để lương tâm sang một bên, tiền bạc đang bày ra trước mắt, đợi cô có được khoản tiền đó, lập tức quỳen một triệu đi làm từ thiện! Ông trời, tha thứ con chỉ là nhất thời tham tiền...

Nhưng, đối phương là Âu Quan Lữ, cô và anh ta không hợp, giả làm người yêu của anh ta? Giả trang bà nội anh ta tương đối dễ, diễn cảnh thân mật với anh ta, anh anh em em, liếc mắt đưa tình... Ai, vừa nghĩ tới đã nổi da gà, toàn thân có gì đó không đúng, cảm thấy không được tự nhiên...

Vì vậy, Âu Quan Lữ nói với mẹ, anh có bạn là phụ nữ có thể mang đi gặp cha, mẹ anh hỏi không ngừng.

“Ai vậy? Tên gì? Con bé ở đâu? Làm việc gì?”

“Đừng hỏi, những điều đó không quan trọng.”

“Dĩ nhiên quan trọng! Vậy đó là ai? Sao mẹ lại chưa từng nghe con nhắc tới? Là đồng nghiệp của con sao?”

“Mẹ, ông già đó mong con mang bạn gái đến gặp ông ta, thành thật mà nói con không có, cho nên con tìm một đồng nghiệp nữ thích con thay thế. Cô ấy rất thích con, yêu đến chết, con cảm thấy cô ấy không tệ, nhưng vẫn còn đang quan sát, hai người nhất định muốn con mang bạn gái đến, con không thể làm gì khác hơn là đưa cô ấy đến, miễn cưỡng coi như phù hợp chứ?” Dù sao tiểu thư Nhạc Nhạc cũng không có ở đây, anh muốn bịa chuyện thế nào cũng được.

“Được được, trước đó mang về ẹ xem qua một chút được không?”

“Không, được.” Anh chém đinh chặt sắt trả lời. “Tốt rồi, con đã tìm được người, ông già đó muốn khi nào gặp mặt?”

“A, ông ấy nói rằng chủ nhật có mấy ngày nghỉ liên tục, hi vọng con với anh trai con có thể mang một nửa của mình đến biệt thự của ông ấy để nghỉ ngơi, ở đó với ông ấy ba ngày hai đêm, biệt thự đó nằm ở vùng miền núi phía Nam.”

“Ba ngày hai đêm? Nghỉ ngơi tại biệt thự?” Âu Quan Lữ giật mình. “Tại sao lại phiền toái như vậy? không phải đưa bạn gái đến gặp ông ta là tốt rồi sao?”

“Bởi vì lần đầu tiên ông ấy được gặp anh em hai đứa, có thể cũng là lần cuối cùng, đương nhiên muốn cẩn thận. Yên tâm, tất cả chi phí đều do ông ấy chịu, coi như con đi nghỉ phép, ở cũng ba con mấy ngày.”

Cho nên muốn anh và Trình Dư Nhạc ở trong biệt thự ba ngày hai đêm? Cùng người Trình Dư Nhạc, người không hợp nhau với anh? Nghỉ phép trong biệt thự, hai người không phải người yêu, lại giống như bị đặt vào cùng một chiếc nồi đang đun sôi, trước thì diễn cảnh ân ái, sau đó lại giết hại lẫn nhau... Âu Quan Lữ nâng trán, chỉ mới nghĩ thôi cũng cảm thấy đó là một tai họa.

“Con coi như là đang đi nghỉ phép thư giãn tinh thần, dẫn bạn gái của con đi, tốt nhất từ giả thành thật, hai người các con thật sự hẹn hò...” Mẹ Âu ảo tưởng.

“Nếu con thật sự làm giả thành thật, con sẽ không trở về.” Không có mặt mũi để trở về.

“A? Con đang nói gì vậy?”

“Không có gì? Con chưa nói gì cả,” Anh rút cuộc phát hiện chuyện mình nghĩ quá đơn giản, nhưng đã đâm lao thì phải theo lao. Ba ngày hai đêm hành hạ, coi như anh miễn cưỡng làm được, Trình Dư Nhạc làm được không? Cô sẽ không bỏ cuộc giữa chừng chứ?

Hôm sau đi làm, Trình Dư Nhạc liền nhận được tin nhắn của Âu Quan Lữ.

“Về hiệp nghị của chúng ta, tôi đã nghĩ được một giao kèo, lát nữa đưa cho cô xem. Ngoài ra, chúng ta cần phải tăng cường vốn hiểu biết về đối phương, càng phải hiểu rõ sâu sắc, cô hãy viết rõ lí lịch của cô đi, kể cả hi vọng quan hệ với đồng nghiệp nam và đồng nghiệp nữ trong công việc, cũng viết hết, tôi cũng sẽ chuẩn bị cho cô phần của tôi. Còn nữa, chúng ta cần có thêm thời gian, bồi dưỡng cảm giác...”

Cảm giác chữ bên dưới là ‘tình yêu’, nhưng đối phương không đánh xong, qua một phút, trên màn hình hiện lên một dòng chữ khác thành ‘phối hợp ăn ý’.

Cô có thể tưởng tượng Âu Quan Lữ ở màn hình bên kia suy nghĩ hơn một phút, rốt cuộc tìm được từ thích hợp, không thể chờ nhẩn cho cô. Cô buồn cười, coi như anh không sửa, cô cũng sẽ không hiểu lắm, được không?

Tài liệu cá nhân sao... Cô viết ngày sinh nhật, nhóm máu, sở thích, đây đều là những điều cũ rích, muốn giới thiệu mình với anh, cảm giác thật kì quái. Hi vọng bạn trai hiểu rõ? Trước kia nói yêu thương, hai người rất tự nhiên mà hiểu rõ lẫn nhau, cô chưa từng dùng cách nào để đối phương hiểu rõ mình, không biết nên viết cái gì.

Lúc này cô mới phát hiện ra, cô gần như không biết gì về Âu Quan Lữ. Trừ bề ngoài lịch lãm của anh, chiều ết chín, không hiểu rõ cách hợp tác trong một đội, cô không biết sở thích của anh, anh thích đọc sách gì, hay là anh thích nghe loại nhạc nào, một lần nghe anh thảo luận với đồng nghiệp việc leo núi, anh thích du sơn ngoạn thủy chứ? Đây là việc cố hiểu rõ về anh ngoài công việc.

Cho đến thời gian nghỉ giữa trưa, thông tin cá nhân của cô cũng không hết một tờ giấy A4. Cô viết xong liền mail cho Âu Quan Lữ, rời khỏi công ty tìm đồ ăn.

Cô tới một nhà hàng cạnh công ty. Hôm nay Tiểu Huệ xin nghỉ, cô ngồi một mình một bàn, mới gọi món xong, chỉ thấy Âu Quan Lữ và hai đồng nghiệp nam đi tới.

Âu Quan Lữ nhìn thấy cô, anh quay đầu nói gì đó với hai người đồng nghiệp, vẻ mặt hai người giống như gặp ma, một người hỏi ngược lại anh mấy câu, anh chắc chắn gật đầu mấy cái, sau đó đi về phía cô.

Anh tới đây làm gì? Trình Dư Nhạc kinh ngạc, trong nhà hàng còn có những đồng nghiệp khác, mọi người đều thấy anh đi về phía cô, ngồi xuống ghế ở đối diện cô.

“Không ngại khi tôi ngồi đây chứ?” Giọng nói của Âu Quan Lữ rất khách khí, nhưng hiển nhiên không phải trưng cầu ý kiến của cô.

“Bên cạnh có rất nhiều chỗ trống.” Cô ám chỉ anh thay đổi vị trí, vì sao nhất định phải ngồi cùng bàn với cô?

Anh lắc đầu. “Chúng ta cần thảo luận ‘hiệp nghị’ ngày hôm qua, hơn nữa không phải tôi cũng đã nhắc nhở cô từ sớm, chúng ta cần phải bồi dưỡng cảm giác... phối hợp ăn ý sao?”

Đúng rồi, cô quên. “Nhưng tất cả mọi người đang nhìn chúng ta.” Nét mặt của các đồng nghiệp giống như đang nhìn thấy cọp, chờ xem một cuộc khẩu chiến.

“Nhìn thì nhìn, dù thế nào đi nữa họ cũng không nghe được chúng ta nói gì.” Anh vừa nói vừa đưa cho cô hai tờ giấy. “Cái này là hợp đồng tôi vừa nghĩ ra, cô xem một chút.”

Nội dung hợp đồng rất đơn giản, viết rõ thời gian, địa điểm, hai người thỏa thuận đóng vai tình nhân, đợi chút, Trình Dư Nhạc hí mắt. “Ba ngày hai đêm? Biệt thự trên núi? Tôi tưởng chỉ ăn cơm là được rồi.”

“Tôi vốn cho rằng cũng chỉ một bữa cơm thôi, nhưng ông già nhà tôi lại thay đổi ý định, đúng lúc có mấy ngày nghỉ lễ, ông ta hi vọng chúng ta lên biệt thự trên núi ở ba ngày hai đêm. Biệt thự đó là nơi kinh doanh của ông ta, toàn bộ đều miễn phí, chúng ta chỉ cần mang người đi là tốt rồi.” Anh cho là cô không vui, vậy mà cô chỉ do dự mấy giây, liền gật đầu.

“Dù sao ba ngày này tôi cũng không có việc gì khác, cùng đi đi.”

“Cô đồng ý?”

“Sao lại không đi? Dù sao cũng là miễn phí, tôi làm như đang đi nghỉ phép, hơn nữa, ba ngày kiếm được năm triệu, vẫn đủ lời.” Nhìn con số năm triệu rõ ràng trên hợp đồng, quyết tâm của cô càng kiên định hơn, tuyệt đối muốn kiếm được số tiền đó.

Anh gật đầu. “Thông tin cá nhân của cô đâu? Viết xong chưa?”

“Viết một chút, tôi không biết viết cái gì. Thật sự có cần viết những thứ đó không?”

“Dĩ nhiên, nếu ông già nhà tôi muốn nói chuyện với ‘bạn gái’ của tôi một chút, cô không thể không biết cái gì chứ? Đến lúc đó còn có anh trai tôi, anh ấy cũng sẽ dẫn nửa kia của mình đến, dù sao, cô cũng không thể không chuẩn bị.”

“Anh trai anh? Anh còn có một anh trai?” Không phải chỉ gặp cha anh ta? Cô có chút sợ, cô phải làm sao để diễn một nhân vật xa lạ, đi gặp những người xa lạ?

“Ừ, anh ấy là con của ông ta với một người phụ nữ khác, tôi cũng chưa thấy qua anh ấy.”

“Toàn bộ câu chuyện là như vậy? Còn có ai tôi cần biết không? Không lại sau khi tôi lên núi, anh lại có thêm một đồng chị em?”

“Không có, chỉ vậy thôi.”

Được rồi, cha anh ta, anh trai anh ta, một nửa kia của anh trai anh ta, cô nên ứng phó hết. Cô dứt khoát nói. “Được, cứ quyết định vậy đi, tôi đi với anh.” Cô lấy bút ra, kí tên vào bản hợp đồng.

“Cô chắc chắn chứ? Đến lúc đó không đổi ý?” Nhìn về mặt cô giống như tráng sĩ chặt tay, anh có chút lo lắng.

“Vô cùng chắc chắn, anh yên tâm, tôi tuyệt đối không đổi ý.” Nhìn vào con số năm triệu, quyết tâm của cô giống như hòn đá cứng rắn. “Hơn nữa, chuyện này hình như làm anh rất đau đầu, có thể nhìn bộ dạng đau đầu của ký sư Âu trong ba ngày, đừng bảo tới biệt thự trên núi, đến một hoang đảo không một bóng người tôi cũng đi.” Cô không nhịn được muốn đấu miệng với anh.

Anh cười, tấm tắc nói. “Cô như vậy là không được, khả năng diễn quá kém, cô xem dáng vẻ hả hê này của cô một chút, có cô gái nào thấy bạn trai mình khổ sở lại có thể vui mừng như vậy?”

“Ai nói đang hẹn hò không được phép như vậy?”

“Không phải là không thể, bình thường cô đối với tôi chỉ có hai vẻ mặt, ngoại trừ hả hê, đó là chờ tôi làm sai, thất bại, sau đó là hả hê.”

“Này, tôi đâu có xấu như vậy?” Cô kháng nghị, lại nhịn không được buồn cười. Cô thừa nhận mình chưa bao giờ nhìn anh với vẻ mặt tốt, nhưng cũng không có ác liệt như vậy chứ?

“Được rồi, trừ hả hê, thì là vẻ mặt chán ghét giống như nhìn thấy thần lẩn.” Vẻ mặt chán ghét đó rõ ràng đến đứng cách xa một km cũng nhìn thấy.

“Nếu như vẻ mặt tôi nhìn anh giống như nhìn thần lẩn... có thể coi rằng anh là một con thần lẩn.”

“Cô đã nghe qua chuyện Tô Đông Pha và Phất ấn chưa? Phất ấn nói, nội tâm là cái gì, nhìn người là cái gì, cô nhìn tôi giống như một con thần lẩn,... tôi cảm thấy tiếc cho cô.” Anh dùng ánh mắt đồng tình nhìn cô.

Nét mặt tức cười của anh khiến cô bật cười, lần đầu tiên cô cười khi ở bên cạnh anh. Thì ra, khi không nói chuyện công việc, hình như anh ứng xử rất tốt, hoặc là anh vì ba ngày hai đêm sắp tới có thể hợp tác vui vẻ, có thể bỏ ra ý tốt?

Âu Quan Lữ lười biếng cười. Nhìn nụ cười này của Trình Dư Nhạc, anh mới phát hiện ra cô có một cái răng mè, cười lên có chút trẻ con. Anh gần như chưa bao giờ thấy cô cười...ít nhất không phải cười với anh. Đây là khởi đầu tốt, bọn họ ngoại trừ đối chọi gay gắt, vẫn có thể nói chuyện như bình thường, khiến lòng tin của anh tăng lên nhiều, kế hoạch ba ngày hai đêm cũng vì vậy có thể cũng sẽ không hỏng bét.

“Tóm lại như vậy không được, chúng ta nhìn qua không giống như người yêu, cô phải thu lại ánh mắt như nhìn thần lẩn, đổi đi.”

“Đổi thành cái gì?”

“Ừ, đổi thành nhiệt tình, thân thiết, khát vọng, tràn đầy tình yêu, ý loạn tình mê...”

“Dùng ánh mắt đó nhìn anh, đôi mắt của tôi sẽ rút gân.” Còn cảm thấy buồn nôn.

“Này, chuyên nghiệp một chút, không phải đã đồng ý phối hợp rồi sao?”

“Tôi không nói không phối hợp, nhưng nó rất khó! Huống hồ anh không thể yêu cầu tôi điều này, anh cũng cần dùng loại ánh mắt đó chứ? Anh làm được không?”

“”Dĩ nhiên.” Có gì khó?

“Được, chúng ta luyện tập, dùng ánh mắt thâm tình nhìn đối phương năm phút.” Hai tay cô đặt lên ngực, đưa mắt nhìn anh.

Anh nhìn lại cô, lộ ra nụ cười yêu thương, tưởng tượng cô là người yêu của mình, tình cảm của anh hoàn toàn dành cho cô, anh nhiệt tình yêu cô, anh điên cuồng yêu cô, anh... đại não anh trống rỗng, gương mặt bắt nhịp cứng ngắc. Rõ ràng không yêu, anh làm bộ không được, mới hơn mười giây anh đã cảm thấy khó khăn, qua hai mươi giây anh như đứng trên đồng lửa, sau ba mươi giây anh muốn nhắm mắt lại.

Anh khổ sở chống đỡ, bởi vì rất miễn cưỡng, vẻ mặt có chút dữ tợn.

Tình trạng của Trình Dư Nhạc cũng không tốt hơn là bao. Không ngờ chỉ bốn mắt nhìn nhau, cảm giác sẽ lúng túng như vậy. Cô nhìn ra Âu Quan Lữ cũng rất miễn cưỡng, nụ cười trên khuôn mặt đẹp trai nhanh chóng cứng đờ, không bao lâu sau đôi lông mày bắt đầu co quắp, sau đó khóe miệng có chút co giật. Trước khi khuôn mặt anh sắp mất khống chế, cô di chuyển tầm mắt, nghe tiếng anh thở dốc, giống như vừa bị người khác bóp cổ.

“Tôi cần phải đi nhà thuốc mua thuốc nhỏ mắt.” Cô phát biểu cảm tưởng, còn nói năm phút đồng hồ, một phút còn chưa nhịn được.

“Rất xin lỗi làm tổn thương tâm hồn yếu ớt của cô.” Âu Quan Lữ đùa cợt. “Cái này bỏ qua thì tốt hơn, chúng ta không cần nhìn đối phương trong thời gian dài. Vậy còn có gì cần phải luyện tập? Ừ, người yêu không thể tránh khỏi việc tiếp xúc thân thể...”

Lông mày của cô nhếch lên cao. “Ba ngày hai đêm tôi tuyệt đối không ngủ với anh!”

“Tôi cũng vậy, không muốn ngủ với cô, được không?” Anh tức giận. “Tôi không phải nói cái đó, là một loại tiếp xúc thân thể khác, người yêu khó tránh khỏi việc kề vai sát cánh, cầm tay, có chút động tác nhỏ thân mật, cô... được không?”

“Đương nhiên.”

“Căn cứ vào những gì chúng ta vừa luyện tập, tôi rất hoài nghi cô có thể làm được.”

“Việc này không giống được không? Nhìn chằm chằm vào đối phương, không nói chuyện, đương nhiên không được tự nhiên, cầm tay cũng không có gì ghê gớm, tôi dĩ nhiên có thể, anh là...” Huấn luyện một con chó tốt. “Dù sao cầm tay cũng rất dễ dàng.”

“Không cho phép coi tôi là chó.” Anh nhìn ra suy nghĩ của cô.

Chính tôi trong lòng xem anh là chó anh cũng không biết. Trình Dư Nhạc nhún vai. “Tóm lại, cầm tay rất dễ, chỉ là nắm tay, cứ như vậy thôi...” Nói xong cô đưa tay lướt qua mặt bàn, cầm tay anh.

Đột nhiên cầm tay anh, cô hơi kinh sợ, tay của đàn ông bình thường tương đối lớn, tay của anh còn lớn hơn so với dự tính của cô.

Tay anh rất ấm, ngón tay có vết chai, thon dài mạnh mẽ, so với bộ dạng tục tũn ngăm đen của anh, hoàn toàn khác biệt. Người đàn ông như vậy khiến người ta có cảm giác bị uy hiếp, nhưng lòng bàn tay to lớn của anh lại khiến cho cô cảm thấy rất an toàn...

Cô cố gắng gạt bỏ, người như anh, lại cho cô cảm giác an toàn? Sao có thể? Cô hoang mang, nhịp tim đập có chút nhanh.

Âu Quan Lữ hơi ngạc nhiên, Tay của Trình Dư Nhạc nhỏ hơn dự đoán của anh, ngón tay cô không dài, mịn màng, giống như tay của một đứa trẻ, cảm xúc thân thiết làm cho anh mỉm cười. Tay như vậy, lại có thể thiết kế những khung cảnh đẹp đẽ, khiến anh nghĩ đến những người trong Thủy tộc mập mạp nhỏ bé, cũng rất tinh tế. Tay của cô ấm áp mềm mại, đối lập với tay của anh, giống như chưa bao giờ sử dụng sản phẩm kem cho da, bọc trong một chiếc bánh nhỏ phúng phính.

Anh ngẩng đầu nhìn cô, vẻ mặt của cô có chút mờ mịt, giống như bị ai quấy nhiễu, anh đang muốn mở miệng, chợt phát hiện có người đi đến cạnh bàn hai người, mở miệng gọi anh.

“Học trưởng?”

Âu Quan Lữ và Trình Dư Nhạc đồng thời quay đầu, một vị đồng nghiệp nữ mới tới tên là Hồ Nhã Nam, đứng bên cạnh bàn anh.

Không khí có chút xấu hổ, hai người không hẹn mà cũng hất tay đối phương ra, nhanh chóng giống như bị phồng.

“Hai người cũng đến đây ăn cơm?” Hồ Nhã Nam nghi ngờ nhìn hai người. Cô và Âu Quan Lữ cùng tốt nghiệp từ một trường đại học, cho nên gọi anh là học trưởng.

“Không phải,... a. bọn tôi không hẹn đến đây ăn cơm, chỉ là tình cờ gặp mặt, thuận tiện nói chuyện một chút về công việc.” Trình Dư Nhạc di chuyển thân thể. “Tôi đi trước, hai người chậm rãi nói chuyện.” Cô nhanh chóng đổi bàn khác.

Bị người khác nhìn thấy cô ngồi cùng bàn với Âu Quan Lữ còn nắm tay, rất lúng túng. Hồ Nhã Nam mới vào công ty, có vẻ rất có hứng thú với Âu Quan Lữ, cô không hi vọng bị hiểu lầm cái gì, anh cũng không hi vọng chuyện nhận được di sản bị truyền đi chứ? Phải nhanh chóng tránh đi thì tốt hơn.

Chỉ là, nắm tay anh cảm giác cũng không kém, ba ngày hai đêm cũng không quá khó chịu, coi như báo trước có thể vui vẻ hợp tác với anh, hi vọng hai người có thể chung sống hòa bình, nhanh chóng kết thúc mọi việc, sớm ngày cho đối phương một con đường sống, thật là một chuyện công đức, a di đà phật, thiện tai thiện tai...

Đối với Hồ Nhã Nam tò mò gặp cô và anh ngồi cùng bàn nói chuyện, Âu Quan Lữ âm ờ bỏ qua. Anh nhận từ chối học muối muốn mời cơm trưa, mua một hộp cơm, trở về công ty.

Trên đường về phòng làm việc, dọc đường chào hỏi không ít đồng nghiệp, mọi người chào hỏi anh còn nhiệt tình hơn bình thường, còn có vài người nháy mắt, vỗ bả vai anh.

“Thế giới lại hòa bình, kỹ sư Âu!”

“Anh Âu, anh làm rất tốt, thể hiện phong độ của đàn ông, anh thật là đẹp trai!”

Cái quỷ gì vậy? Âu Quan Lữ không giải thích được. Anh trở về chỗ ngồi của mình, mở email ra, trong hộp thư có tin nhắn mới của Trình Dư Nhạc, anh vừa ăn đùi gà vừa đọc. Cô viết rất đơn giản, hiển nhiên phụ nữ đối với người đàn ông cô không hứng thú lắm, đánh nhiều hơn mấy chữ cũng ngại mệt.

Anh cực kì hài lòng. Lựa chọn Trình Dư Nhạc quả nhiên là quyết định sáng suốt, nếu như đổi thành Hồ Nhã Nam, giống như bắt bạch tuộc thả lên người, sẽ bị bám theo cả đời.

Anh mở websites, liền đọc những lá thư đồng nghiệp nhắn lại, lời dẫn dò là của một vị kỹ sư khác, các đồng nghiệp trong công ty thích nhắn lại, là kết tinh từ những tình cảm của mọi người, cũng là nơi của những tin tức bất quá.

Vừa thấy tin nhắn mới nhất, chiếc đùi gà anh vừa gắp lên liền rơi xuống bàn.

Đây là hình ảnh và Trình Dư Nhạc cầm tay nhau trong nhà hàng! Chú thích trong hình là ‘Đại hòa giải????’. Một loạt dấu chấm hỏi, tràn ngập hưng phấn xem kịch vui. Người nhắn lại là đồng nghiệp cũng ở trong nhà hàng vừa rồi, hiển nhiên là dùng di động chụp lại bọn họ, không thể chờ đăng tin này lên, bắt đầu bất quá. Đọc chương mới nhanh nhất tại .

Anh thâm nguyên rửa internet tiện dụng, khó trách những đồng nghiệp vừa rồi gặp anh lại nói những lời nhảm nhí như vậy.

Anh đặt hộp cơm xuống, nhanh chóng gõ bàn phím, hai ba lần để lại lời nhắn, tiêu hủy bức hình.

Ừ, vượt qua kì kiểm tra!

Những ngày kế tiếp rất bình thường, Âu Quan Lữ và Trình Dư Nhạc vẫn trao đổi thông tin của lẫn nhau, để đối phương đọc thuộc lòng, không ai nhắc tới chuyện bồi dưỡng ăn ý, đều cảm thấy hiểu như vậy đã đủ, lại nói công việc rất bận, thật sự không tìm ra thời gian.

Cho đến những buổi sáng được nghỉ liên tục, Trình Dư Nhạc đã học thuộc lòng những thông tin Âu Quan Lữ gửi tới, từ lúc anh học trong nhà trẻ đến lúc anh bỏ qua những dãy núi, cô đều có thể trả lời theo phản xạ, không cần suy nghĩ.

Cô nói với người nhà, cô muốn đi du lịch cùng đồng nghiệp Tiểu Huệ, cha và em trai cũng không hoài nghi.

Tất cả đều được chuẩn bị rất đầy đủ, nhưng cô vẫn có chút lo lắng.

Bọn họ hẹn gặp nhau ở trạm xe. Sáng sớm, trời âm u, trạm xe chỉ có hai ba con mèo nhỏ, Trình Dư Nhạc tới sớm hơn năm phút, bởi vì phải gặp trưởng bối trong nhà, hôm nay cô ăn mặc rất quy củ.

Năm phút sau, Âu Quan Lữ xuất hiện cùng chiếc xe jeep của anh. Cô phát hiện anh không mặc quần áo cô mua, liền hỏi.

“Chiếc áo Polo tôi mua cho anh đâu?” Anh cảm thấy mặc đồ đôi còn có thêm sức thuyết phục, muốn cô đi mua, cô mua, sao anh lại không mặc?

“Tôi không muốn mặc, cô mua chiếc áo màu vàng, mặc vào giống như một quả chanh.”

Ý của anh là hiện tại cô mặc chiếc áo Polo màu vàng cô mua giống như một quả chanh, cô nổi giận. “Là anh nói muốn mua mà!”

“Sao tôi có thể biết được cô mua một cái áo giống như một quả chanh?” Anh hoài nghi là cô cố ý.

“Anh rất khó trị.”

“Cô cũng thế.”

Anh cố ý chọc giận cô đừng không? Cô ngồi lên xe, anh nói: “Lái xe đến đó phải mất mấy giờ, bắt đầu từ bây giờ, chúng ta là đôi tình nhân, nói chuyện phải thân mật, trước phải luyện tập đã.”

“A.”

Anh quay sang nhìn gương mặt lạnh lùng của cô. “Cô đang trách tôi không mặc quần áo do cô mua sao?”

“Sao tôi phải tức giận? Dù sao quần áo cũng do anh bỏ tiền.”

“Vậy về mặt cô cũng không cần lạnh như vậy.”

“Không phải muốn luyện cách người yêu ở chung với nhau sao? Tôi đều đối xử với bạn trai như vậy.” Giải thích, đối phó với bạn trai bằng chiến tranh lạnh. Là anh chọc giận cô trước, đồ quỷ sứ đáng ghét.

“Chẳng lẽ cô độc thân?”

Cô nhướn mày, cười ngọt ngào. “Có loại bạn trai như anh, tôi tình nguyện độc thân.”

“Có loại bạn gái như cô, tôi cũng cảm thấy độc thân thì tốt hơn.” Hai người bắt đầu khẩu chiến rồi. Ai, bọn họ quả nhiên không ở chung được.

“Là vậy, bây giờ chúng ta lập tức chia tay đi, một mình anh đi gặp ba anh, nói cho ông ấy biết anh gây gổ với bạn gái đã chia tay, cho nên anh chỉ có thể đến đây một mình. Tạm biệt, tôi đi nha.” Cô làm bộ mở cửa xuống xe, anh lập tức kéo cô trở về.

“Được, tôi sai rồi, tôi nên ngoan ngoãn mặc quần áo cô mua. Làm ơn, chúng ta vui vẻ ở chung trong ba ngày hai đêm, đừng cãi nhau.” Đã sắp lên đường, còn muốn phức tạp mọi chuyện lên.

“Anh có nghĩ đến, chúng ta diễn làm người yêu hay gây gổ sẽ tự nhiên hơn?”

Vấn đề này khiến anh buồn cười. “Tôi cũng có nghĩ qua, chúng ta thường không hợp ý nhau, tùy lúc chúng ta có thể cãi vã, nhưng phải giống một đôi tình nhân, trọng điểm là thể hiện tình yêu, nếu không chúng ta chỉ là hai người thích gây gổ. Cho nên,” Anh khởi môi. “Thân ái...”

“Có túi nôn không?” Cô nhìn kích động làm mặt quý. Trời ạ, thật khó chịu!

“Không có.” Anh cười to. “Thả lỏng một chút, chúng ta chuẩn bị rất chu đáo. Huống hồ, chúng ta đã là đồng nghiệp nhiều năm, mới ba ngày hai đêm, chúng ta sẽ không giết đối phương.”

Nói không chừng sẽ như vậy. Cô nghi ngờ nghĩ, tạm thời không nói lời nào, nhìn ra ngoài cửa xe. Bầu trời u ám, nhiệt độ rất thấp, mưa gió đến trong không khí, chiếc xe khởi động, đi về nơi họ sẽ ở trong ba ngày hai đêm.

3. Chương 3

Chiếc xe đi một đường nhanh chóng trên cao lộ, cho đến khi tiến vào vùng núi, đường núi quanh co khiến Trình Dư Nhạc không thoải mái. Trời mưa, tầm mắt mịt mờ, Âu Quan Lữ đi chậm lại, đề nghị hỏi thông tin về đối phương, trải nghiệm đối với việc hiểu về nhau của đối phương. Không may, bởi vì luôn nhìn đối phương không vừa mắt, lúc trả lời có chứa lời phê bình, hai người tấn gấu giết thời gian lại tràn ngập mùi thuốc súng.

Giả sử như Âu Quan Lữ hỏi: “Tôi thích ăn loại trái cây gì?”

“Anh đào đất tiên, cảm giác được ăn sung mặc sướng từ bé. Vậy tôi thích ăn loại trái cây nào?”

“Sầu riêng rất thối, khó trách tính tình cũng cứng nhắc như vậy.”

“Tôi thích ăn sầu riêng từ lúc nào?”

“A, tôi nhớ sai rồi, thích ăn sầu riêng là tổng đài điện thoại, cô thích ăn nhất là vải?” Anh cười híp mắt.

Tên đáng ghét, Trình Dư Nhạc nói thầm: “Nhất định anh rất thích ăn xe lửa.” Tài năng để đầu xe lửa, hừ.

Anh tiếp tục hỏi. “Tôi thích màu gì?”

“Hình như màu chanh vàng.” “Giống như quả chanh” Là cô thêm vào.

“Sở thích của tôi?”

“Chọc giận đồng nghiệp, gây gỗ với người khác.”

“Sở trường của tôi?”

“Sửa chữa xe máy. Sửa chữa xe lửa càng giỏi.”

Cô trả lời lộn xộn. Âu Quan Lữ hít một hơi, chau mày. “Nhạc Nhạc, cô...” Cảm giác giở khóc giở cười tuôn ra, anh cười. “Cô nhất định phải đấu đến lúc chiến thắng?”

“Anh không phải cũng vậy sao?” Cô không nhịn được cũng cười, nhất thời cảm giác mình rất ngây thơ.

Nụ cười này, tiêu trừ không ít không khí không vui. Anh lại nói tiếp. “Được rồi, chúng ta cũng không muốn miễn cưỡng nói chuyện với nhau, yên lặng lên núi thôi.”

“Anh hỏi hận khi tới tìm tôi?” Cô nghiêng cứu gương mặt cương nghị của anh.

“Ngược lại.” Anh mỉm cười, ánh mắt lóe lên tia hài hước. “Tôi quá may mắn khi tìm được cô, chúng ta càng không thể ở cùng nhau, càng đảm bảo khi xuống núi cô sẽ giống như tránh hỏa hoạn nhanh chóng cách xa tôi, vạch rõ giới tuyến. Chỉ bằng điểm này, coi như thời điểm ba ngày này không ai thấy, chúng ta vẫn có thể tiếp tục gây gỗ, tôi cảm thấy rất đáng giá.”

Hiển nhiên đối với anh mà nói, không có gì đáng sợ hơn so với việc bị phụ nữ cuốn lấy, cô thật tò mò. “Tại sao anh lại sợ phụ nữ như vậy? Tình yêu có gì đáng sợ sao?”

“Không phải đáng sợ mà là tôi cự tuyệt tình yêu, tôi thích độc thân.”

“Tại sao? Chẳng lẽ anh từng bị đá...” Vì vậy sinh ra ám ảnh?

“Không có, tôi không bị ai đá, trước kia tôi có vài người bạn gái, mọi người vui vẻ kết giao, chia tay cũng không có gì không vui. Sau khi chia tay, tôi độc thân một thời gian, không nghĩ tới vẫn vui vẻ so với thời

điểm có bạn gái, một người tự do tự tại, hành động tùy ý, rất vừa lòng, lại càng không bị trói buộc, dứt khoát không tìm bạn gái nữa. Tôi độc thân, bởi vì tôi thích.” Anh thoải mái nhún vai.

“Nhưng, luôn một mình, không cảm thấy cô đơn sao?”

“Một người cô đơn, rất vui vẻ. Hai người cô đơn, sẽ khiến cô không thể trốn.”

Ý của anh hàm xúc làm cô kinh ngạc, cô nhìn gò má tức tưng của anh, không ngờ người tính tình không tốt, khó có thể ở chung, lại có suy nghĩ nhạy cảm thông minh như vậy, ngoài ý muốn làm lòng cô rung động.

Anh dò xét cô. “Cô thì sao? Cô độc thân bởi vì ai đó, bị ám ảnh sao?” đọc thêm nhiều truyện hay tại .

“Không phải, đây cũng là lựa chọn của tôi, trước mắt tôi muốn tiếp tục độc thân, dự định hai năm sau sẽ tìm bạn trai.” Hừ, cô có thời gian, hai năm sau, em trai tốt nghiệp, có thể học lên hoặc đi nghĩa vụ quân sự, trước đó cô sẽ tìm một người đàn ông tốt, chờ mấy năm sau em trai có sự nghiệp, tình yêu của cô ổn định, đúng lúc hoàn thành chuyện lớn của đời người.

Anh buồn cười nhíu mày. “ ‘Dự tính’? Chẳng lẽ đến lúc đó, cô hô một tiếng sẽ có người tình nguyện làm bạn trai cô, anh ta sẽ xuất hiện từ đâu? Thật ra là bởi vì cô không tìm được đối tượng chứ gì? Đàng hoàng thừa nhận, tôi sẽ không cười cô.”

Cô bị kích, lớn tiếng nói. “Tôi nói là dự tính, đương nhiên là có kế hoạch! Tôi tìm điều kiện về người yêu lý tưởng của mình, rồi từ từ tìm từ những người bên cạnh.”

“Điều kiện của cô là...”

“Đầu tiên, phải có chỗ ở, đồng ý quan hệ, có một chút cơ sở kinh tế, cuộc sống ổn định và trên công việc có khả năng xử lý vấn đề khó khăn, trong công việc bình thường hay trong các mối quan hệ xã giao biết nhiều đối tượng tốt, tôi sẽ lưu tên của họ, giữ vững liên lạc với họ, qua lại một thời gian, quan sát đối phương, căn cứ vào những điều kiện của tôi, hiện tại tôi đã có một danh sách dài rồi đó!”

Cô tính toán chu đáo. Có người nào giống như cô, thận trọng chọn nửa kia của mình đến mức này không? Phải suy tính chu đáo như thế, cô mới thuận lợi kết hôn được với một người đàn ông tốt, đến lúc đó cổ và đồng nghiệp sẽ ném trái bom màu đỏ cho Âu Quan Lữ tiên sinh.

“A, thì ra cô mang loại tâm tình này đi kết giao với đàn ông, không khác gì chọn món ăn theo thị trường.”

“Đừng nói khó nghe vậy được không? Tôi không chiếm tiện nghi của người ta, hiện tại mọi người đang là bạn bè bình thường, qua lại bình thường, hơn nữa, tôi chọn họ, ai biết bọn họ có chọn tôi hay không?”

“Ngộ nhỡ trong hai năm này, bọn họ có bạn gái, hoặc kết hôn thì sao?”

“Danh sách của tôi không ít người, mỗi người trong đó sẽ không nhanh chóng tìm đến được nửa kia nhanh như vậy.”

“Trong danh sách của cô có tôi không?” Vấn đề này được thốt lên, nhanh đến anh không suy nghĩ vì sao lại hỏi.

Cô lại lộ ra nét mặt như nhìn thấy một con thằn lằn. “Tôi có cố ý giữ vững liên lạc với anh, quan sát anh sao?”

“Không cần cố ý liên lạc, mỗi ngày chúng ta đều gặp nhau mà.”

“Mỗi ngày tôi thấy rất nhiều đồ vật, tôi thấy trạm xe bus, chẳng lẽ tôi lại đem thứ đó vào danh sách kén vợ kén chồng của tôi? Anh nghĩ quá nhiều rồi.” Cô trêu chọc, lấy tai vén sợi tóc ra sau vành tai, lạnh lùng cười. “Yên tâm, anh không ở trong danh sách, chỉ cần điều kiện đầu tiên... tính tình tốt, anh đã bị loại bỏ, vứt xuống hố đen rồi.”

“Thật tốt, tôi muốn đốt pháo ăn mừng.” Giọng điệu của anh chế giễu, cười dài, thật là thì tuyệt đối không cảm thấy vui vẻ, anh không muốn là một người trong danh sách của cô, nhưng không hiểu lại cảm thấy khó chịu. Anh tự tin, anh không kém so với bất kỳ một ai trong danh sách của cô, là cô không biết phân biệt tốt xấu, hừ, anh lười so đo.

Đột nhiên, một tiếng ‘ầm’ vang lên, xe chột trượt, xông về phía vách núi. Trình Dư Nhạc sợ hãi kêu lớn, Âu Quan Lữ dùng sức phanh xe, nắm chặt tay lái, xe jeep liền dừng lại ngay mép vách núi.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Trình Dư Nhạc còn chưa hoàn hồn.

Âu Quan Lữ xuống xe nhìn. “Bể bánh xe. Trên đường có đinh sắt, không biết người nào vứt.”

“Bể bánh? Vậy phải làm thế nào? Chung quanh đây không có gì cả, sao có thể gọi xe đến kéo...”

“Không cần, tôi có bánh xe dự phòng, đổi lại là được rồi.”

Trình Dư Nhạc nghi ngờ nhìn anh kéo phanh tay, chiếu đèn lên chiếc lốp bị hư, lấy dụng cụ và lốp xe dự phòng ra. Anh làm được không?

Cô xuống xe, cảm thấy trời đất quay cuồng, đáng ghét, cô thật sự say xe rồi. “Cần tôi giúp một tay không?”

“Một mình tôi là đủ rồi.” Âu Quan Lữ gài tốt cái kích, đỡ cái xe jeeps lên cao. Mưa rơi lớn, áo Polo màu trà của anh nhanh chóng ướt đẫm, nước mưa rơi trên mặt anh, anh chuyện tâm thảo bánh xe, không bao lâu sau, không cảm thấy nước mưa rơi xuống nữa, anh quay đầu lại, nhìn Trình Dư Nhạc đang cầm ô, che mưa cho anh.

Anh khẽ mỉm cười với cô, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Trình Dư Nhạc đứng sau lưng anh, chiếc áo ướt dán lên thân thể anh, có thể mơ hồ thấy được hình thể săn chắc bên trong. Khi cánh tay vì xuất lực, một khối cơ bắp màu nâu căng lên, đường cong bắp thịt lưu loát, hạt mưa ở trên da rung động... Thật đẹp mắt, cô không thể không thừa nhận đáng người anh rất đáng khen, bề ngoài không phải đối tượng trong điều kiện của cô, nhưng thành thật mà nói, vóc người của anh hơn xa bất kì ai trong danh sách đó.

Nhìn anh kéo chiếc áo bị ướt lên, thao tác của hai tay ổn định, ngón tay nắm dụng cụ, bị mỡ dính vào, cô lâm vào một cảm giác kì dị, nhìn bóng dáng bận rộn của anh, so với bất kì người đàn ông nào trong danh sách của cô, khiến người ta cảm giác tin tưởng hơn... Dĩ nhiên, cô sẽ không nói ra.

Đổi hết bánh xe, Trình Dư Nhạc liền chui về xe. “Được rồi, đi nhanh nào.”

Âu Quan Lữ lại nói. “Chờ một chút.” Sau đó xoay người đi.

Anh đi đâu vậy? Trình Dư Nhạc sững sờ, chỉ thấy anh đi về phía trước mười mét, sau đó đi vòng quanh, đi trở lại một khoảng, mặt nhìn xuống đất, nhặt lên một vật nhỏ, cuối cùng trở về xe.

“Anh làm gì vậy?”

“Kiểm tra mặt đường, tôi nghĩ đinh sắt không chỉ rơi một hai cây.” Anh ném mấy cây đinh sắt vào hộp giấy lau. “Nhặt sạch hết thì xe sau sẽ không bị bể bánh. Ở trong núi xảy ra vấn đề sẽ rất phiền.”

Cô kinh ngạc, người bình thường thay xong bánh xe sẽ muốn nhanh chóng lên đường, nhưng lại suy tính chu đáo như vậy, hôm nay Âu tiên sinh khiến cô hoàn toàn ngoài ý muốn.

Âu Quan Lữ ngồi lên xe, hai tay kéo quần áo, chột dừng lại. “Tôi muốn thay quần áo.” Ý muốn cô quay đầu đừng nhìn.

“A.” Cô đỏ mặt quay đầu nhìn ra cửa sổ xe.

Nhưng cửa sổ xe vẫn phản chiếu bóng dáng anh, cô nhìn thấy anh cởi áo, lộ ra thân thể trắng kiện, trái tim cô chột giật mình, miệng trở nên có chút khô. Eo của anh hơi gầy, bên hông có thể mơ hồ nhìn thấy hình dáng của cơ bụng, không gian trong xe trở nên đè nén, nhiệt độ của phái nam lẫn vào mùi nước mưa ép về phía cô, bên má cô hơi nóng, làm bộ thường thức cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Nhưng Âu Quan Lữ chậm chạp không cởi áo, cổ áo mắc phải một chiếc dây chuyền, hai tay anh vì cởi áo mà giơ lên cao, không có cách nào lấy chiếc dây ra khỏi áo, áo cũng cởi không hết, tiến lùi đều không được.

“Ừm... a... ừm...” Anh khẽ nguyên rủa. “Nhạc Nhạc, giúp tôi lấy dây chuyền ra, nó mắc vào cổ áo.”

Trình Dư Nhạc quay đầu nhìn anh, cổ áo anh mắc ở cổ, áo bị kéo cao, hai bên che kín mặt, bởi vì muốn thoát khỏi khó khăn mà giãy giụa không ngừng, cô lẳng lẳng nói: “Anh đang biểu diễn bạch tuộc bị cuốn vào trong lưới cá sao?”

Anh chợt bất động, cô có thể cảm nhận được ánh mắt đang hung hăng trừng cô sau chiếc áo của anh, cô cười trộm. “Đừng cử động.” Cô nhìn nơi chiếc dây chuyền đang cuốn lấy, cởi ra hai ba lần, anh đột nhiên hất chiếc áo ra.

A, cô tận mắt nhìn thấy rồi, cơ ngực và cơ bụng vô cùng săn chắc,... Bóng dáng trên cửa sổ xe sai rồi, vật thật khiến người ta có cảm giác rung động hơn, đường cong của bắp thịt cực kì lực lưỡng, làm da đàn ông màu đồng sáng bóng, hại cô miệng đắng lưỡi khô. Cô nhìn vết đỏ trên cằm ngay trên xương quai xanh của anh. “Anh bị dây chuyền cắt rồi, nhớ xử lý một chút.” Nói xong, cô tiếp tục quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Đáng ghét, giọng nói của cô có chút run.

Âu Quan Lữ lấy một chiếc áo sơ mi từ ghế sau mặc vào, là anh nhìn làm sao? Hình như cô đỏ mặt.

Ánh mắt cô nhìn anh, giống như một người đói bụng nhìn thấy miếng thịt bò bít tết ngon lành từ trên trời rơi xuống, hại một chỗ sâu trong thân thể anh nóng lên, anh không thừa nhận phản ứng này là hưng phấn, nhất định là công việc quá mệt mỏi, căng thẳng, đại não nhận định sai lầm.

Anh thông thả cài nút áo, trầm giọng hỏi: “Cô đang xấu hổ sao?”

“Xấu hổ cái đầu anh!” Cô không quay đầu lại.

“Xấu hổ thì thành thật thừa nhận, tôi sẽ không cười cô. Tôi biết rõ thân thể tôi khiến người khác thèm thuồng...”

“Được rồi, tôi thừa nhận tôi giống như cây trinh nữ, xấu hổ đến cả người đều đóng lại, anh hài lòng chưa?”

Anh cười ha ha, không nói gì nữa, khởi động xe, tiếp tục lên đường.

“Phong túc Độ Giả sơn trang” nằm ở chính giữa những ngọn núi, diện tích mênh mông, giữ lại phần lớn vẻ đẹp tự nhiên, rất nhiều cây cối sum xuê vây chằng chịt ngoài những căn phòng. Nơi này có suối nước nóng và môi trường tự nhiên vô cùng nổi tiếng, ngoại trừ giá tiền thuê phòng hơi thấp, những nơi khác đều là những nhà gỗ nhỏ đứng độc lập, có một chiếc sân nhỏ, giúp cho người ta có một chỗ ở tuyệt đối riêng tư.

Cuối cùng cũng tới. Trình Dư Nhạc bị say xe thở nhẹ một hơi, cô càng ngày càng không thoải mái, đổ mồ hôi lạnh, trong miệng cảm thấy ê ẩm, nếu lại ngồi trong xe lâu hơn nữa giờ, cô có thể sẽ ói.

Nghĩ đến ba ngày hai đêm sau, dạ dày cô lại co rút nhanh. Cô nhìn lên Âu Quan Lữ, dọc theo đường đi anh càng ngày càng trầm mặc, sắc mặt rất bình tĩnh, sắp được nhìn thấy người cha nhiều năm xa cách, anh dường như rất thờ ơ.

Cho dù nội tâm có cảm giác gì, Âu Quan Lữ cũng không thể hiện ra ngoài. Có lẽ anh nên làm ra thái độ của người làm con, nhưng anh không giả bộ được, anh không có bất kì tình cảm nào với cha, tin tưởng trong lòng cha cũng hiểu rõ, nhưng nếu như cha hi vọng anh vì nể tình số tiền đó, biểu hiện ra một chút thân thiện thì sao? Anh sẽ ngay lập tức quay đầu xuống núi, nhưng anh phải lấy được số tiền đó ẹ... Anh rất phiền não. Trời ạ, hi vọng ba ngày này nhanh chóng kết thúc.

Xuống xe, cuối cùng Âu Quan Lữ cũng chú ý tới Trình Dư Nhạc có cái gì không đúng. “Sắc mặt của cô không tốt lắm.”

“Có chút không thoải mái mà thôi, đi vào nhanh lên.”

Hai người nhắc hành lý lên, đi vào đại sảnh, quản lý sơn trang lập tức tiến lên đón tiếp.

“Âu tiên sinh? Ngài khỏe chứ, Tầng tiên sinh đã thông báo ngài sẽ đến, mời đi bên này, phòng ở đã được chuẩn bị tốt, trước tiên chúng tôi sẽ đưa hành lý của ngài đến phòng ngài.” Quản lý giao hành lý của hai người cho nhân viên phục vụ. “Hiện giờ đang có một vị khách quan trọng tới thăm Tầng tiên sinh, ông ấy giao cho tôi đưa ngài đến nhà gỗ trước, ông ấy sẽ gặp ngài vào bữa tối. Anh trai và chị dâu ngài đã tới trước.”

Quản lý dẫn hai người đến nhà gỗ nhỏ hai người sẽ ở trong ba ngày hai đêm, là một căn nhà ba tầng. Bọn họ vừa mới bước lên con đường đá nhỏ, chỉ thấy một người đàn ông đang đứng sừng sững cuối đường.

Người đàn ông đeo một cặp mắt kính viền bạc, vẻ ngoài lịch sự, mặc áo sơ mi trắng đơn giản và quần âu, cổ áo tùy ý mở rộng, hơi lộ ra đường cong bên chắc bên trong. Anh ta hút thuốc, nhìn về phương xa, vẻ mặt như đang có điều suy nghĩ.

Hình như nghe thấy tiếng bước chân, anh ta quay đầu, ánh mắt rơi lên người Âu Quan Lữ. Anh ta lộ ra một nụ cười, sải bước về phía hai người.

“Cậu chính là em trai tôi, Âu Quan Lữ phải không?”

Hàn huyền một chút, trao đổi danh thiếp, Âu Quan Lữ mới biết, người anh trai anh chưa từng gặp, Lê Thượng Thần, là nhà sản xuất nổi tiếng trên TV, anh đã đọc qua vài bài báo viết về anh ấy, nhưng cũng không nghĩ anh ấy lại là anh trai của mình.

Lê Thượng Thần mỉm cười. “Anh em trai lần đầu gặp mặt là trao đổi danh thiếp để biết đối phương, có lẽ chúng ta là người đầu tiên.” Anh nhìn sang Trình Dư Nhạc. “Vị này là...”

“Bạn gái của em.” Âu Quan Lữ cố gắng khiến giọng nói và vẻ mặt của mình được tự nhiên.

“Anh cả, xin chào.” Tầm mắt thông minh của đối phương khiến cô cảm thấy có áp lực, cô muốn bắt tay với đối phương, không ngờ đột nhiên ngắt xủ, cô lão đảo ngả xuống, tay phải theo bản năng ổn định chính mình, bàn tay nhanh chóng, dùng sức, đến cửa cao thủ võ học cũng không bằng, chỉ tiếc không chính xác, bàn tay đó liền chạm ngay giữa lông mày Âu Quan Lữ.

Thoáng chốc, Âu Quan Lữ cứng đờ, quản lý sau lưng anh trợn mắt, làm bộ không nhìn thấy.

Trình Dư Nhạc choáng váng. Mẹ ơi, cô vừa làm gì? Khuôn mặt cô hồng lên, lập tức muốn rút tay về, dù là ‘bạn gái’, trước mặt mọi người sờ mó lông mày của ‘bạn trai’, cũng rất không hợp lý, nhưng nếu cô đột nhiên thu tay lại, có thể khiến Lê Thượng Thần sinh nghi hay không?

Quả nhiên, vẻ mặt Lê Thượng Thần hơi ngạc nhiên, anh không nhìn thấy chuyện xảy ra sau lưng em trai, nhưng từ vị trí đối diện anh cũng đoán được tay cô đặt ở nơi nào của em trai, anh lộ ra vẻ mặt đùa giỡn.

Mà toàn thân Âu Quan Lữ buộc chặt giống như một thanh thép cứng rắn, anh quay đầu nhìn cô, lúc này anh lại có thể lộ ra nụ cười sáng lạn, hại da đầu cô tê dại.

“Thân ái, em muốn lấy tiền lẻ mua đồ uống sao? Nhưng nói với em, tiền lẻ của anh không ở trong ví da, ví da cũng không đặt úi phía sau, em trước tiên đi vào, trong nhà có nước để uống,... đừng uống đồ uống linh tinh, ngoan.” Bị làm khó, anh cái khó ló cái khôn, mong bị tập kích, còn lấy cớ giải vây cho cô.

“A, được, vậy em vào trong trước...” Cô nhanh chóng rời khỏi hiện trường, quản lý đi theo cô vào nhà.

Lê Thượng Thần dụ điệu thuốc, suy nghĩ sâu xa mà nhìn bóng lưng Trình Dư Nhạc. “Anh thường liên lạc với ba, nghe ông ấy nói tình trạng của em, hình như em độc thân lâu rồi?”

“Ừ, em độc thân một thời gian, là cô ấy yêu em, vừa gặp đã yêu, khổ cực theo đuổi em... em bị cô ấy làm cho cảm động, chúng em hẹn hò cũng chưa lâu.” Âu Quan Lữ ép mình chuyên tâm nói chuyện, cảm giác còn sót lại trên lông mày của anh, anh nên cảm thấy ngưỡng ngừng hoặc tức giận, nhưng vẻ mặt hốt hoảng của Trình Dư Nhạc hại anh muốn cười.

“A...” Ý vị trong giọng nói của Lê Thượng Thần rất sâu xa. “Không tệ lắm, vừa đúng vượt qua số tiền của ba.”

“Anh đang ở đây ám chỉ điều gì.” Âu Quan Lữ nhướn mày, anh cao hơn anh trai mình nửa cái đầu, chỉ cần một ánh mắt nhìn xuống, liền tự nhiên sinh ra cảm giác uy hiếp.

“Không có gì, chỉ tự nhiên thấy khéo mà thôi.”

“Anh thì sao? Anh tới cũng chị dâu sao?” Anh đã xem qua trên báo, anh trai anh từng kết hôn, đã ly dị mấy năm trước, chưa từng nghe nói tái hôn, quản lý nói chị dâu ở đâu ra?

Con mắt sau tròng kính của Lê Thượng Thần chợt lóe. “Xem là vậy đi...” Một loạt âm thanh lú lo cắt đứt anh.

Âm thanh từ xa tới gần, là một con ếch... nhảm, là một bé trai mặc chiếc áo con ếch liền mũ, giày của cậu nhóc phát ra tiếng chiêm chiêm, chạy đến từ sau nhà gỗ. Liếc thấy hai người đàn ông cao lớn, bé trai dừng bước.

“Đây là con trai anh.” Giọng nói của Lê Thượng Thần nhẹ nhàng, đưa tay về phía bé trai. “Tối đây, Tiểu Mị.”

Mặt mày bé trai tượng tự với cha mình, nhưng nó nhìn chăm chăm bàn tay chìa ra của cha, giống như nhìn thấy một sinh vật chưa từng thấy qua. Cái miệng nhỏ nhắn của cậu nhóc mím chặt lại, khuôn mặt mềm mại tràn đầy cảnh giác, trong mắt đen nhánh lộ ra không tin tưởng, hiển nhiên là không muốn đến gần cha.

Khuôn mặt từ ái của Lê Thượng Thần cứng đờ, tay của anh dừng giữa không trung, cuối cùng lúng túng thu về.

Đồng thời một cô gái đi ra từ nhà gỗ, cô gái ăn mặc rất hợp thời, tay xách theo đồ chơi và bình nước cho trẻ con. Nhìn thấy hai người đàn ông, cô liền giật mình, sau đó giương lên một nụ cười, sau đó chạy vội tới bên cạnh bé trai.

“Cậu nhất định là em trai của Thượng Thần?” Cô gái tự giới thiệu. “Xin chào, tôi là Từ Ly Hoan, tôi là... anh trai cậu...” Cô chần chờ, hình như không biết nên nói thế nào.

“Vợ trước.” Lê Thượng Thần dứt khoát nói tiếp. “Bọn anh ly hôn nhiều năm rồi, gần đây khôi phục liên lạc, bọn anh bây giờ...”

“Hẹn hò.” Từ Ly Hoan cười vui vẻ. “Sau khi gặp lại, mới phát hiện hai người còn tình cảm với đối phương, liền thử qua lại lần nữa, mặt khác cũng bởi vì đứa trẻ.”

“Chủ yếu vẫn là khôi phục tình cũ, không miễn cưỡng phải tới đây.” Lê Thượng Thần nhấn mạnh, hai người nhìn nhau cười một cái, ngay sau đó ánh mắt lập tức tách ra, giống như hai viên nam châm cùng chiều không cần thận va chạm, không khí có chút rối loạn.

“A, không tệ lắm, vừa đúng vượt qua số tiền của cha.” Âu Quan Lữ lạnh lùng nói, nhận được ánh mắt sắc bén của anh cả, anh vô tội nhún vai. “Em đi trước giúp bạn gái sửa soạn hành lý, xin lỗi không ở lại được.”

Anh vào nhà, Trình Dư Nhạc đã mở hành lý, đang sửa soạn lại.

Vừa nhìn thấy anh, Mặt cô đã đỏ nay lại càng đỏ hơn. “Thật xin lỗi, không phải tôi cố ý, đầu tôi có chút choáng váng, muốn giữ cái gì đó để không ngã xuống, không ngờ đúng lúc bắt được của anh...” Cô xấu hổ đến chết.

“Cô không phải ‘bạn gái’ tôi, tôi sẽ kiện cô tội quấy rối tình dục.” Mặt anh cố ý tỏ vẻ nghiêm túc. “Mặc dù tôi có nói với cô, giả làm người yêu, khó tránh khỏi việc tiếp xúc thân thể không ngờ cô lại chủ động như vậy.”

“Tôi không cố ý, thật sự là ngoài ý muốn...”

“Được rồi, tôi biết rõ cô không cố ý.” Anh thở dài. “May mà tôi đưa lưng về phía cô, không phải đối mặt, nếu không vừa rồi thứ cô bắt được, sẽ khiến cho ba ngày sau cô không có mặt mũi đi gặp người khác.”

Cô nghe vậy thì sững sờ, mấy giây sau mới hiểu ý của anh, gương mặt của cô hồng giống như cây ớt.

Âu Quan Lữ cười nhẹ. Không ngờ cô dễ dàng đỏ mặt như vậy, càng không nghĩ tới anh lại có thể cảm thấy bộ dạng đỏ mặt của cô... thật dễ thương, hai má trắng hơi hồng, anh nhìn có chút say mê, sau đó anh nghĩ tới đoạn đối thoại vừa rồi với anh trai, nhất thời không cười nổi.

“Anh trai tôi giống như nghi ngờ, hoài nghi chúng ta là cặp tình nhân giả.”

Cô tròn to hai mắt. “Vậy làm sao bây giờ?”

“Tôi cũng vậy, hoài nghi anh ấy với chị dâu trước là giả. Dù sao mục đích của họ cũng là một tở, anh ấy không nên vạch trần chúng ta... tôi sẽ không khiến anh ấy mất mặt.” Anh trầm ngâm. “Tôi sợ anh ấy sẽ gây rối, chúng ta nên có chút hành động thân mật, chứng minh chúng ta đang hẹn hò.”

“Vừa rồi như vậy không tính sao?”

Khóe miệng anh khẽ co quắp. “Không ai thấy, dĩ nhiên là không tính. Tôi muốn có khả năng nhất chính là hôn mỗi...”

“Muốn tôi hôn anh, tôi thà đi hôn người lạ trên đường còn hơn.” Miệng của cô còn phản ứng nhanh hơn cả đại não.

Anh cười ha ha. “Hôm nay đi hôn một người trên đường cái, môi của cô sẽ biến thành lập xưởng.” Ánh mắt anh lóe lên. “Hôn tôi đáng sợ như vậy sao? Rất nhiều người phụ nữ muốn hôn bản ký sự, cơ hội khó có được, cô không muốn giữ lấy?”

“Không cần, nếu như bị đồng nghiệp trong công ty biết, tôi sẽ bóp chết anh.”

“Yên tâm, tôi cũng sợ người khác biết tôi và cô đang giả làm người yêu. Nếu anh trai tôi muốn buộc chúng ta diễn tình cảm của hai người yêu nhau, tôi sẽ nghĩ biện pháp lấp liếm cho qua, ba ngày nay, mặc kệ chuyện gì xảy ra, cũng để nó lại chỗ này, sau khi trở về, liền quên đi.”

“Một lời đã định. Nếu có một chữ truyền đi, tôi sẽ chết không thừa nhận, còn lại do anh gánh chịu.” Mặc dù vẫn tranh cãi với anh, cô cũng không nói những lời bén nhọn như vậy nữa, ở cạnh hơn nửa ngày, hai người hình như đã thành lập mối quan hệ thân thiện. Cô rất cảm kích việc anh không truy cứu về bàn tay hư hỏng của mình ban nãy, chỉ tiếc đối với cái mộng căng đầy đàn hồi của anh, cô không tiện khen ngợi, nếu không cô tin tưởng tình hữu nghị của bọn họ sẽ cản trở giúp.

Cô bắt đầu cảm thấy, Âu Quan Lữ thật ra thì, giống như... không khó ở chúng, sao hai người lại có thể nhìn đối phương không vừa mắt được nhỉ?

Nhìn cô nở nụ cười, Âu Quan Lữ cũng mỉm cười, chợt phát hiện sau khi mình bước vào nơi này vẫn luôn căng thẳng, chuẩn bị đối mặt với các loại tình huống có thể xảy ra. Ở nơi xa lạ này, đối mặt với người cha xa cách, anh vô cùng phiền muộn, cảm giác hoàn toàn xa lạ, cùng cô nói chuyện, mới dần dần tỉnh táo lại.

Anh không nói ra, nhưng anh rất vui, có cô ở đây cùng anh.

Vào bữa tối Âu Quan Lữ mới nhìn thấy cha.

Anh thấy cha mình ngồi trên xe lăn, được quản gia cẩn thận đẩy vào phòng ăn thì anh rất kinh ngạc. Cha không còn là vị tổng giám đốc quyền lực sống động trong ký ức của anh nữa, lúc này ông già yếu, đầu đầy hoa râm, bộ dạng nhỏ gầy, vẻ mặt hơi xanh xao, ánh mắt và giọng nói cũng ôn hòa, chậm rãi, cha anh bị tuổi già chính phục, biến thành tù binh của những căn bệnh.

Anh mong chờ đối thủ là một người đàn ông phong lưu, phong độ không hề giảm sút của năm đó, chứ không phải là một ông già đứng cũng không nổi. Sau khi nói chuyện, anh và cha cũng không nói thêm lời nào, tâm tình của anh phức tạp, yên lặng dùng cơm.

Trình Dư Nhạc cũng ăn không ngon. Bệnh say xe của cô vẫn chưa đỡ hơn, hiện tại bắt đầu chảy nước mũi, cả ngày nay cô chưa ăn gì, đối mặt với một bàn ăn ngon, lại đáng thương không muốn ăn, còn càng ăn càng muốn ói.

Cha Tăng thỉnh thoảng nói chuyện phiếm với Lê Thượng Thần, Từ Ly Hoan và cháu trai của mình, cậu nhóc không để ý tới cha mình, lại nguyện ý gần gũi với ông nội, cha Tăng vui vẻ tươi cười.

Âu Quan Lữ thờ ơ lạnh nhạt, có con cháu bên cạnh, rất vui vẻ đúng không? Lúc tuổi còn trẻ hưởng hết phong lưu, tuổi già lại có con cháu vây quanh, dĩ nhiên vui vẻ, anh nghĩ tới mẹ mình nhiều năm khổ cực, liền cảm thấy không thoải mái.

“Hi vọng tương lai sau hai ngày này, chúng ta cũng có thể ngồi cùng bàn ăn cơm như vậy.” Cha Tăng cảm thán.

“Dĩ nhiên, chỉ cần ba thích, chúng con sẽ ở bên người.” Lê Thượng Thần nói, không hện mà cùng cha nhìn về phía Âu Quan Lữ, hiển nhiên hi vọng anh gia nhập vào hàng ngũ cha con thân ái này.

“Cơm lúc nào cũng có thể ăn, ở nơi nào cũng giống nhau.” Giọng nói của Âu Quan Lữ giễu cợt.

“Em trai, em hình như không vui?” Lê Thượng Thần nhảy bén nhìn anh.

“Tôi có thói quen ăn cơm hộp của công ty, không quen dùng cơm ở nơi sang trọng như thế này. Tôi cũng không thích ngồi ăn cơm cùng bàn với những người không quen biết.”

Cha Tăng nghe vậy, nụ cười cứng lại. “Nếu con không thích, ba không miễn cưỡng...” Giọng nói của ông có chút buồn thương.

Nét mặt đó lại khiến Âu Quan Lữ có cảm giác tội lỗi, đột nhiên cảm thấy mình đang ăn hiếp một lão già. Anh nóng nảy đâm vào đồ ăn trên đĩa, không nói lời nào.

“Anh tin đợi đến lúc mọi người quen thuộc hơn rồi, mọi người sẽ cảm thấy thoải mái.” Lê Thượng Thần bình thản hòa giải. “Bạn gái của em... tiểu thư Trình, hình như không quen ở trong này?”

“Gọi em là Nhạc Nhạc được rồi.” Trình Dư Nhạc vừa đổ mồ hôi lạnh, vừa nặn ra một nụ cười. “Thật ra buổi trưa có chút say xe, thấy không thoải mái.”

“Có muốn đi nghỉ trước hay không?” Từ Lý Hoan quan tâm.

“Không cần, em còn tốt...”

Âu Quan Lữ cau mày. “Say xe sao không nói với anh?”

“Anh biết sẽ cười em, mấy tuổi rồi mà còn say xe. Hơn nữa em nhịn một hút là tốt rồi.”

“Sao lại cười em? Hôm nay đi xe mấy giờ đồng hồ, em không thoải mái như vậy trên đường đi, lại không nói, hiện tại mới nói em muốn ới, cũng vì không muốn bị anh cười? Em không cảm thấy như vậy rất ngốc sao?” Nghĩ đến cô ngược đãi mình như vậy, anh lại không vui.

“Sao anh lại dữ dội vậy...” Đột nhiên cả khuôn mặt anh tiến lại gần, cô giật mình. “Làm gì vậy?”

“Sắc mặt của em rất khó coi.”

“Em trang điểm rồi.” Cô biết khí sắc mình không tốt, đặc biệt trang điểm để che giấu.

“Trang điểm vẫn rất khó coi.” Trang điểm cũng không giấu được ánh mắt mệt mỏi của cô, anh tự trách mình vô ý, anh nên nhận ra sớm một chút.

“Nếu không phải không còn sức, em rất muốn cầm đầu đĩa đâm vào đầu anh.” Anh nói chuyện cần phải thẳng thắn như vậy sao? Khiến người ta chán ghét! “Anh không cần tiến tới, tất cả mọi người đang nhìn chúng ta.”

“Nhìn thì nhìn, em xấu hổ sao? Buổi chiều lúc em sờ mông anh không phải rất thoải mái sao? Đúng, em không còn sức lực, em biết tại sao không còn sức không? Bởi vì say xe, trong người không thoải mái. Anh thật sự không hiểu nổi em, bình thường nói nhiều như vậy, lời nói thật sự quan trọng lại ngược lại không chịu nói...” Chợt phát hiện bốn phía yên tĩnh, Âu Quan Lữ cảm miệng, bốn đôi mắt đang cùng nhìn hai người.

“Tình cảm của hai người quả thật không tệ.” Về mặt Từ Lý Hoan tràn ngập yêu thích và ngưỡng mộ. “Quan Lữ rất quan tâm Nhạc Nhạc.”

“A, không tồi.” Âu Quan Lữ nặn ra một nụ cười.

“Hôm nay anh vừa thấy hai người, đã cảm thấy hai người rất thân mật, tình cảm rất tốt.” Lê Thượng Thần cười nói. “Nghe nói bắt đầu là do Nhạc Nhạc chủ động?”

“Em cái gì?” Lòng mày của Trình Dư Nhạc nhướn cao.

Không ổn, Âu Quan Lữ nhanh chóng gấp đồ ăn. “Nhạc Nhạc, em xem ăn một chút salad này đi...”

Lê Thượng Thần lại nói tiếp: “Em chủ động theo đuổi cậu ấy, không phải sao? Cậu ấy nói em vừa gặp đã yêu cậu ấy, yêu cậu ấy đến chết, khó khăn theo đuổi, cậu ấy bị em làm cho cảm động, hai người mới hẹn hò.”

“Salad này rất ngon, mùi vị nhẹ nhàng, bị say xe ăn cái này sẽ tốt hơn, còn có nước ô mai này...” Bị ‘bạn gái’ trợn mắt nhìn, Âu Quan Lữ cười lớn. “Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Đúng ở đâu? Em theo đuổi anh? Vừa thấy đã yêu? Em yêu anh đến chết? Em khó khăn theo đuổi cầu xin anh?” Anh nói cô giống như một kẻ si tình, anh bị dây dưa không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận, cô lại có thể rẻ tiền như vậy sao? Trình Dư Nhạc lạnh lùng nói: “Sao em lại nhớ là anh quỳ xuống cầu xin em hẹn hò với anh?” Hừ, muốn bắt nạt ai không biết?

“Anh quỳ xuống cầu xin em? Đời sau cũng không thể...” Giọng nói của Âu Quan Lữ cao vút lại nhận được ánh mắt nháy bèn của anh trai thì áp chế thấp xuống. “Ý của anh là, anh cúi xuống tương đối thấp nhưng cũng không khoa trương đến mức quỳ xuống như vậy, được không?”

“Phiên bản của hai người sao lại không giống nhau? Rốt cuộc là Quan Lữ quỳ xuống, hay là em theo đuổi cậu ấy?” Lê Thượng Thần mỉm cười hỏi: “Có phải hai người đã quên phối hợp trước đó, thống nhất cách nói?”

Âu Quan Lữ lạnh lùng nói: “Anh nói phối hợp trước đó, giống như ám chỉ em và Nhạc Nhạc không phải là người yêu, mà là đang diễn kịch, làm bộ gạt người, đúng không? Anh âm thầm nóng giận. Anh trai giống như nghi ngờ?

Lê Thượng Thần nhìn anh một cái. “Xin lỗi, anh không có ý đó.” Nhưng giọng nói lại không có chút áy náy.

“Thật ra em và Quan Lữ vô cùng không hợp.” Trình Dư Nhạc giận tái mặt. “Ý kiến trong công việc của bọn em không hợp, thường gây gỗ, cũng không cho đối phương một bản mặt tốt, anh ấy chán ghét em, em cũng ghét anh ấy, anh ấy luôn liếc mắt nhìn em... em lại không thèm nhìn anh ấy, bọn em đến một tờ giấy ghi chú cũng có thể cãi vã, sao có thể hẹn hò?”

“Anh luôn nhìn em lúc nào?” Âu Quan Lữ lo lắng, chẳng lẽ cô tức giận, muốn kể hết chuyện giả làm người yêu ra ngoài sao? Ở dưới bàn anh đang cố gắng véo tay cô, cô không thèm để ý đến.

“Vậy tại sao hai người lại ở cùng nhau? Từ Ly Hoan hiểu kì.

“Có một lần, bộ phận của anh ấy có một ký sư mới, vị kỹ sư đó tác phong tương đối chậm, công việc giao phó từ trên anh ta đều làm không xong, cũng nhờ Quan Lữ giúp đỡ, ba ngày tiếp theo, sau khi tan làm anh ấy đều ở lại giúp một tay, dạy anh ta làm thế nào, giúp anh ta sửa chữa sai lầm. Ba ngày sau, Ký sư đó giao việc đúng hẹn, Quan Lữ cũng không có tranh công, thậm chí cũng không báo tăng ca trong ba ngày này, chỉ giống như làm một chuyện bình thường.”

Âu Quan Lữ kinh hoàng. Anh chưa bao giờ nói chuyện này cho người khác, sao cô lại biết?

“Đó là lần đầu tiên em cảm thấy, có lẽ anh ấy không phải là người đáng ghét như vậy.” Nhìn anh trợn mắt há mồm, tám phần là cho rằng cô muốn dỡ bỏ lớp nguy trang chứ gì? Cô mới không vô ý như vậy, mặc dù không vui khi anh bịa chuyện như vậy, nhưng cô cũng không quên nhiệm vụ trong người, còn bày ra được chuyện cô thấy được giúp anh thêm phần lượng, thêm nghĩa khí chứ?

“Sau đó lại tiếp xúc với anh ấy, từ từ cảm thấy anh ấy thật ra cũng không tệ, làm việc rất có trách nhiệm, rất cẩn thận, bọn em thường cãi nhau, bởi vì ý kiến của anh ấy quá nhiều, giống như cổ ý pha phách, thật ra một chút ý kiến của anh ấy cũng đánh trúng điểm yếu, có thể thấy được anh ấy cũng suy nghĩ rất nhiều, mặc dù nói chuyện không xuôi tai, ít nhất rất thật thà, vô cùng thành khẩn, em rất... thương thức anh ấy.” Trừ câu cuối là cổ ý thêm ra, còn lại cô không hề suy nghĩ nhiều, nói ra những lời này, thậm chí cô cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Cô luôn biết anh là người như vậy, nhưng cô không thừa nhận, bởi vì thường ngày cãi nhau, sao lại có thể hạ mặt đi khen anh? Coi như có thể thấy ưu điểm của anh, bây giờ nói ra miệng, thật sự không được tự nhiên, bên má cô khẽ nóng lên.

Hơn nữa Âu Quan Lữ còn nhìn cô chăm, vẻ mặt vô cùng kính sợ. Cô rất lúng túng, rõ ràng, những lời này không phải vì anh, anh tốt nhất không nên nghĩ bậy được không... Cô cảm thấy anh không tệ... qua hôm nay, lại có nhiều cảm tình hơn, nhưng anh căn bản không phải tiêu chuẩn của cô, không nên hiểu lầm!

Âu Quan Lữ sợ ngây người. Đây là tiểu thư Nhạc Nhạc sao? Đây là người cả ngày cùng anh cãi tới cãi lui, một ngày không cãi nhau, lại giống như không thể vượt qua, tiểu thư Nhạc Nhạc sao?

Lê Thượng Thần lộ ra ánh mắt tán dương. “Vậy Quan Lữ thì sao? Em động lòng với Nhạc Nhạc như thế nào?”

Anh căn bản không thể động lòng với cô. Trình Dư Nhạc nghĩ, cô nghĩ thông, dù sao cũng bị nói là theo đuổi ngược rồi, anh nói thế nào cũng được.

“Em không biết mình động lòng với cô ấy lúc nào...”

Xem đi. Trình Dư Nhạc cúi đầu uống nước ô mai.

“Em chỉ nhớ có một lần, cô và các đồng nghiệp đùa dai, họ ghét một vị quản lý trong bộ phận của mình, mọi người liền thiết người đó thành một con heo trong hoạt hình, kết quả lúc gửi cho đồng nghiệp, không cẩn thận lại gửi luôn cho người quản lý đó, vị quản lý lao ra từ trong phòng làm việc mắng chửi mọi người, Nhạc Nhạc lập tức thừa nhận nhân vật đó là do cô ấy làm...”

Trình Dư Nhạc lập tức há miệng lớn thành chữ O. Lúc ấy cô sợ người nhát gan như Tiểu Huệ sẽ bị quản lý hung ác chinh cho tới chết, quyết định thật nhanh, một mình cô đứng ra gánh chịu, toàn bộ công ty đều cho rằng do một mình cô làm, sao anh lại biết cô cũng có đồng phạm?

“Em vốn cho rằng một mình cô ấy làm, sau đó lại nghe được đồng nghiệp nói xin lỗi cô ấy trong phòng trà nước, nói mình không cẩn thận gửi hình đó cho quản lý, người đó muốn gánh tội cùng cô ấy. Nhạc Nhạc lại ngăn cản đối phương. Cô ấy nói, hình đó là do cô làm, đó vốn là trách nhiệm của cô, bạn cô chỉ không cẩn thận gửi hình đó cho quản lý, chuyện một người gánh chịu hay hai người gánh chịu hợp thành một, một mình cô chịu là được rồi... Em chỉ muốn nói, Nhạc Nhạc là một người ngu ngốc.”

Anh nhớ đến tâm trạng kinh ngạc lúc đó, còn có lần đầu tiên sinh ra cảm tình đối với cô. “Nào có ai lại liều mạng gánh tội thay, thật là ngốc, đặc tội với cấp trên không phải là chuyện đùa, em không tin một mình cô ấy có thể gánh được, không ngờ cô ấy thật sự giữ kín như bưng, vì vậy bị giám đốc để ý thật lâu. Cô ấy thật sự rất ngốc, ngốc khiến em lo lắng, em không ý thức càng ngày càng chú ý đến cô ấy... cuối cùng liền yêu.” Trừ câu cuối cùng, còn lại đều là sự thật.

Kể xong, anh nhìn về phía Trình Dư Nhạc, vừa rồi, biểu cảm của anh cũng ngu xuẩn như cô lúc này, đúng chứ? Anh âm thầm sung sướng. Ha, không chỉ một mình cô biết bí mật của anh, anh cũng biết, thế nào?

Phản ứng của Trình Dư Nhạc là... sắc mặt chợt trắng bệch, phun lên bàn ăn.

4. Chương 4

May mắn lần đầu tiên không phun ra. Trình Dư Nhạc che miệng vọt vài toilet, ới hết tất cả những gì đã ăn trong bữa tối, nôn xong cả người mềm nhũn, thở khó khăn, được Âu Quan Lữ đỡ về phòng nghỉ ngơi.

Cha Tăng, Lê Thượng Thần và Từ Ly Hoan đều đến phòng hai người hỏi han, sau khi Âu Quan Lữ tiễn mọi người đi, vào phòng, Trình Dư Nhạc đang nằm ở trên giường, co rút rên rỉ.

“Đau đầu quá, rất mệt...” Cô hắt xì. “Lạnh quá.”

“Lạnh?” Say xe sẽ không bị lạnh, Âu Quan Lữ kiểm tra nhiệt độ trên trán cô. “Cô giống như đang sốt, có thể bị cảm, tôi lái xe đưa cô xuống núi gặp bác sĩ.”

Cô gạt mình. “Lái xe xuống núi? Không được, tôi sẽ xỉu mất!”

“Nếu không thì phải làm sao? Cô ới hết rồi, không gặp bác sĩ thì có được không?”

“Tôi ới có lẽ là vì say xe, không thoải mái, hơn nữa trong ví của tôi còn có thuốc cảm chuẩn bị trước, lấy ra uống là được rồi. Tôi không sao, không cần gặp bác sĩ.” Cô kéo chăn che kín mặt. “Tôi không muốn ra ngoài, tất cả mọi người đều nhìn thấy tôi ới, rất mất mặt, tôi không có mặt mũi ra ngoài nữa...”

Bộ dạng cô núp trong chăn nói nhảm thiếu chút nữa khiến Âu Quan Lữ bật cười, giống như một đứa trẻ trốn tránh thức tế. “Được rồi, nếu nhiệt độ của cô không tăng cao, cũng không có những triệu chứng khác, thì không cần đi gặp bác sĩ. Không cần nghỉ nhiều, trong người cô đang không thoải mái, tất cả mọi người sẽ thông cảm, không có gì phải xấu hổ cả.”

Anh rót một ly nước nóng, tìm nhiệt kế điện tử cho cô, cô hỏi: “Bữa ăn tối sao rồi?”

“Cũng ăn được không ít, tất cả mọi người đều về phòng nghỉ ngơi rồi.” Anh kéo ghế ngồi xuống bên giường. “Tôi cũng không vui sướng gì, chỉ là nhờ cô say xe mà có phúc, chúng ta không cần phải ra ngoài đối mặt với chất vấn của bọn họ, tối nay coi như tránh được một kiếp.”

“Biểu hiện của tôi thế nào?”

“Xem ra hình như mọi người cũng tin chúng ta là người yêu, đặc biệt là sau khi cô khen ngợi chuyện tôi giúp đỡ người khác lại không kể công.” Anh cười nhẹ, có chút không được tự nhiên. “Không ngờ cô lại biết chuyện đó.”

“Đó là phát hiện ngoài ý muốn. Lúc đó tôi thường làm thêm giờ, còn anh mỗi ngày tan sở đều chạy mất dạng, đột nhiên ở lại, tôi rất ngạc nhiên, liền gặp tên kỹ sư tay mơ đó hỏi thăm một chút, cậu ta liền khen anh lên trời.”

“A? Cô nghe nhất định rất khinh thường? ‘Hừ, tay mơ chính là tay mơ, người ta hơi giúp đỡ một chút mà đã bị mua chuộc, còn tưởng rằng tên kỹ sư Âu đó là người tốt’”

“Tôi không có quá trốn như vậy, được không? Tôi sẽ không bởi vì mình không thích người này, anh ta làm chuyện tốt, tôi cũng không thừa nhận.”

“Cho nên những lời nói lúc đó là nghiêm túc? Cô nói cảm thấy tôi không tệ, tử tế, có trách nhiệm, cô thường thức tội... cô thật sự nghĩ như vậy?” Anh thể hiện như rất thoải mái, trái tim lại đập thành thịch. Anh sao vậy? Giống như rất dễ ý câu trả lời của cô.

Được rồi, dù sao cũng đã nói hết, cô hào phóng thừa nhận. “Đúng vậy, nhưng đừng mơ tôi sẽ nói lần thứ hai.”

Anh cười. Đổi lại cô hỏi: “Sao anh lại biết chuyện nhân vật hoạt hình đó?”

“E hèm.”

“Anh thật sự cảm thấy tôi rất đàn sao? Nhưng chuyện nhân vật hoạt hình đó vốn chính là tôi làm, hơn nữa quản lý tức giận giống như một con chó dại, tôi không sợ ông ta, Tiểu Huệ lại tương đối nhất gan...”

“Khoan đã, tôi không thật sự nói cô đàn, đó là một loại... Ừm, lời nói ngọt ngào, giống như việc hai người yêu nhau liếc mắt đưa tình, người yêu không phải cũng nói ‘Em đồ đàn này’, ‘bé ngọt’, những biệt danh tràn đầy tình yêu sao?”

Cô lẳng lặng nhìn anh, trông mắt giống như bị bốn chữ ‘tràn đầy tình yêu’ làm thông suốt, tỏa ra ánh sáng kì dị.

Anh nhanh chóng bổ sung. “Dĩ nhiên chúng ta phải loại quan hệ đó, vừa rồi anh trai tôi hỏi chúng ta như vậy, chúng ta đương nhiên phải nói những lời khen ngợi đối phương, ca ngợi ưu điểm của nhau, không có ý gì khác, cô cũng rất rõ đúng không?”

“Dĩ nhiên, tôi biết rõ đó là diễn chứ sao?” Cô gật đầu, nhưng lúc cô nói những lời đo thật ra thì đã quên mình đang diễn trò, cô thật lòng thương thức anh, cho nên hiện tại anh giải thích như vậy, cô có chút mất mát,... mất mát cái gì?

“Chỉ là, cô thật sự khiến tôi bất ngờ, bình thường luôn cãi nhau với tôi, khí thế hùng hồn, nói chuyện rất lớn tiếng, tôi cho rằng cô rất khôn khéo, lợi hại, không ngờ cô lại có thể làm chuyện ngu ngốc này, rất ngốc, không giống cô, chỉ là, ngốc như vậy rất đáng yêu, rất có nghĩa khí, tôi... rất thương thức.” Một lần nữa tại

đây, anh thành thật nói ra cảm thụ trong lòng, nhưng rất kỳ lạ, anh cố ý học theo giọng điệu của cô. “Nghe cẩn thận một chút, tôi sẽ không nói lần thứ hai.”

Cô cười, vì anh nói cô ngốc rất đáng yêu, anh thường thức cô, tâm tình cô phần khởi, đây lại là vì sao? Cô không dám nghĩ nhiều, nín lấy chiếc chăn, cúi đầu mỉm cười.

Anh chăm chú nhìn nụ cười dịu dàng trên mặt cô, có một dòng nước ấm áp chảy vào lòng anh, anh phát hiện mình thật sự thích nói chuyện với cô như vậy. Khi hai người không nói chuyện công việc thật ra cũng không tệ, không khí vui vẻ hòa bình lúc này, khiến anh vô cùng thích thú,... Anh và Trình Dư Nhạc, đối thủ một mất một còn của mình nói chuyện vui vẻ với nhau, còn thích thú? Anh không hề dự liệu được trường hợp này, có chút mất hồn, có chút hoang mang,... Bỗng nhiên, tiếng tinh từ nhiệt kế điện tử vang lên, cắt đứt giờ phút này.

Trình Dư Nhạc rút nhiệt kế từ trong áo ra. “Hơn 38 độ, đúng là có chút sốt.”

“Vậy cô nghỉ ngơi một chút đi, vừa rồi cô ới hết sạch, có muốn ăn chút gì không?”

“Ừm... muốn ăn thịt nướng.”

“Thịt nướng?” Anh tính toán, có thể gọi đầu bếp chuẩn bị một phần.

“Tôi muốn ăn món thịt nướng của tết trung thu, dùng than củi nhóm lửa, xiên thịt, quét tương lên,...”

Anh tức cười. “Tiểu thư, chúng ta đang đi nghỉ trong ‘Sơn trang nghỉ ngơi’ cao cấp, nơi này cấm thịt nướng.”

“Tôi biết..., tôi bỗng nhiên muốn ăn, chỉ một chút thôi.” Cô nằm xuống, kéo chăn cao lên che mặt mình. “Tôi phải ngủ một giấc, tôi ngủ bên này, anh ngủ bên kia đi.” Nghỉ đến việc phải ngủ cùng giường với anh, dạ dày cô nín chặt, cũng không quan hệ, cô tin anh là người tốt, sẽ không làm loạn..

“Không cần, cô ngủ trên giường, tôi ra ghế nằm là được rồi.” Cô nam quả nữ không nên ngủ cùng giường, anh không thể ngủ ngoài phòng khách, ngộ nhỡ cha hay anh trai đột nhiên tới, sợ rằng bọn họ sẽ sinh nghi.

“Cảm ơn, thật ngại quá.” Cô cắn môi. “Cái đó... tôi thật sự không cố ý sờ mông anh, mong anh tha thứ, không nên nhắc lại nữa, có được không?” Vừa rồi anh nhắc tới, hại cô xấu hổ không thôi.

“Được rồi.” Anh nín cười, cố ý nói. “Đúng là lúc đó hành động của cô rất nhuần nhuyễn, giống như có rất nhiều kinh nghiệm.”

“Không có!” Cô vừa xấu hổ vừa buồn cười, chôn mặt trong chăn nói thầm. “Ai, địa khái là tôi không ngủ được, tôi không quen giường, nói không chừng tối nay lại không thể ngủ...”

Kết quả Âu Quan Lữ đi tắm, mười phút sau trở lại, cô đã ngủ như chết rồi, bất tỉnh nhân sự.

Anh đứng ở cửa phòng ngủ nhìn cô, một ngày đi đường mệt nhọc, chắc cô mệt chết rồi? Người lại không thoải mái, cô nhất định kiệt sức rồi. Anh đứng bên cạnh nhìn cô nằm, nín chặt lấy chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn chặt trong gối, bộ dạng ngủ say vô tội, khiến anh nghĩ tới một con mèo nhỏ chơi mệt rồi. Anh dương lên mỉm cười.

Không cách nào phủ nhận, cảm giác của anh đối với cô thay đổi, anh cảm thấy cô không tệ, cảm giác như vậy rất mới mẻ, anh không kịp thích ứng. Anh chưa từng nghĩ cô lại nhớ chuyện anh ra tay giúp đỡ đồng nghiệp, điều này không có gì lớn, cô không cần nhớ mãi không quên, cũng phải nói bộ dạng khi cô kể chuyện đó không giống như đang giả vờ, vẻ mặt chân thành và khâm phục, anh vừa nghĩ lại tim liền đập rộn lên, xem ra cô giống như rất yêu anh...

Anh vỗ trán một cái. Cô đương nhiên phải giống như rất yêu anh, hai người là người yêu giả, không phải sao? Tất cả đều là diễn, anh cần gì phải suy nghĩ lung tung? Hiện tại anh nhìn chăm chăm vào lòng bàn chân trắng nõn của cô đang lộ ra bên ngoài chăn làm gì? Anh nhanh chóng thu hồi ánh mắt chuyện chú quá độ.

Anh tuyệt đối không nên có ý nghĩ không an phận nào với cô, cũng không nên có bất kì tình cảm mập mờ nào, anh hạ quyết tâm không chạm vào tình yêu, dĩ nhiên không thể nào động lòng, anh không yêu cô, anh chỉ là... có chút táo bạo, đối với việc ở chung hòa thuận này, rất vui vẻ, khiến cho tâm tình anh rất tốt, không có quen.

Đêm nay, Trình Dư Nhạc lúc ngủ lúc tỉnh, không ngừng lật người, nửa đêm khi cô tỉnh lại, phát hiện đầu giường của cô có thêm một bình giữ nhiệt, trong chén có ít nước ấm, cô biết là ai đặt ở đầu giường, Cô uống chén nước ấm, cuối cùng cũng an ổn ngủ.

Sáng sớm, cô tỉnh lại.

Trời hơi sáng, gia phòng mờ mờ. Cô ngáp một cái, nghiêng người, chỉ thấy Âu Quan Lữ đang ngủ trên ghế dựa.

Anh mặc áo choàng tắm nằm ngửa, đang đắp chăn, tay phải rũ xuống bên cạnh ghế dài, gần như đụng vào thảm trên sàn. Ngủ trên ghế nằm không tốt lắm, nhưng giấc ngủ của anh rất sâu.

Anh không lên giường ngủ... trong lòng cô dâng lên một dòng nước ấm áp. Nơi này là Sơn trang của cha anh, cô mới phải là người ngủ trên chiếc ghế đó, thế nhưng anh lại nhường giường lại cho cô, anh phong độ và chăm sóc, khiến cô cảm kích.

Cô nhìn anh, anh đang ngủ, cả người thả lỏng, áo ngủ của anh rộng mở, lộ ra bộ ngực cường tráng. Khuôn mặt tục tũn thô lỗ của anh lộ vẻ trầm tĩnh, lồng ngực rộng lớn chậm rãi phập phồng, cảm có thêm một chút râu, bộ dáng lôi thôi lộ ra vẻ cực kì gần gũi. Anh thường ngày cường thế, ngủ lại có dáng vẻ ôn hòa, vô hại.

Cô nghĩ... Thật ra anh cũng không giống những gì cô nghĩ, một kẻ ngạo mạn thô lỗ.

Anh không thô lỗ chút nào, ngược lại còn rất cẩn thận, anh nhặt lại những chiếc đinh rơi trên nệm, giúp đỡ người xa lạ những điều có thể làm được, cô thật sự ngưỡng mộ. Bộ dạng anh đội mưa đối bánh xe, khiến cho cô lưu lại hình ảnh đáng tin. Anh thông minh lại hài hước, hóa giải lúng túng khi cô lỡ chạm vào mông anh, rất lịch sự không giấu cợt cô, anh tuyệt đối không ngạo mạn, thậm chí còn ngoài ý muốn vô cùng chu đáo, thân thể của cô không khỏe, nửa đêm còn chuẩn bị một ly nước nóng ở đầu giường cho cô.

Thật ra thì, anh rất thích hợp được liệt vào danh sách người yêu lý tưởng của cô,... ý nghĩ này làm tim cô đập mạnh.

“Sao có thể?” Cô tự hỏi, coi như nghĩ như vậy, cô cũng không cần nhắc anh, hai người tuyệt đối không hợp, làm đồng nghiệp bao nhiêu năm là minh chứng rõ ràng. Anh có rất nhiều ý kiến, cô cố chấp, hai người đều không ai nhường ai, coi như hẹn hò, tuyệt đối không thể lâu dài. Bây giờ mặc dù tình trạng có chút cải thiện, nhưng tám phần là bởi vì rời khỏi công ty, chờ lúc trở lại, hai người nhất định bị đánh trở về nguyên hình.

Nếu hai người không bị đánh trở về nguyên hình thì sao? Nếu hai người gặp nhau vẫn có thể vui vẻ?

Khi đó, cô có phải là nên cân nhắc?

“A...” Cô khẽ kêu một tiếng. Lý tưởng của cô là một danh sách lớn, thiếu anh cũng không ít, căn bản không cần liệt anh vào, cô cần gì phải hao tổn tâm trí như vậy? Không muốn!

Cô nằm xuống giường, rất nhanh chìm vào mộng đẹp.

Ngủ một chút, tỉnh lại đã hơn mười giờ, lúc nhìn đồng hồ, cô liền giật mình, sao Âu Quan Lữ lại không đánh thức cô?

Cô vội vàng xuống giường, nhưng đầu rất đau, xuống giường bước chân có chút xiêu vẹo. Cô nhanh chóng rửa mặt, thay quần áo, vừa đi vào phòng khách nhỏ, chỉ thấy có ba người ngồi trong phòng khách.

Âu Quan Lữ đang ngồi trên ghế sofa, Lê Thượng Thần và Từ Ly Hoan đang ngồi đối diện anh, con của hai người họ đang ngồi trong ngực mẹ mình, ăn trái cây, ba người lớn đang nói chuyện phiếm. Cô vừa đi đến, bốn người liền nhìn về phía cô.

Là ảo giác của cô sao? Tầm mắt của Âu Quan Lữ giống như dừng lại trên người cô đặc biệt lâu.

“Xin lỗi, em ngủ muốn quá.” Trình Dư Nhạc rất lúng túng, nhìn về phía anh. “Sao anh không đánh thức em dậy?”

Âu Quan Lữ nhún vai. “Anh thấy không có việc gì, để em ngủ nhiều một chút cũng không quan hệ.”

“Nghe Quan Lữ nói em bị cảm, khá hơn chút nào không?” Mặt Từ Ly Hoan đầy quan tâm hỏi.

“Rất tốt.” Cô có chút nghẹt mũi, giọng nói hơi khàn, xem ra thật sự bị cảm.

Âu Quan Lữ duỗi tay về phía cô, cô chần chờ, đi tới, đưa tay cho anh cầm, anh kéo cô lại ngồi xuống cạnh anh, xem xét nhiệt độ trên trán cô.

“Còn có chút nóng.” Động tác thân mật của anh vô cùng tự nhiên, cô lại căng thẳng giống như các khớp xương bị dính vào nhau, cô thầm ra lệnh ỉnh: Đừng cứng nhắc như vậy! Thả lỏng một chút!

Anh không buông cô ra, vẫn nắm tay cô, là bởi vì anh trai và chị dâu đều đang ở đây, muốn giả trang bộ dạng hai người yêu nhau sao? Cô nặn ra một nụ cười. “Mọi người cũng ăn sáng xong rồi sao?”

Lê Thượng Thần gật đầu. “Buổi sáng mọi người ăn điểm tâm với ba, vừa ăn vừa nói chuyện, vừa mới giải tán. Ba muốn tản bộ trong sơn trang với mọi người, Quan Lữ không muốn đi, nói không yên tâm để lại em một mình.”

Cô chỉ là cái cố đúng không? Trình Dư Nhạc nghĩ, nguyên nhân thực sự là anh không muốn ở cùng với cha mình.

“Không cần đặc biệt nói chuyện này với Nhạc Nhạc chứ?” Âu Quan Lữ cau mày. “Giọng điệu của anh giống như đang trách tội cô ấy, không thể đi tản bộ là trách nhiệm của cô ấy. Muốn đi như vậy, sao anh không một mình đi cùng ông già đó chứ?”

Lê Thượng Thần vô tội nhún vai. “Đừng tức giận như vậy, anh chỉ muốn nói chuyện.” Lê Thượng Thần như có thâm ý nhìn về phía hai người. “Anh nào dám trách bạn gái bảo bối của em?”

“Tình cảm của hai người thật tốt.” Giọng nói của Từ Ly Hoan đầy yêu thích và ngưỡng mộ. “Bữa sáng hôm nay là kiểu Tây, Quan Lữ hỏi có thể chuẩn bị cho em một bát cháo mặn không, cậu ấy nói em thích ăn cháo mặn, hơn nữa em bị cảm, ăn nhẹ thì tốt hơn.” Cô chỉ về phía bình giữ nhiệt trên khay trà. “Đó, ở đây, đầu bếp đặc biệt nấu cho em đó.”

“Hả?” Trình Dư Nhạc kinh ngạc, sao anh lại biết cô thích ăn cháo mặn? Lúc sắm vai người yêu giả, cô còn chưa nói mà? Cô nhìn về phía Âu Quan Lữ, anh không nhìn cô, sắc mặt anh không được tự nhiên, giọng nói cao hơn một chút.

“Biết bạn gái mình thích ăn gì, có gì lạ sao?”

“Ai nói kì lạ? Cậu đối với bạn gái mình rất tốt, làm cho người khác hâm mộ, bọn anh đang khen cậu, không phải mắng cậu, sao cậu lại phản ứng dữ dội vậy?” Lê Thượng Thần nhìn về phía Trình Dư Nhạc. “Nhạc Nhạc, em trai anh luôn kì cục như vậy sao? Vất vả cho em rồi.”

“Rất tốt..., anh ấy chăm sóc em rất tốt, chẳng qua anh ấy không thích nói ra miệng, anh ấy hay xấu hổ.” Rõ ràng là ý tốt, bị vạch trần lại cứng nhắc, không phải xấu hổ thì là gì? Cô nhìn về phía Âu Quan Lữ, anh liếc cô một cái, ánh mắt bối rối, cô cười trộm.

“Anh hâm mộ cái gì? Anh cũng có chị dâu mà.” Âu Quan Lữ nói sang chuyện khác.

“Bọn chị đã ly hôn, chị không phải chị dâu của em.” Từ Ly Hoan nói tiếp, giọng điệu nhanh chóng như một lưỡi dao, một đao chặt đứt.

Nụ cười của Lê Thượng Thần không thay đổi, mắt cũng không thèm nháy. “Đúng vậy, ở cùng nhau vui vẻ cũng sẽ không ly hôn.”

“Anh xem, em trai anh nhớ được bạn gái cậu ấy thích ăn cái gì, anh nhớ em thích ăn gì không?”

Bộ dạng Lê Thượng Thần giống như bị ai đó giẫm chân. “Ừm, bánh trứng Ngọc Mễ với ruốc bông?”

“Đó là món ăn yêu thích của bạn gái trước của anh, không phải của em.” Từ Ly Hoan mỉm cười, giọng nói lại lạnh như băng. “Anh nhớ nhầm, em thích ăn nhất là bánh nướng.”

“Còn anh thì sao? Em nhớ anh thích ăn gì không?”

“A...” Từ Ly Hoan suy nghĩ khoảng mười giây. “Anh không thích ăn ớt xanh.”

“Sai, anh thích ăn ớt xanh nhất.” Lê Thượng Thần lạnh nhạt nói. “Bạn trai trước của em không thích ăn ớt xanh sao?”

Ai nấy đều thấy được tia lửa bắn ra bốn phía từ đôi vợ chồng đã ly hôn, giống như một ngòi nổ bị đốt lên, Trình Dư Nhạc nhanh chóng tiến lên hòa giải. “Chỉ là hiện tại hai người cũng tốt hơn nhiều so với lúc mới ly hôn chứ? Hai người không phải đang hẹn hò sao?”

“Đúng vậy!” Hai người trăm miệng một lời.

Khuôn mặt ăn ý mười phần giống như đã được huấn luyện qua, chính tề có thừa, tình cảm lại chưa đủ, Trình Dư Nhạc chợt nghĩ... chẳng lẽ đôi vợ chồng này cũng giống như cô và Âu Quan Lữ, là vì một tỷ, rõ ràng vợ chồng bất hòa, lại giả vờ rất yêu nhau?

Âu Quan Lữ lạnh nhạt. Nhất định là hẹn hò giả! Anh trai không ngừng thử dò xét anh và Trình Dư Nhạc, đại khái cũng hoài nghi anh và Trình Dư Nhạc là đôi tình nhân giả, hai bên kẻ tám lạng người nửa cân, cũng vậy cả thôi.

“Vậy bọn anh đi trước nhé. Còn phải tản bộ cùng ba nữa.” Lê Thượng Thần đứng dậy, nháy mắt với Từ Ly Hoan, cô ôm con trai đứng lên.

Trình Dư Nhạc lại nói: “Thật ra thì, em cũng muốn tản bộ, em có thể đi cùng mọi người không?”

“Nhạc Nhạc?” Âu Quan Lữ kinh ngạc.

“Mặc dù em bị cảm, nhưng tinh thần cũng không tệ, khó có thể tới được đây, em muốn đi dạo một chút. Tối hôm qua anh chăm sóc em, ngủ không ngon, anh đi ngủ bù, em tản bộ cùng anh cả và chị dâu, buổi trưa cùng nhau ăn bữa cơm, được không?”

Cô biết anh không muốn đi cùng cha, liền lấy cớ cho anh, nhưng tại sao cô lại muốn đi theo? Cô nháy mắt với anh, anh liền im lặng, âm thầm buồn bực.

Cô đang có ý đồ gì?

Âu Quan Lữ không chịu đi cùng, cha Tăng không khỏi thất vọng, chỉ là có lẽ có vợ chồng Lê Thượng Thần và Trình Dư Nhạc ở cạnh, ông cũng vô cùng hào hứng, để quản gia đẩy xe lăn, ông đưa mọi người đi khắp nửa sơn trang, tự mình kể chuyện về từng cọng cây ngọn cỏ, Trình Dư Nhạc từ giọng điệu có phần kiêu ngạo của ông, nghe ra ông có tình cảm nồng hậu với sản nghiệp này.

Đến gần buổi trưa, bọn họ nghỉ ngơi tại đình nghỉ mát, điện thoại của cha Tăng vang lên, ông nghe, nói mấy câu liền lộ ra nụ cười, liền tiếp nhìn về phía Trình Dư Nhạc.

Sau khi kết thúc điện thoại, cha Tăng nói: “Cũng đến lúc ăn cơm trưa, ba đã phân phó cho nhà bếp chuẩn bị, Quan Lữ đang đợi con về dùng cơm, con trở về với nó đi.”

“Không phải mọi người cùng nhau ăn sao?” Trình Dư Nhạc kinh ngạc, cô cho rằng cha Tăng sẽ muốn Âu Quan Lữ ở bên cạnh.

“Đừng hiểu lầm, ba rất vui khi ăn cơm cùng các con, chỉ là Quan Lữ không thích nhìn thấy ba, ba cũng không muốn làm nó mất hứng.” Cha Tăng buồn bã thở dài, ngay sau đó lại phấn khởi, lộ ra nụ cười. “Muốn ăn cơm cùng nhau, hai ngày nay đều sẽ có cơ hội, buổi trưa nay vẫn nên để lại các con đi!”

Về mặt phiền muộn của ông khiến Trình Dư Nhạc không đành lòng, nhưng cô là người ngoài không tiện can thiệp chuyện cha con nhà họ, cô cũng không miễn cưỡng anh được.

Một nhóm người trở về nhà gỗ. Cô vừa thấy Âu Quan Lữ, đã nói. “Ba anh nói, buổi trưa chúng ta không cần ăn cơm cùng bọn họ.” Đối với anh mà nói, đây là chuyện cậu còn không được, đúng chứ?

Âu Quan Lữ lại nói. “Sao cô lại tản bộ cùng mọi người?”

“Sao lại không cùng? Nơi này là Sơn trang nghỉ ngơi cao cấp, không phải nơi một người nghèo như tôi có thể tùy tiện tới, khó có thể vào đây, đương nhiên tôi muốn nắm chặt cơ hội. Nơi này rất nhiều cây, phong cảnh cũng rất đẹp.” Cô ngẩng người lên ghé sơ pha, xoa bóp chân. “Đi lâu, chân đau quá.”

“Nếu cô muốn tới, đề nghị công ty tới đây du lịch là được rồi, cô bị cảm, không nên khiến mình quá mệt mỏi, cô xem sắc mặt của cô trắng bệch rồi kìa.” Thấy vậy, trong lòng anh dâng lên một cỗ tức giận, tức cô không biết chăm sóc bản thân mình.

Cô nhìn anh, khóe miệng từ từ cong lên. “Anh đang lo lắng cho tôi sao?”

“Không có.” Khuôn mặt anh không được tự nhiên trở nên lạnh lùng. “Tôi chỉ cảm thấy cô không cần phải làm tới mức này, cô là do tôi nhờ tới, nhận tiền làm việc, đạt tới yêu cầu cơ bản là đủ rồi, không cần miễn cưỡng mình làm chuyện quá mức.” Cô chưa nói, nhưng anh rất rõ, cô đi cùng cha là vì anh, anh không muốn dính dáng nhiều tới cha, cũng không cần cô đền đáp thay anh.

“Nếu như tôi nhận tiền làm việc, thù lao lại nhiều như vậy, mặc kệ tôi làm chuyện gì, không gây phiền toái cho anh là tốt rồi, không phải sao? Nói đi nói lại, sao anh lại biết tôi thích ăn cháo mặn?” Chẳng lẽ, anh lên lút chú ý cô? Chẳng lẽ, thường ngày hai người cãi qua cãi lại, thật ra anh đối với cô... Ý nghĩ này khiến tim cô đập thật nhanh.

Anh mỉm cười. “Có một lần, tôi tới bộ phận của các cô, ngày đó cô ngủ quên, suýt chút nữa đi trễ, vội vội vàng vàng chạy vào, đồng nghiệp của cô Tiểu Huệ nghe nói cô chưa ăn sáng, lập tức đem bát cháo mặn của mình cho cô. Cô cầm bát cháo đó, nước miếng cũng muốn chảy xuống, nhìn cũng biết là cô thích ăn.” Bộ dạng đáng yêu đó của cô vẫn in sâu vào lòng anh.

“Tôi không chảy nước miếng!” Đáng ghét, cô không có chút ấn tượng nào về chuyện này, lại bị anh nhớ. “Tôi đói rồi, nếu không ăn cơm với họ, chúng ta sẽ ăn cái gì? Có thể xuống phòng bếp gọi thức ăn sao?”

“Tôi nấu canh, chuẩn bị mấy món ăn, thời tiết rất tốt, ăn trên sân thượng đi!”

“Anh nấu canh? Anh nấu có thể uống được sao? Anh sẽ không bỏ loạn nguyên liệu vào trong canh đó chứ?”

“Ừ, thật ra canh là dùng nước miếng của tôi nấu, cô biết nấu một nồi nước miếng cần bao lâu không?”

Cô nhăn mặt. “Anh thật bẩn!”

Anh cười ha ha. “Đi thôi, ra ban công!”

Lúc tới đây vào hôm qua, Trình Dư Nhạc có chú ý tới ban công bên ngoài phòng ngủ, để một bàn hai ghế, không gian lại có thể đỗ một chiếc xe RV. Ban công sử dụng những cây gỗ chưa xử lý, giữ lại chất mộc mạc nguyên thủy, cây vây quanh bốn phía, một gốc cây già cùi thấp, đem những sợi tóc của nó vắt lên lan can, trên ban công chỉ cần nhẹ đưa tay có thể chạm được rất nhiều lá xanh, cô tới từ thành phố, cảm giác nơi này nồng đậm hơi thở tự nhiên, nhiều tới xa xỉ.

Mà giờ phút này, trên ban công ban công đang đặt một bát canh măng, vài món ăn, bát dưa và một ít cơm trắng, điều làm Trình Dư Nhạc kinh ngạc chính là, trên ban còn có một chiếc bếp gas nhỏ, trên đó có một tấm lưới sắt, trên mặt tấm lưới sắt cũng không đặt cái gì.

“Cái này dùng làm gì vậy?” Cô nhìn , không biết dùng làm gì.

Chỉ thấy Âu Quan Lữ mở bếp, mở ra một hộp giữ tươi, bên trong là những lát thịt mỏng, cô liền hiểu.

“Đây là dùng để nướng thịt?”

“Trước đó tôi có đi hỏi quản lý, ông ấy nói ở đây cấm nướng thịt, chỉ là, tôi là con trai của ông chủ lớn, có thể dàn xếp, không dùng than củi là được rồi. Ông ấy khuyên tôi dùng cái này, tấm sắt này rộng bên trong, đun nóng trực tiếp, đặt thịt lên mặt để nướng, rất dễ.” diễn-đàn-lê- quý-đôn

Cô ngốc lảng, không ngờ, hôm qua cô chỉ nói một câu, anh thật sự chuẩn bị thịt nướng?

“Ngồi xuống đi, chúng ta ăn thịt nướng.” Anh hào hứng kéo ghế giúp cô.

Cô ngồi xuống, nhìn anh lấy cơm ỳnh, một bát cơm trắng đặt vào tay cô, tiếp đó anh đặt thịt lên tấm sắt, quét tương lên thịt, lại giới thiệu món ăn anh làm cho cô, đồ ăn đều lấy từ những nơi gần đây, anh mua được lúc sáng sớm, những món ăn này mới đây còn ở dưới đất, nhìn màu lá cây này, cũng biết còn rất mới...

Cô ngồi trên chiếc ghế làm từ gỗ thô, nhưng mà ngồi lên cảm giác nhẹ như đám mây. Rõ ràng một người khác đang ở ngay trước mắt, hương vị món ăn xông vào mũi, cô lại cảm giác không thành thật, anh thật sự

là Âu Quan Lữ mà cô biết sao? Sao lại đối tốt với cô như vậy? Tim của cô đập nhanh, vì hành động thân thiết xa lạ của anh.

“Anh là vì tôi muốn ăn thịt nướng, cho nên...” Nếu không còn có thể vì sao?

“Đúng vậy, mặc dù có thêm chút phiền toái, may mắn tôi rất lợi hại, có thể làm được.” Anh dương dương tự đắc. “Sao, có phải rất cảm động không?”

Cô không chỉ thấy cảm động, còn bị mê hoặc, hai người chỉ là đồng nghiệp, miễn cưỡng có thể coi là bạn bè, cũng không có giao tình gì, nhưng anh nhớ cô thích ăn cái gì, bởi vì một câu nói của cô mà tốn công sức đi sắp xếp, anh chủ động làm nhiều như vậy, chẳng lẽ anh thật sự đối với cô... cô không dám nghĩ lung tung, lại không nhìn được phỏng đoán, anh khiến cho cô không kịp ứng phó, tim đập lợi hại hơn.

“Nướng xong rồi, miếng thứ nhất cho cô.” Âu Quan Lữ đem thịt nướng đã quét tương đặt vào bát cô. “May mắn không cần ăn cơm cùng ông già đó, nếu không một bàn món ăn này liền lãng phí.”

Cô chợt nghĩ đến cuộc điện thoại cha Tăng nhận được ở đình nghỉ mát, sau khi ông cúp điện thoại, liền nói cô và Âu Quan Lữ không cần ăn cơm cùng, chẳng lẽ cuộc điện thoại đó là của quản lý gọi tới sao? Quản Lý phát hiện Âu Quan Lữ mượn dùng phòng bếp nấu ăn, giống như đang chuẩn bị một bữa cơm ngọt ngào, thức thời cũng biết không nên quấy rầy hai người.

“Anh chuẩn bị những thứ này, có phải là để có lý do tránh gặp mặt ba anh, không cần ăn trưa cùng ông ấy?” Nếu là vậy, cô suy nghĩ lung tung là quá ngu ngốc rồi. “Anh muốn dùng thân phận người yêu làm lá chắn, đúng không?”

Âu Quan Lữ sửng sốt, anh chưa từng nghĩ tới cha, tối hôm qua nhìn cô ỏi thăm như vậy còn bị sốt, rất đáng thương nói mình muốn ăn thịt nướng, anh liền muốn thỏa mãn khát vọng nho nhỏ của cô. Là anh kéo cô tới nơi này, anh cảm giác mình phải có trách nhiệm với cô, ít nhất muốn cô trôi qua ba ngày này trong vui vẻ.

Bởi vì cô muốn ăn, anh phải đi thu xếp, khi đó tưởng tượng khi cô thấy những chuyện này sẽ kinh ngạc vui mừng, anh mừng thầm, loay hoay, nhưng không hề nghĩ tới chuyện tránh mặt cha, không nghĩ muốn biểu diễn hình ảnh người yêu thân mật, anh chỉ nghĩ đến cô, muốn cô vui... Sau khi phát hiện tâm trạng của mình, anh chấn động. Anh sao vậy? Dưới con mắt soi mói đầy nghi vấn của cô, anh có chút sợ.

“Dĩ nhiên, chỉ cần có thể tránh mặt ba tôi, cách gì tôi cũng dùng.” Không, anh chết cũng không thừa nhận, nếu như cô biết anh đang suy nghĩ cái gì, anh không bị cô mở miệng cười đến không còn chỗ dung thân mới là lạ.

Quả nhiên... Cô cúi đầu đâm vào miếng thịt nướng trong bát. “Khó trách, tôi chỉ muốn nói anh không thể nào tự mình tìm tới phiền toái, tôi còn giết mình, cho là anh...”

“Cho là cái gì?” Thần kinh anh căng thẳng.

“Cho là anh thích tôi, mới có thể dụng tâm như vậy.” Sao có thể/ Cô chỉ là người anh nhờ tới, những gì anh làm đều đang lợi dụng cô, để năm triệu anh đưa có giá trị, cô sao có thể cho rằng anh làm những chuyện này, chỉ đơn thuần là vì cô?

“Có khả năng sao?” Anh lạnh nhạt hỏi ngược lại. Giọng nói lại không chắc chắn, tại sao vậy?

“Có khả năng sao? Ha ha ha, dĩ nhiên là không thể nào!” Cô cười to, dùng nụ cười che dấu nỗi thất vọng đột nhiên tràn ra. “Nếu anh yêu tôi, coi trọng tôi, tôi nhất định sẽ bị dọa chết, quá kinh khủng. Hơn nữa, anh không phải là không muốn nói chuyện tình yêu sao?”

“Đúng vậy, cho dù muốn yêu, cũng sẽ không yêu cô.” Hừ chết? Anh thật sự kém như vậy sao? Nhìn cô không chút nào để ý cười, ngực anh co rút, không thoải mái.

“Yên tâm đi, tôi cũng như vậy, tôi phát sốt đến 50 độ cũng sẽ không yêu anh.” Cho dù muốn yêu cũng không phải là cô, lời này như một nhát dao đâm vào ngực cô, nhưng cô không nên để ý. Cô giả bộ không chấp nhận vai. “Chỉ là, những thứ này...”

Cô dùng đầu đũa đâm vào thức ăn trên bàn và toàn cảnh xung quanh. “Nếu đồng nghiệp trong công ty nhìn thấy, hai chúng ta liền xong đời, bọn họ có thể sẽ bị dọa bất tỉnh, sau đó hai chúng ta sẽ bị treo choker

tới nghỉ việc mất thôi.” Cô cười, cười đi, làm bộ như tất cả vẫn bình thường.

“Đúng vậy, may mắn không ai biết, chúng ta ở đây giả làm người yêu, còn cùng nhau ăn trưa.” Anh cũng cười, cô cười tự nhiên như vậy, anh đương nhiên cũng muốn, mặc dù anh không thấy có gì hay để cười.

Cô tiếp tục cười. “Thật không nghĩ tới có ngày này, chúng ta có thể ngồi chung một chỗ, hòa bình ăn cơm.”

“Đúng vậy, tôi cũng chưa từng nghĩ, thật khó tin, ha ha ha...” Cười đi, cười là được rồi, cười có thể che giấu tất cả.

Hai người cùng nhau cười lớn, giống như hai kẻ thần kinh cười đến vui vẻ, cũng nóng lòng che giấu chính mình, cũng không phát hiện đối phương cũng giống với bản thân, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Cười to hình như thật sự có tác dụng, ít nhất Trình Dư Nhạc không còn lúng túng, mặc dù vẫn chưa dám nhìn thẳng Âu Quan Lữ. Cho dù động cơ của anh ra sao, anh chuẩn bị bữa trưa thịt nướng vì cô là sự thật, cô vẫn còn cảm động, âm thầm vui mừng.

Cuộc sống khi nào có được loại hưởng thụ này? Cảnh đẹp món ngon ở ngay trước mắt, núi rừng xanh biếc, không khí trong lành, cô tham lam hưởng thụ một đại tiệc thịt nướng, hương vị mỗi món ăn đều phải tán thưởng, nhìn món ăn trong miệng, mỗi giây thần kinh ngoại trừ hưởng thụ, cũng chỉ có hưởng thụ, chỉ dừng nói bên người còn có một người đàn ông ân cần hầu hạ, thể hiện khí phách của một thân sĩ (Người thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội cũ) khiến cô kinh ngạc. Anh lật miếng thịt nướng, đem miếng thịt nướng vừa đúng vào trong bát cô, hoàn toàn không cần cô động thủ.

Cô không khỏi nghĩ, anh có phải thường phục vụ phụ nữ như vậy không? Không đúng, anh nói anh độc thân lâu rồi, nhưng anh làm tự nhiên đến như vậy... Không, không nên nghĩ nữa, quả anh có từng phục vụ phụ nữ thế này nhiều như vậy làm gì, để cho cô ăn thỏa mãn, dù sao đi nữa hai người cũng không thể nào.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí hòa hợp, ăn ăn, lại có nghi ngờ nổi lên trong lòng Trình Dư Nhạc.

“Tôi không hiểu.” Cô uống canh măng, hỏi. “Bây giờ nhìn lại, chúng ta ở cùng nhau cũng không tệ, vậy tại sao bình thường chúng ta hay cãi qua cãi lại không dứt chứ?”

“Tôi cũng đang suy nghĩ vấn đề này.” Âu Quan Lữ cười. “Có lẽ vì cô rất hung dữ, mỗi lần đều tìm tôi gây gổ.”

“Tại sao tôi phải tìm anh cãi nhau? Mỗi lần đều là anh có ý kiến, chúng ta mới xảy ra cãi vã.”

“Tôi không phải cố ý, có một phần thiết kế, tôi thật sự cảm thấy cần phải sửa đổi một chút.” Anh tạm ngừng, thừa nhận. “Được, cũng vì mỗi lần cô đều không khách khí phản bác tôi... sau đó tôi lại có tật xấu chọn phần của cô để sửa.”

“Ô ô! Anh thừa nhận!” Cô chỉ thẳng vào anh. “Tôi chỉ muốn nói tôi dốc hết tâm sức vào kiệt tác, sao tất cả mọi người đều hài lòng, chỉ có anh luôn ý kiến, anh quả thật là cố ý!”

Anh phì cười. “Kiệt tác? Ý cô nói đồ cô thiết kế là kiệt tác?” Thật không có chút khiêm tốn nào.

“Sao lại không? Tôi làm việc trong công ty cực kỳ nghiêm túc, bản thiết kế không phải tốt nhất sẽ không giao ra, sao lại không phải là kiệt tác? Anh thật sự rất xấu xa.” Cô trừng anh, khóe miệng lại lộ ra nụ cười. “Nếu không hiện tại tôi cảm thấy anh cũng không xấu lắm, tôi sẽ... hừm... ừm ừm...” Tiếng hừm của cô bị việc ăn canh cắt đứt, chưa nói xong.

“Cô sẽ làm gì?: Anh thiếu chút nữa cười to, bộ dạng hừm hừ và bộ dạng ăn canh ừm ừm của thật sự không thực nữ chút nào, nhưng thật đáng yêu. Anh thường thức tướng ăn của cô, sức ăn của cô không nhỏ, nhìn cô ăn ngấu nghiến, anh xuống bếp có cảm giác rất thành công.

Cô nghiêm túc phụ trách trong công việc, còn rất tin tưởng vào thành quả của chính mình, khiến anh thường thức. Tâm trạng tự tin của cô an tâm đi tìm một nửa của mình, cô có nói qua mình đang thu thập danh thiếp của các đối tượng, chắc hẳn cô luôn có điều kiện về bạn đồng hành, không biết cô chọn đàn ông bằng những điều kiện gì? Thành thật mà nói, anh cảm giác điều kiện của mình cũng không kém, trước kia hai

người đối đầu như nước với lửa, cô coi anh như bù nhìn thì thôi, hiện tại thì sao? Cô vừa mới nói cảm thấy anh không tệ, cho nên...

Anh chợt phiền não. Muốn những thứ này làm gì? Anh cảm tình yêu ở ngoài cửa, cô cũng biết, cô dĩ nhiên không nghĩ đến anh, anh tuyệt đối không cần phiền não, vậy vì sao anh lại cảm thấy buồn bực?

Nhìn cô uống canh xong, thấp giọng thở một hơi, gió nhẹ thổi qua sợi tóc trên trán cô, cô nheo mắt lại, gương mặt vui vẻ thả lỏng, giống như lúc này đang thưởng thức làn gió mát và cảnh vật tươi đẹp. Xem ra cô rất vui vẻ, anh cũng vui vẻ, thức ăn ngon cảnh đẹp tất nhiên làm lòng người thoải mái, nhưng anh rất rõ ràng, tâm tình anh tốt như vậy là vì có cô làm bạn. Anh thật sự thích cô... Loáng thoáng, anh cảm nhận được dấu hiệu của việc động tình, tim anh đập thình thịch, anh đắm chìm trong giờ phút này, hi vọng giờ khắc này có thể kéo dài lâu hơn, cũng không nguyện suy nghĩ cảm giác mập mờ này, làm bộ nó không tồn tại.

Cô nhìn về phía anh, cùng ánh mắt anh giao nhau, nụ cười động lòng người của cô giương cao hơn, nụ cười lúm đồng tiền rực rỡ như ánh sáng mặt trời, giống như anh cũng là lý do khiến cô vui vẻ, ý nghĩ này khiến tim anh như ngừng đập...

Sau đó, một giọng nói giận dữ của phụ nữ cắt đứt giờ khắc này.

5. Chương 5

Âu Quan Lữ lập tức đứng lên, đi tới bên cạnh ban công. Anh trai anh và chị dâu đang bước nhanh ra khỏi phòng, chị dâu anh đi phía trước, anh trai anh theo phía sau, hai người đi về phía rừng cây, hình như đang tranh chấp điều gì đó.

“Bọn họ muốn đi đâu?” Trình Dư Nhạc theo tới nhìn.

“Giống như đang cãi nhau.” Hai người dừng lại ở một gốc đại thụ tiếp tục cãi vã. Về mặt Từ Ly Hoan quật cường, về mặt Lê Thượng Thần lại lạnh nhạt. Nhìn về mặt tức giận của Từ Ly Hoan có thể suy ra anh trai anh đang nói những lời không dễ nghe.

“Bọn họ không phải đang ăn trưa sao? Sao lại cãi vã?”

“Tôi đi xem một chút.” Hai người âm ỉ quả thật rất ác liệt, Âu Quan Lữ không yên lòng, xoay người xuống dưới.

Anh vừa ra khỏi nhà gỗ, xa xa chỉ nhìn thấy Từ Ly Hoan đề cao giọng nói. “Anh nói cái gì?”

“Anh nói em nên biết chừng mực, đừng quên thân phận bây giờ của em.”

“Em rất rõ, không cần anh nhắc nhở! Em thích cậu ấy...” Một làn gió lay động lá cây, tiếng xào xạc át đi lời của cô.

Bọn họ nói về cái gì vậy? Âu Quan Lữ suy đoán, càng tới gần, Từ Ly Hoan phát hiện anh ở đây, lạnh lùng nói với Lê Thượng Thần. “Em muốn vào nhà, lười nói với anh.” Sau đó đi về phía Âu Quan Lữ.

Hình như trong mắt cô có nước mắt? Âu Quan Lữ âm thầm kinh ngạc, còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên thấy Từ Ly Hoan trượt chân, ngã về phía trước.

Anh rất tự nhiên đưa tay ra đỡ, không ngờ hai tay chị dâu giống như một con rắn, quấn lên cổ anh, anh kinh ngạc, sau đó cả người cô ngã vào lòng anh, ôm chặt lấy anh.

Tình huống này là thế nào? Âu Quan Lữ ứng phó không kịp, sững sờ tại chỗ, anh nhìn về phía anh trai, chỉ thấy cằm dưới của anh trai không vui co rút. Có một giây, anh cảm thấy anh trai muốn nhào tới, kéo Từ Ly Hoan từ trên người mình ra. Nhưng về mặt này chỉ xuất hiện trong nháy mắt, liền nghe thấy giọng nói chế giễu lạnh nhạt của anh trai cất lên.

“Bạn gái người ta đang ở phía sau, em khắc chế một chút.”

Bạn gái anh? Âu Quan Lữ ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Trình Dư Nhạc đứng cách anh mấy bước, cô trợn mắt há mồm, cũng khiếp sợ giống như anh.

Lúc này, Từ Ly Hoan mới buông anh ra, cô lui về sau mấy bước, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy áy náy, nhưng ánh mắt lại vô cùng cô đơn.

“Thật xin lỗi, chị bị trượt chân, ngã xuống, chị không phải cố ý với Quan Lữ...” Cô áy náy nhìn về phía Trình Dư Nhạc và Âu Quan Lữ.

“Hai người đừng hiểu lầm, thật xin lỗi.” Cô vội vàng trở về phòng, nói lại một câu. “Chị rất hâm mộ hai người.” Âm thanh tuy rất nhẹ, nhưng tại đây ba người họ đều nghe được.

Lê Thượng Thần đi theo vào nhà, Âu Quan Lữ ngăn anh lại. “Anh và chị dâu sao vậy?”

“Gây gổ, chuyện thường xảy ra.” Nét mặt Lê Thượng Thần khó nắm bắt. “Tâm tình cô ấy không tốt, hành động vừa rồi, hai người đừng để trong lòng.” Anh cũng đi vào nhà.

Để lại Âu Quan Lữ và Trình Dư Nhạc, bốn mắt nhìn nhau, Âu Quan Lữ nhú mày. “Cô tin hai người đó gây gổ sao?”

“Không phải sao? Tôi theo sau anh, không nghe được gì cả.” Sắc mặt Trình Dư Nhạc lạnh lùng, hai cánh tay đó giống như một con rắn ôm lấy anh, cô theo sau nhìn thấy rõ ràng.

Anh không chú ý về mặt của cô, nói tiếp. “Tôi nghe thấy một chút, hình như là chị dâu thích người khác, anh trai ghen. Cô cảm thấy thế nào? Nếu như chị dâu yêu người khác, cần gì tới nơi này cùng anh trai?”

“Sao tôi biết được?” Cô trầm ngâm.

“Còn nữa, tôi cảm thấy chị ấy không phải trượt chân, ít nhất không phải do không cẩn thận mà trượt chân.”

“Hả?”

“Bên này mặt đất rất bằng phẳng, không có hố, cũng rất khô ráo, tôi cảm thấy chị ấy cố ý ngã lên người mình.” Mà ánh mắt anh cả trước khi đi cũng không thân thiện, giống như chị dâu ngã lên người anh tất cả là do anh, thật kỳ quái, anh cũng không muốn chị dâu ngã? Ánh mắt chị dâu buồn như vậy là vì chuyện gì?

“Ừm, ý anh là, chị ấy cố ý với anh, cố ý ngã lên người anh, mượn cơ hội để gần gũi anh...”

“Sao có thể? Chị ấy là chị dâu của tôi!” Âu Quan Lữ kinh ngạc, điều này không phải quá hoang đường rồi sao?

“Bọn họ đã ly hôn, chị ấy không phải chị dâu anh, chị ấy dĩ nhiên có thể thích anh.”

Anh nghe vậy, chân mày chậm rãi nhíu lại. “Nhạc Nhạc, cô là lạ.” Phải nói, từ sau khi cô xuống đây, về mặt cũng rất khác thường.

“Có sao? Tôi đều suy luận theo lời của anh mà.”

“Nhưng chị ấy là chị dâu tôi, coi như đã ly hôn, dù sao chị ấy cũng từng là chị dâu tôi, mọi người vừa gặp mặt ngày hôm qua, tôi cũng chưa từng gặp qua chị ấy trước đây...”

“Vậy thì sao? Anh chưa từng nghe qua câu vừa thấy đã yêu à?” Giọng nói cô tràn đầy châm chọc.

Anh nheo mắt lại, cô giống như không vui, tại sao vậy?

Anh trai tức giận, cái này không khó hiểu, đối với việc còn tình cảm với vợ trước, tất nhiên không thích việc cô gần gũi với người đàn ông khác, cho dù là em trai ruột cũng không phải là ngoại lệ.

Nhưng cô tức giận là vì ai? Chung quy cũng không phải vì anh trai anh, cũng không phải giận chị dâu anh chân tay vụng về, nhưng sao cô lại tức giận với anh? Anh không hề làm gì cả, chỉ đưa tay đỡ chị dâu, chọc anh cả ghen...

“Cô đang ghen sao, Nhạc Nhạc?” Kết luận trực tiếp phát ra từ miệng anh, không có qua suy nghĩ để phân tích.

Mặt cô không chút thay đổi, khóe miệng lạnh lùng nhếch lên, giống như hừ mũi coi thường.

“Đúng, tôi đang ghen.” Cô lộ ra vẻ mặt lảng tránh giống với anh trai anh. “Lấy thân phận ‘bạn gái’ anh để ghen, anh thuê tôi không phải dùng làm việc này sao?”

Nói xong, cô xoay người đi về nhà gỗ.

Để lại Âu Quan Lữ với một đầu sương mù.

Sau đó cả buổi chiều, Trình Dư Nhạc ở trong phòng nghỉ ngơi. Triệu chứng cảm của cô lại bộc phát, ho khan, hắt hơi, chảy nước mũi, nhiệt độ tăng cao, cô không muốn xuống núi gặp bác sĩ, uống thuốc được chuẩn bị sẵn, gói chiếc gối lạnh mà Âu Quan Lữ chuẩn bị, mê man nằm trên giường.

Nhưng hình ảnh vào buổi trưa ở trong đầu cô không xua đi được... Từ Lý Hoan ngã vào ngực Âu Quan Lữ, anh tiếp được cô ấy, đôi bàn tay trắng nõn đặt lên cổ anh, cô cảm thấy cổ mình như bị nhéo.

Anh nói chị dâu anh thích người khác, người đó có thể là anh không? Như vậy Từ Lý Hoan mới có thể làm bộ trượt chân, cố ý ngã vào lòng anh?

Làm ơn, hai người họ biết nhau còn chưa tới một ngày, chị Từ sao có thể đột nhiên động lòng? Đối tượng còn là em chồng của mình, như vậy không thỏa đáng? Huống chi là chồng trước và con trai còn đang ở đây, chị ấy không thể chờ tới lúc xuống núi mới hành động hay sao? Chị ấy cảm thấy cô đơn khó nhịn như vậy sao?

Cô chợt xấu hổ, ai, cô từ khi nào trở nên nhỏ mọn như vậy? Người phụ nữ đã ly dị không thể tự mình tìm tới hạnh phúc sao? Thật ra thì cô rất rõ, cô ghét Từ Lý Hoan, vì đối tượng của chị ấy là Âu Quan Lữ.

Nếu anh biết Từ Lý Hoan cố ý, anh nghĩ thế nào? Chị ấy đẹp như vậy, không người đàn ông nào có thể thờ ơ, quan hệ em chồng chị dâu thì thế nào? Nếu không phải cha Tăng mời mọi người gặp mặt, đến nay còn là người xa lạ, có lẽ anh không phải không yêu, chỉ chưa gặp được đối tượng thích hợp, có lẽ anh cảm thấy Từ Lý Hoan không tệ, sau đó... Tưởng tượng có người phụ nữ khác đến gần anh, cô không muốn tiếp nhận.

Cô cảm thấy mình quá để ý anh, chỉ là diễn quá nhập tâm, nên sinh ra ham muốn giữ lấy sao? Cô từ trước đến nay luôn rất lý trí, phải nhìn thấu đáo mọi chuyện, nghĩ tới lúc hiểu, không chế tốt ý tưởng và hành động của chính mình, nghĩ tới cô cùng một người đàn ông không thể nào, lòng cô phập phồng không yên.

Cô động lòng với anh sao? Không phải rất rõ cô và anh là không thể nào sao? Nếu không phải động lòng, nhớ như vậy, những điều canh cánh trong lòng là tại sao?

Cô mơ mơ màng màng, ngủ trong một căn phòng có rèm che, ý nghĩ cũng giống như bị che mắt, mơ màng, không nghĩ được nữa. Cô lẩn qua lẩn lại cũng không ngủ ngon, cho đến gần tối, Âu Quan Lữ gõ cửa đi vào.

“Cũng đến lúc ăn tối rồi.” Anh mở đèn ở đầu giường, ngồi xuống bên cạnh. “Cô cảm thấy thế nào?”

“Tốt hơn nhiều.” Cô mở miệng mới phát hiện giọng mình khàn khàn. Bởi vì tâm tình của mình khác thường, cô không dám nhìn anh, ánh mắt nhìn chằm chằm nơi khác.

“Nghe không giống tốt hơn nhiều chút nào.” Anh cau mày.

“Thật mà, tôi cảm thấy tinh thần của mình tương đối khá.”

“Cô không thoải mái, đừng miễn cưỡng. Vừa rồi tôi tới cửa hàng tiện lợi, mua kẹo ngậm cho cô, xem ra là đúng rồi.” Anh đưa cho cô một hộp kẹo ngậm. “Còn có cái này...” Anh cầm một hộp nhỏ lên cao. “Miếng dán hạ nhiệt.”

“Miếng dán hạ nhiệt? Là cái gì?”

“Cô không biết? Vật này rất tiện dụng, thời điểm bị sốt thì dán nó lên trán, hoặc gáy, nó sẽ giúp cô giảm nhiệt, giống như cô mang theo gối băng bên mình. Lúc tôi bị cảm, nóng sốt, sẽ dán cái này sau gáy rồi đi làm, hiệu quả không tệ, tinh thần cũng khá tốt.”

“Chưa từng nhìn thấy anh xin nghỉ ốm, tôi còn cho rằng anh là người sắt, chưa bao giờ bị bệnh.” Cô có chút kinh ngạc, tại sao anh lại chuẩn bị chu đáo cho cô như vậy? Là vì cô bị bệnh, mới có được sự đối xử đặc biệt sao?

Bất kể thế nào, anh chăm sóc, khiến cô có cảm giác được an ủi, cô chưa có ăn kẹo ngậm, lại cảm giác cổ họng khô khốc nở ra, cô nắm lấy hộp miếng dán hạ nhiệt, cảm giác không thoải mái cũng giảm bớt.

Là nhờ có ánh đèn sao? Nhìn anh rất dịu dàng, trong mắt như socola đen, thể hiện sự quan tâm ấm áp, anh tỉ mỉ chăm sóc cô, khiến nhịp cô đập nhanh.

“Ừ, thỉnh thoảng bị cảm vặt. Muốn dán lên lúc này không?”

“Tạm thời thì không cần, nhiệt độ trong người tôi hình như giảm rồi.”

Nhìn cô cố gắng mở bao kẹo ngậm ra, hai tay bủn rủn vô lực, anh làm thay, cầm lấy bao kẹo ngậm, xé ra, đặt trong lòng bàn tay cô. “Còn cần gì nữa không?”

“Tôi muốn uống nước.” Cô ngồi dậy, đầu choáng váng khiến thân thể cô lắc lư một cái, anh dìu cô, bàn tay đặt lên vai cô để cô có thể ngồi vững rồi mới rời đi, sau đó anh đi rót một ly nước nóng, thử nhiệt độ, đưa cho cô.

Cô nhận lấy ly nước, từ từ uống. Cô biết dáng vẻ mình tiều tụy, tóc tai bù xù, nhưng hình như ánh mắt anh ngừng lại nhìn cô, ánh mắt đó rất chuyên chú, thái độ tự nhiên, cô lại đứng ngồi không yên.

Cho là anh sẽ truy cứu những lời cô nói vào buổi trưa, thế nhưng anh không nói lời nào... Anh thật sự cho rằng cô đang diễn sao?

“Nếu như cô không thoải mái, bữa tối không cần ra ngoài, tôi nhờ nhà bếp nấu cho cô bát cháo mặn rồi đưa lên cho cô.”

“Tôi có thể ra ngoài ăn.” Cô mỉm cười, âm thầm thích được anh quan tâm như vậy.

“Ông già nhà tôi nghe nói cô bị bệnh, bảo phải tới hỏi cô có khá hơn không, hiện tại sắp tới thời gian ăn tối, ông ấy dứt khoát muốn tới đây, bây giờ người đang ở dưới phòng khách.” Âu Quan Lữ than thở, giống như bị quấy nhiễu. “Cô có thể ra ngoài ứng phó với ông ấy sao? Tôi không muốn nói chuyện cùng ông ấy.”

Cô nghe vậy, bắt đầu lo lắng, thì ra anh vào đây nhìn cô tốt một chút chưa, là vì muốn dò xét cô có thể ra ngoài ứng phó với cha anh không? Cô rất thất vọng, không khỏi tức giận, lúc trước cô sẽ ngay lập tức xuống giường giúp anh, nhưng bây giờ không muốn.

“Nhưng cổ họng tôi không thoải mái, nói một chút liền đau.” Cô cố ý ho hai tiếng.

“Không sao, vậy cô tiếp tục nghỉ ngơi. Khi nào ăn cơm, tôi sẽ gọi cô.” Anh cũng không miễn cưỡng cô, tắt đèn ở đầu giường, sau đó rời đi.

Cửa phòng vừa đóng, cô liền hối hận. Có phải cô quá ngây thơ rồi không? Cô rất rõ, cô giận anh, trách anh không hiểu ý của cô, nhưng nếu anh không hiểu, không phải càng đáng sợ hơn sao? Cô sợ sẽ xấu hổ, nhưng anh nhìn ra được tâm ý của Từ Ly Hoan, lại chưa từng để ý cô.

Ở trong mắt anh, cô chỉ là một đồng nghiệp sao? Anh đối với cô mà nói, cũng đã không đơn thuần... nhưng một chữ cô cũng không nói.

Cô chán nản nằm xuống, không muốn cử động. Thôi, nếu không thể thay đổi cái gì, nằm trên giường cũng không làm gì cả, vẫn nên ra ngoài thì tốt hơn. Cô xuống giường, điện thoại chợt vang lên, là điện thoại của Tiểu Huệ.

“Nhạc Nhạc? Cậu đang ở đâu?”

“Mình đang ở nhà.”

“Sao? Sao? Cậu đang ở nhà? Cậu thật sự ở nhà?”

“Sao vậy?”

“Mình vừa gọi điện tới nhà cậu, em trai cậu nói cậu đang đi du lịch với mình! Mình đi du lịch với cậu lúc nào mà mình không biết? Bây giờ rốt cuộc cậu đang ở đâu?”

“A...” Lộ rồi. “Mình ra ngoài du lịch là không sai..., mình đang ở trên núi.”

“Cho nên cậu thật sự đi du lịch, sao lại không nói ình biết? Cậu lấy mình làm cái cớ cũng không sao, chỉ cần nói với mình một tiếng, tại sao ngay cả mình cũng không nói? Cậu đi một mình sao?”

“Không phải...” Không thể nói dối được, cô đành thừa nhận. “Mình đi cùng Âu Quan Lữ.” Cô cầm áo khoác mỏng mặc lên, lơ đãng liếc ra ngoài cửa sổ một cái, chỉ thấy Âu Quan Lữ và cha Tăng đang đứng trên bãi cỏ ngoài nhà gỗ, hình như hai người đang nói chuyện phiếm, cô rất kinh ngạc. Cô cho rằng anh sẽ viện cớ để tránh mặt cha, sao lại cùng ông ấy... nói chuyện?

“Âu Quan Lữ? Âu Quan Lữ của công ty chúng ta?” Tiểu Huệ sợ hãi kêu lên.

“Nếu không còn có Âu Quan Lữ nào khác nữa?” Lấy tính tình của anh, có thể không đến mấy phút liền xảy ra cãi vã với cha, cô tốt nhất nên nhanh chóng xuống dưới.

“Cậu bị bắt cóc sao? Cậu bị bắt cóc đúng không! Nếu không sao cậu có thể cùng với người cậu ghét nhất, muốn đâm đing lên người nộm tên anh ta, đưa anh tới làm bia đỡ đạn, đi du lịch cùng Âu Quan Lữ...”

“Mình không bị bắt cóc, chúng mình đang giả làm người yêu, tới đây nghỉ phép.”

Tiểu Huệ mạnh mẽ hít một hơi, nghe giống như bệnh tim sắp phát tác.

“Tiểu Huệ, hiện tại mình không có thời gian giải thích với cậu, mình có việc bận, tối nay sẽ nói với cậu, tạm biệt.” Cô cúp điện thoại, vội vã chạy ra khỏi phòng.

**

Từ phòng khách đi ra ngoài, Âu Quan Lữ thông thả bước xuống, cha vẫn còn chờ anh trong phòng khách nhỏ, nhưng bây giờ điều khiến anh phiền muộn là Trình Dư Nhạc.

Thật ra anh rất muốn hỏi cô, cô nói ghen, là thật sao? Lúc ăn trưa, cô còn mang chuyện hai người có khả năng trở thành người yêu làm chuyện cười, cùng anh nói chuyện để tiêu khiển, không đến mười phút sau, cô lại nói cô ghen?

Có lẽ đây là một phần của vở diễn? Bởi vì hành động của Từ Ly Hoan, cô là ‘bạn gái chính thức’ nên ghen, không có gì là không đúng, chẳng qua lúc đó, chỉ có hai người cô và anh, cô muốn diễn cho ai xem? Câu nói đó không phải nói cho anh nghe, thì là ai?

Cô thật sự đang ghen? Chỉ vì anh không cẩn thận mà ôm Từ Ly Hoan?

Bờ môi của anh cong lên, qua mấy giây mới phát hiện mình đang cười khúc khích, nhanh chóng vuốt tóc. Anh vui cái gì? Suy luận của anh nhất định có lỗi, cô căn bản không thể ghen, bởi vì bọn họ không thể nào yêu đối phương... cho nên câu nói đó đến tột cùng là ý gì?

Anh khổ sở suy nghĩ, không có một đầu mối nào, nhưng anh giống như... càng ngày càng để ý cô, vài ba lời nói của cô cũng khiến anh suy nghĩ lung tung, tâm tình phập phồng, cảm giác được cái gì đó rất lâu lại rục rịch, anh cực kì mê muội, sao có thể? Tâm tĩnh lặng như nước nhiều năm như vậy, sao cô có thể tới xúc động anh? Nhất định là anh sai rồi.

Anh đi tới phòng khách, cha Tăng đang chờ bên cạnh quần gia của ông, cha Tăng hỏi: “Nhạc Nhạc đâu?”

“Tinh thần của cô ấy tốt hơn nhiều, nhưng vẫn cần nghỉ ngơi.” Bất luận thế nào, cô là bạn gái giả đã chinh phục được cha anh.

“Không sao, không sao, con bé muốn nghỉ ngơi thì để nó nghỉ ngơi, không cần miễn cưỡng nó. Ba đã dặn đầu bếp rồi, bữa tối nấu món cháo mặn mà con bé thích ăn, thêm nhiều chất dinh dưỡng một chút.” Cha Tăng liên tiếp nhìn quanh cầu thang, giống như hi vọng Trình Dư Nhạc đột nhiên khỏi hẳn, khỏe như rồng như hổ xuất hiện trước mặt ông.

“Nếu Nhạc Nhạc đang nghỉ ngơi, bữa tối chỉ có ba với con thôi. Con có nguyện ý... nói chuyện với ta không?”

Về mặt cha thật trọng, giống như anh sẽ cần người, Âu Quan Lữ nhếch môi. “Có gì không thể?” Anh ra khỏi phòng. Ở cùng một ngày, sự tức giận đầu anh đối với cha cũng không mãnh liệt như ban đầu.

Quần gia đẩy xe lăn của cha Tăng ra bên ngoài bãi cỏ, cha Tăng thở dài. “Nhạc Nhạc là một cô gái tốt, hẹn hò với con bé, là may mắn của con.”

“Con biết.”

“Hôm nay, con bé chỉ vì con, cũng là vì ba, tản bộ cùng mọi người, nói không chừng vì trúng gió, con bé mới bị cảm nghiêm trọng như vậy...”

“Đợi chút, ba nói cô ấy chỉ vì ba? Ba cho rằng ba vẫn là tình thánh được nhiều người phụ nữ ôm ấp yêu thương sao? Chẳng lẽ bạn gái con trai mình, ba cũng muốn xuống tay sao?” Anh chế giễu.

“Dĩ nhiên không phải, ba không có ý đó.” Đối với lời châm chọc của con trai, vẻ mặt ông buồn bã, nhưng vẫn dễ dàng tha thứ. “Con bé theo cha là vì con, con bé biết con không muốn nói chuyện với ba, sau khi con tới, còn chưa kêu ba một tiếng ba.”

“Nhiều năm không kêu, con không quen, vậy thì miễn đi. Dù sao cũng có người khác gọi như vậy.”

“Con giống như con bé, luôn rất quật cường.” Cha Tăng cười khổ. “Ba nói Nhạc Nhạc vì ba, là vì buổi sáng vào thời điểm tản bộ, con bé gần như đều nói về con.”

“Nói con? Con có gì tốt để nói?” Âu Quan Lữ âm thầm cảnh giác. Trước đó, anh đã thảo luận qua với cô, không có ai hỏi thì cố gắng nói ít một chút, miễn bị phát hiện sơ hở, cô đã quên sao? diễn-đàn-lê- quý-đôn

“Có lẽ con bé nghĩ, con không có lời nào để nói với ba, vậy thì con bé nói. Con bé nói rất nhiều về con,... sở thích của con, con thích ăn gì, thích nghe loại nhạc nào, con thích leo núi. Con bé nói nhiều nhất là chuyện trong công ty, con bé nói năng lực làm việc của con rất mạnh, sắp trở thành trưởng bộ phận rồi.”

“Cô ấy nói những thứ này?” Cũng may, vẫn còn trong phạm vi an toàn.

Cha Tăng mỉm cười gật đầu. “Con bé là một cô gái tử mĩ, con bé biết, ba luôn muốn biết về con, coi như tương lai hai đứa chia tay, chỉ cần con bé biết tin tức của con, con bé sẽ nói cho ba.”

“Tại sao?” Âu Quan Lữ khiếp sợ, ban đầu cô còn lo lắng về sau phải tiếp tục đóng giả làm bạn gái anh, vì sao bây giờ lại chủ động nói vậy? Thật ra thì anh hiểu, cô vì an ủi cha anh, nhưng tại sao phải làm đến mức này? Chẳng lẽ vì đồng tình sao?

Cha Tăng nhìn được nghi vấn của anh. “Cho nên ba nói, Nhạc Nhạc thật sự là cô gái tốt. Con bé còn nói, trong công tác con rất cố chấp, thường bắt nạt con bé, con bé luôn trộm mắng con ở sau lưng.”

“Đó không phải là bắt nạt, khi làm việc chung, trông công việc, ý kiến bọn con thường mâu thuẫn, đó là việc khó tránh khỏi.” Cô còn tố cáo? Anh không biết nên khóc hay nên cười.

“Con bé nói mình cũng biết, cho nên một mặt trộm mắng con, một mặt lại rất bội phục con. Trước kia, con bé cảm thấy con đáng ghét, bây giờ cái nhìn về con thay đổi rất nhiều, con bé nói, về sau, cảm giác của con bé với con hoàn toàn bất đồng, giống như một lần nữa biết con.”

“A.” Cho nên bây giờ cảm giác của cô với anh là gì? Không đúng, những thứ này cô nói để thỏa mãn suy nghĩ về con trai của cha anh, đừng coi là thật.

“Con bé cũng nói chuyện xe hai đứa bế bánh, con đội mưa đổi bánh xe, còn nhặt hết đinh trên đường lên, con bé nói, khi con bé nhìn thấy con cầm những mẩu đinh lên xe, lúc đó tóc và quần áo đều ướt hết rồi, con bé nói thời điểm đó, con đẹp trai hơn tất cả những người đàn ông mà con bé biết từ trước tới nay, khiến cho con bé mê say.” Cha Tăng rất vui, nghe con trai của ông và bạn gái ở cùng nhau ngọt như mật!

“A.” Giọng nói của Âu Quan Lữ giống như bị nghẹn, có thể bởi vì đại não của anh bị khống chế.

Cha đang nói ai vậy?

Ông nói đó là Nhạc Nhạc mà anh biết sao? Đúng là Nhạc Nhạc đối với anh... say mê? Anh đột nhiên nói không ra lời, mặt nóng lên, nhịp tim cũng nhanh hơn. Anh nhìn về phương xa, nhánh cây trên đỉnh đầu lay động, dưới chân cỏ xanh vẫn phát ra tiếng sột soạt như cũ, nhưng toàn bộ thế giới hình như không giống trước đó.

Anh đang muốn chạy đi hỏi, chợt thấy Từ Ly Hoan và Lê Thượng Thần sóng vai đi từ con đường nhỏ đầu kia tới, hình như hai người ra ngoài tản bộ, nhưng đều nghiêm mặt, bất kể họ đi nơi nào, hiển nhiên đều không vui vẻ.

“Ba.” Lê Thượng Thần mở miệng, gật đầu với Âu Quan Lữ. “Còn chưa tới lúc ăn tối, sao ba tới sớm vậy?” Anh nhìn hai cha con, đối với việc hai người nói chuyện hòa bình khiến anh rất kinh ngạc.

Cha Tăng nói: “Nhạc Nhạc cảm thấy không thoải mái, ngủ một buổi chiều, ba tới xem con bé có khá hơn không, lại nói chuyện với Quan Lữ ở chỗ này. Ba đi xem đầu bếp đã nấu xong cháo mặn chưa.” Quan gia đẩy xe ông vào nhà.

Âu Quan Lữ nói: “Cũng sắp tới giờ ăn, em muốn đi tìm Nhạc Nhạc.” Hiện tại anh không nhất thiết phải gặp Trình Dư Nhạc, anh chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh một chút.

Anh đang muốn rời đi, chỉ thấy Từ Ly Hoan nhìn anh chằm chằm, ánh mắt kiên định, giống như đã quyết định làm việc gì đó mà thiên lôi đánh cũng không thể ngăn cản nổi. Cô đi tới trước mặt anh, ngửa đầu nhìn anh.

“Thật sự xin lỗi.” Giọng nói của cô đủ thấp cho chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy, sau đó cô lấy tay giữ lấy mặt anh, đôi môi đỏ mọng tinh xảo dính sát vào, cô hôn anh.

Âu Quan Lữ khiếp sợ không thôi, cảm giác đôi môi của phụ nữ mềm mại đang kề sát môi mình. Nụ hôn này, không có tình yêu, chỉ là môi đụng môi, nhưng cuối cùng nó cũng là một nụ hôn, anh kinh ngạc quên cả phản ứng.

Nụ hôn này chỉ kéo dài mấy giây ngắn ngủi, Từ Ly Hoan liền buông anh ra, nhưng đây là sự thật không cách nào xóa đi được – cô hôn anh.

Cô lui ra, anh nhìn thấy anh trai đứng sau lưng cô, sắc mặt tái xanh.

Tròng mắt đen của Lê Thượng Thần trước nay luôn ôn hòa, giờ phút này lại sắc bén như có thể giết người, anh ấy nhàn nhạt mở miệng: “Nhạc Nhạc, anh tưởng em còn đang nghỉ ngơi.”

Nhạc Nhạc? Âu Quan Lữ nhanh chóng xoay người, Trình Dư Nhạc đang đứng trên hành lang của nhà gỗ, sắc mặt cô tái nhợt, vẻ mặt như người bạn gái nhìn thấy bạn trai mình ngoại tình.

“Nhạc Nhạc?” Anh vừa gọi cô, cô liền quay đầu bỏ chạy

Trình Dư Nhạc không biết tại sao mình muốn chạy.

Có lẽ chuyện đó khiến cô tức giận, có lẽ vì ba người họ nhìn chằm chằm cô, giống như mong cô có thể nói chút gì đó, cô lại không biết phải làm sao, có lẽ hình ảnh Từ Ly Hoan dán lên người Âu Quan Lữ khiến cô không thể hô hấp, cho nên cô xoay người chạy.

Không giải thích được! Anh có muốn thẳng thắn thuê chị dâu mình giả làm bạn gái được không?

“Nhạc Nhạc!” Âu Quan Lữ đuổi tới. “Nhạc Nhạc!”

Nghe thấy giọng nói của anh, cô nổi giận dùng dùng chạy nhanh hơn, cô chạy vào rừng cây sau nhà gỗ, dẫm lên rễ cây, cả người đổ về phía cây đại thụ, cô sợ hãi kêu, tay chân luống cuống ổn định chính mình, lúc này Âu Quan Lữ chạy tới, duỗi bàn tay giữ lấy cô còn đang muốn chạy.

“Cô chạy cái gì? Cô định đi đâu vậy?”

“Buông tôi ra!” Cô cố gắng muốn thoát khỏi anh, lại bị anh kéo trở về, cả người ngã vào lồng ngực anh.

“Tôi muốn hỏi cô muốn chạy đi đâu! Cô nhìn cô này, đi không vững còn muốn chạy! Cô quên cô còn đang bệnh sao?”

Miệng anh hung ác, dứt khoát ôm lấy cô, để tránh cô lại chạy đi. Trên trán cô bị rách da một đoạn, xuất hiện tia máu, thấy vậy anh liền kinh hãi vội càng che vết thương cho cô.

“Tôi cũng đang muốn hỏi anh làm cái gì! Sao anh lại để người phụ nữ đó hôn anh! Rồi cuộc anh muốn tìm ai làm bạn gái mình?”

“Làm sao tôi biết được chị ấy đột nhiên hôn tôi? Tôi còn cho là chị ấy muốn nói gì đó với tôi, đâu biết...”

“Vậy sao anh không phản kháng? Ngoại trừ việc ngoan ngoãn đứng đó để chị ấy hôn, anh không thể làm chuyện khác sao?” Giọng điệu của cô cũng hung ác như anh, vẻ mặt phun lửa về phía anh.

“Không phản kháng cũng không đại biểu là tôi nguyện ý, được không? Là vì quá đột ngột, tôi ngây người! Chờ đến lúc tôi muốn đẩy chị ấy ra, chính chị ấy đã lui ra! Giải thích như vậy cô hài lòng chưa?” Giọng điệu anh chậm rãi. “Nhạc Nhạc, cô đang tức giận cái gì vậy?”

Mặt cô cứng lại, không nói lời nào.

“Được, tôi biết chuyện vừa rồi là không thể tưởng tượng nổi, vừa rồi anh trai tôi cũng trừng tôi, anh ấy giống như tức muốn nổ tung, nhưng thật sự không liên quan tới tôi! Là chị dâu tôi chủ động! Tôi đứng ở đó, chị ấy đi tới, đột nhiên hôn tôi... đúng rồi, trước đó chị ấy còn nói là ‘thật sự xin lỗi’, đây thể hiện là chị ấy có ý!” Anh bình tĩnh, đều nghĩ thông rồi.

“Tôi đoán tám phần là chị ấy cãi nhau với anh tôi, lấy tôi để chộc giận anh ấy, chỉ có như vậy. Hiện tại cô tin tôi rồi chứ?”

Cô không trả lời, nhưng cô tin, cô tin Từ Ly Hoan cố ý, không phải anh chủ động, cô biết anh không có cảm giác với Từ Ly Hoan, anh không có chút chú ý nào tới phụ nữ, những điều này cô đều hiểu rõ, nhưng cô vẫn không vui... Cho dù đối với anh không có ý nghĩa, cô cũng không muốn nhìn anh thân mật với người phụ nữ khác.

Cho dù anh vĩnh viễn không động lòng với cô, cô lại yêu anh.

Cho dù trốn tránh như thế nào, không nhìn không nghĩ, vì các loại cảm giác khác thường mà kiểm soát, tâm cô là bị anh chạm vào, không ngừng ghen vì hành động mờ ám của Từ Ly Hoan, cô tiếp tục làm bộ không quan tâm, nhưng lại nói không nên lời. Anh có thể cho rằng cô đang nói đùa, thậm chí ngược lại cười nhạo cô, dù sao hai người cãi nhau cũng đã nhiều năm, cuối cùng cô lại yêu anh? Loại bước ngoặt này, chính cô cũng cảm thấy buồn cười.

Không hề chống cự cảm giác đối với anh nữa, cảm thấy dễ dàng hơn. Cô cảm thấy mình đang tựa sát vào người anh, thân thể bền chắc, nhiệt độ xuyên thấu qua chất vải mỏng của mùa hè, mặt cô nóng lên, tim đập nhanh chóng, trên người anh có mùi của ánh mặt trời và hoa cỏ, khiến cho người ta có cảm giác thoải mái.

Thân thể của anh khiến cô có cảm giác bị áp bức, nhưng được ôm trong lồng ngực kiên cố này, lí trí của cô đã bay lên chín tầng mây, trở nên mềm yếu, muốn dựa vào... Đáng tiếc, cô chỉ có thể dựa vào trong mấy phút ngắn ngủi này.

“Buông tôi ra, được không?” Anh vẫn ôm cô, hai người dán chặt vào nhau, giây giụa thì quá mập mờ, cô không dám hành động lung tung.

“Rốt cuộc tại sao cô lại muốn chạy?”

“Tôi... tôi làm chuyện tôi phải làm.”

Anh trở mắt. “Chạy mất là chuyện phải làm?”

“Phụ nữ nhìn thấy ‘bạn trai’ mình bị người phụ nữ khác hôn, trừ việc đau lòng khóc lớn, còn có thể đau lòng chạy mất, có cái gì không đúng?” Thật may, cô nghĩ ra được lý do thật hợp lý.

Anh á khẩu không trả lời được. “Được rồi, coi như cô chạy đi là có lý.” Thì ra vừa rồi chỉ là diễn, anh nên sớm nghĩ tới. Mặc dù ánh mắt của cô lúc chạy đi giống như bất chấp tất cả, nghe anh gọi cô cũng không ngừng lại, lúc bắt đầu có anh trai chị dâu ở bên thì thôi đi, sau đó lại chỉ có hai người, cô muốn diễn cho ai nhìn?

“Có thể buông tôi ra không?”

“Trán cô chảy máu. Tôi lau giúp cô.” Lúc này anh mới buông cô ra, lấy khăn tay.

“Tự tôi lau là được rồi...” Mặc dù nói vậy, cô vẫn ngoan ngoãn đứng im, để cho anh phục vụ, len lén hưởng thụ sự dịu dàng của anh. Cô ngắt đầu. “Ngoài miệng anh có vết son môi.”

“A? Chết tiệt...” Anh khẽ nguyên rửa, lấy mu bàn tay mảnh liệt lau môi. “Người phụ nữ đó có bệnh sao? Tỳ tiện hôn người khác.”

“Anh cũng nói hai người họ cãi nhau, có thể tâm tình chị ấy không được tốt, tha thứ cho chị ấy đi.” Mặc dù cô hồi tưởng lại cũng không vui.

“Nếu chị ấy muốn giận anh trai tôi, sao không đi hôn cha tôi? Anh trai tôi nhất định trúng gió tại chỗ.”

Cô cười. “Lúc muốn cưỡng hôn đàn ông, dĩ nhiên trẻ tuổi thì vẫn tốt hơn.”

“A, cô cảm thấy tôi rất đẹp trai sao?”

Nhìn anh hả hê, cô buồn cười. “ ‘rất’ là anh tự mình thêm, tôi không nói.” Đúng, anh quả thật rất đẹp trai, bộ dạng nhíu mày cười lên đều khiến cô hoa mắt.

“Nếu tôi không giữ được cô, cô sẽ chạy tới đâu?”

“Tôi có thể chạy vào trong rừng làm khi.”

“Sao không chạy vào trong suối làm bạch tuộc.”

“Trên núi có bạch tuộc sao?”

“Có, bạch tuộc núi, cô không biết sao? Tôi nghe đầu bếp nói, là đặc sản nơi này, vẻ ngoài nhỏ, rất giòn, hấp gừng với một chút nước tương, để nguyên là ngon nhất, xào lên cũng không tồi, rất ngon.”

Cô nghe được sững sốt một chút. “Anh đang nói vớ vẩn gì vậy?”

“Không, ở đây thật sự có bạch tuộc núi.” Anh nín cười, nhìn cô ngây ngốc, nửa tin nửa ngờ, thật đáng yêu.

Nhìn hai má cô ửng hồng, ánh mặt trời chiếu sáng lên mái tóc đen như mực của cô, tim anh cũng dâng lên một làn sóng dịu dàng, một ít tóc vương lên bờ môi cô, sợi tóc cong cong như quăn rũ, quăn rũ trái tim anh. Anh muốn đẩy sợi tóc đó, anh muốn đụng vào cô, nghĩ đến đầu ngón tay đau nhói, cơ thể căng lên... Sau đó anh bỗng nghe thấy sau lưng vang lên tiếng động, Trình Dư Nhạc căng thẳng.

Anh quay đầu lại, nhìn thấy Từ Ly Hoan.

6. Chương 6

Từ Ly Hoan đi tới thông báo cho hai người đã đến giờ ăn cơm.

Trên đường trở về nhà gỗ, cô ngập ngừng muốn nói xin lỗi.

“Thật sự xin lỗi...” Cô vừa mở miệng liền bị Âu Quan Lữ lạnh lùng cắt ngang.

“Ba chữ này, vừa rồi chị đã nói qua với tôi, không cần nói nữa. Tôi chỉ hi vọng từ lúc này chị có thể giữ khoảng cách với tôi.” Người đàn ông bình thường khi được phụ nữ chủ động hôn thì coi là điểm phúc bay tới, anh chỉ cảm thấy như bị tập kích, không thoải mái.

“Được, tất nhiên, tôi đảm bảo, tôi thật sự xin lỗi...” Từ Ly Hoan như còn điều gì muốn nói, nhưng Âu Quan Lữ nói rõ không muốn để ý đến cô cô chỉ có thể im lặng.

Trình Dư Nhạc yên lặng quan sát cô. Cô ấy nói lời xin lỗi vô cùng thành khẩn, trong mắt cô ấy tràn ngập áy náy, không có tình yêu, cho nên hẳn cô ấy ý thức được mình hôn em trai chồng để trêu tức chồng trước? Quan hệ của hai người rất ác liệt sao? Dừng lại thủ đoạn này, hiển nhiên là muốn kích thích đối phương ghen tỵ, cho nên hai người thật ra thì vẫn yêu nhau? Giữa hai người đến tột cùng là yêu hay là hận? Cô thật sự không hiểu nổi.

Bữa ăn tối rất yên lặng. Cha Tăng hiển nhiên không biết chuyện diễn ra trên sân cỏ trước nhà.

Trình Dư Nhạc đặc biệt lưu ý Lê Thượng Thần và Từ Ly Hoan, hai người vẫn cùng cha Tăng vừa nói vừa cười, nhưng khi ánh mắt hai người vừa tiếp xúc thì không hẹn mà cùng tránh ra. đi_ên_đ_àn_l_ê_qu_ý_đ_ôn

Cô ngoài ý muốn hơn phát hiện, không khí giữa Âu Quan Lữ và cha anh thay đổi tốt hơn. Anh nói chuyện cùng ông, mặc dù không nói nhiều, nhưng thái độ cũng dịu dàng hơn trước. Cô âm thầm buồn bực, giữa hai người này xảy ra chuyện gì?

Sau khi ăn xong, cô về phòng nghỉ ngơi.

Âu Quan Lự mượn phòng bếp nấu ăn, nấu nước trên bếp, anh đang rửa rau quả, Lê Thượng Thần đi vào tìm anh nói chuyện.

“Chuyện Lỵ Hoan làm với cậu, tôi rất xin lỗi.” Lê Thượng Thần giống như mệt mỏi. “Cũng thay tôi nói lời xin lỗi với Nhạc Nhạc, khiến cô ấy không vui.”

“Có phải hai người cãi nhau không? Em không muốn dò hỏi chuyện hai người, nhưng hai người cãi nhau, làm ơn đừng liên lụy đến bọn em được không? Em bỏ ra thời gian rất lâu để trấn an Nhạc Nhạc, cô ấy tức giận thiếu chút nữa là không nghe em giải thích.” Nghĩ đến Trình Dư Nhạc vì vậy mà làm trán mình bị thương, Âu Quan Lữ rất không vui.

“Thật xin lỗi.” Lê Thượng Thần thở dài. “Vợ chồng đã ly dị là như vậy, muốn tìm được nợ cũ rất dễ, nói vậy liền cãi nhau, không giống như em và Nhạc Nhạc, là một cặp tình nhân, rất đơn thuần, không ai nghi ngờ tình cảm của hai người là giả.”

Âu Quan Lữ âm thầm đề phòng. “Nếu như anh ám chỉ em và Nhạc Nhạc...”

“Không, ý anh là tình cảm của hai người rất tốt, khiến người ta hâm mộ.” Lê Thượng Thần cười khổ.

“Anh thật sự có lòng tiểu nhân, mình là giả, liền cảm thấy hai người cũng như vậy, tâm tư bất chính. Được rồi, anh thừa nhận, anh và Từ Lỵ Hoan không hẹn hò, sau khi bọn anh ly hôn căn bản không hề gặp mặt, lần này vì tiền mới hợp lại.”

A? Âu Quan Lữ kinh ngạc, cho rằng anh trai vạch trần mình, không ngờ chính anh lại thừa nhận.

Lê Thượng Thần nói: “Em giống như cảm thấy không ngoài ý muốn..”

“A, không khí giữa anh và chị dâu không tốt lắm, em có đoán là giữa hai người có chút chuyện không vui, không ngờ...”

“Bọn anh giả bộ hẹn hò, ba hi vọng anh có thể tìm được một cô gái tốt, cùng nhau cả đời, cả đời bầu bạn, không phải nói có là có? Nhưng anh rất cần khoản tiền đó, bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là kéo Lỵ Hoan tới. Hiện tại em biết bọn anh làm bộ hợp lại, sẽ không nói với ba chứ?”

“Dĩ nhiên không.” Anh không có hứng thú mật báo.

“Em cảm thấy anh rất đáng ghét sao? Lừa gạt ba như vậy, đó là không nên.”

Anh cũng thế, không có tư cách phê bình anh trai. “Tại sao anh lại muốn nói với em những điều này?”

“Bởi vì nói ra tương đối thoải mái. Anh buồn bực hai ngày rồi, mỗi ngày nhìn em và bạn gái vui vẻ, anh cảm thấy mình rất đáng thương. Thật ra ngày đầu tiên nhìn thấy hai người, anh cảm thấy em và Nhạc Nhạc có chút không đúng, anh đoán, có thể Nhạc Nhạc là bạn hoặc đồng nghiệp của em, giống như anh và Lỵ Hoan, tạm thời cũng nhau tới đây diễn kịch.”

“Khó trách, em cảm thấy lúc anh nói chuyện như muốn đâm chọt chúng em.” Anh trai quả nhiên nghi ngờ, nhưng sao anh không vạch trần bọn họ?

“Anh thừa nhận mình đang thử dò xét hai người, nhưng sau đó, càng nhìn hai người ở cạnh nhau, càng cảm thấy mình quá đa nghi.”

“Vốn là do anh nghĩ quá nhiều.” Chỉ là cái gì đã thay đổi cái nhìn của anh trai?

“Nhạc Nhạc nhất định rất yêu em, cô ấy cảm thấy không thoải mái, vẫn kiên trì đi cùng anh và mọi người. Buổi sáng, em không chịu tản bộ cùng ba, cô ấy đi thay em, cô ấy kể cho ba về em, những điều cô ấy nói có lẽ chỉ là những điều vụn vặt, những mỗi câu chuyện đều là điều ba muốn nghe nhất, nếu như không suy nghĩ cho tâm tình của đối phương, mỗi câu cô ấy nói ra đều sẽ không đánh trúng đáy lòng người đó, cô ấy để tâm như vậy là vì em, nếu như không phải yêu em, cô ấy cần gì phải làm nhiều như vậy với một ông già lần đầu gặp?”

“Cô ấy vốn rất thân thiện.” Nếu như không ở chung trong mấy ngày này, anh nằm mơ cũng không nghĩ tới hai chữ thân thiện là để nói về Trình Dư Nhạc, nhưng bây giờ, anh đồng ý 100%, cô có một nội tâm ấm áp, ngoài ý muốn phát hiện cô như vậy, làm lòng anh nhộn nhạo, làm anh càng ngày càng thích cô.

“Mà em, dĩ nhiên cũng yêu cô ấy.” Lê Thượng Thần nói tiếp, không chú ý ánh mắt em trai bỗng nhiên mở lớn. “Em và chị dâu hai lần có hành động chệch đường ray, em đều không bị hấp dẫn, rất kiên định cự tuyệt cô ấy.”

“Đó là điều đương nhiên, em có bạn gái, hơn nữa chị dâu là của anh, em nào dám vọng tưởng cái gì chứ?”

“Nhưng Lỵ Hoan thật sự thích em, đây là do chính miệng cô ấy nói, cô ấy rất thích em... em cũng không tiếp nhận sao?”

“Dĩ nhiên không, em có bạn gái.” Âu Quan Lữ kinh ngạc, Từ Lỵ Hoan thích anh? Gạt người sao?

“Ừ, vì em chỉ một lòng một dạ vì Nhạc Nhạc, trong lòng không có người khác.”

Anh không phải, anh chỉ diễn hành động của một người bạn trai! Anh không có cảm giác với Từ Lỵ Hoan, bị cường hôn chỉ cảm thấy khó chịu, nếu như anh bị Nhạc Nhạc cưỡng hôn? Bị lòng bàn tay mềm mại của cô, giữ lấy gương mặt anh, thân thể mềm mại của cô dựa vào người anh, đôi môi hồng của cô... thoáng chốc, khí huyết của anh cuộn cuộn, nhịp tim tăng nhanh, dừng dừng dừng, không nên nghĩ nữa!

Lê Thượng Thần tiếp tục phân tích. “Nhạc Nhạc ngã bệnh, em cẩn thận chăm sóc, cô ấy muốn ăn thịt nướng, em liền nghĩ biện pháp chuẩn bị.”

“Thịt nướng không phiền phức, cô ấy muốn ăn, em đương nhiên chuẩn bị.” Anh cho là ở trước mặt người khác anh em em thể hiện mình là người yêu, hành động lúc ở riêng anh cũng không chú ý nhiều lắm, thì ra trong mắt người khác, những thứ đó là sự chăm sóc của đàn ông với bạn gái, anh quan tâm cô sớm đã vượt quá giới hạn, chẳng lẽ... chẳng lẽ...

“Quan trọng nhất là, ở chung hai ngày, anh từ từ hiểu rõ em... tính cách em rất thẳng thắn, đối với thứ em không thích, em cũng không muốn giả bộ, giống như cha và Lỵ Hoan, sắc mặt của em với họ không chút thay đổi. Em không có cách nào để nói dối, nếu không phải thật sự yêu Nhạc Nhạc, em sẽ không làm những chuyện này vì cô ấy.”

Lúc này, quai hàm Âu Quan Lữ đã muốn rơi xuống, một đi không trở lại. “Em...”

“Đừng xin lỗi, như vậy rất tốt, anh cảm thấy hai người rất hợp nhau.”

Lê Thượng Thần cho rằng anh xấu hổ.

Anh không xấu hổ! Trong lòng anh đã long trời lở đất, phong vân biến sắc, nhiều năm nay anh luôn ở một mình, chẳng lẽ bị hủy vì Trình Dư Nhạc? Anh cố gắng bổ sung. “Anh có nghĩ rằng có lẽ em cũng giống như anh, cũng vì tiền mà tới đây, nhưng kỹ năng diễn xuất của em tốt, cố ý làm chút chuyện săn sóc cô ấy, lừa được mọi người?” Nói vậy rất mạo hiểm, nhưng anh cần phản chứng, bất kì luận điểm nào nói anh không yêu cô, anh đều hoan nghênh.

“Thật sao?” Lê Thượng Thần ghé mắt nhìn nồi nước nấu trên bếp. “Em đang nấu cái gì ở đây vậy?”

“Trà gừng.”

“Cho ai uống.”

“Nhạc Nhạc.”

“Cô ấy muốn em nấu? Bởi vì nấu trà gừng cho cô ấy uống... sẽ khiến hai người giống người yêu?”

“Tự em muốn nấu, vì cô ấy không chịu đi gặp sĩ, uống chút trà gừng sẽ thấy khá hơn...” Thấy anh trai mỉm cười, anh không nói nổi nữa.

“Vậy thì nấu nhanh đi, nấu xong nhân lúc còn nóng đưa cho cô ấy uống... hiệu quả mới tốt.” Lê Thượng Thần vỗ vỗ bả vai em trai, rời khỏi phòng bếp.

**

Bị tia chớp đánh trúng người, sau đó cũng có chút hoảng hốt.

Âu Quan Lữ mang trà gừng nấu xong về phòng, vì vẫn còn hoảng hốt, ngay cả bước chân của mình anh cũng cảm thấy không chân thật.

Nhớ lại lời anh trai, anh quyết định tắt cả những lời nói đó chỉ là nói hươu nói vượn. Anh không thể nào yêu Nhạc Nhạc, đúng không? Anh vẫn rất rõ mục đích của chuyến đi lần này, hành vi của anh cũng đã được tính toán kỹ, coi như không được tính toán, anh cũng không có ý đó, nhưng cô gái anh mang tới, anh không chăm sóc cô, ai chăm sóc cô? Thịt nướng và trà gừng cũng như nhau, vì để cô ở đây được thoải mái, chỉ có thể trách anh diễn quá tốt, anh trai tin là thật, còn phân tích từng điều một, anh không biết nên khóc hay nên cười.

Căn bản là không thể được không... Nhưng lúc anh đứng ở cửa phòng, cô ngồi ở trên giường nói chuyện điện thoại, những tranh cãi trong lòng anh đều biến mất. Trong mắt chỉ còn lại cô.

Cô mặc một bộ quần áo thể thao bằng bông rộng thùng thình, lộ ra tay chân trắng nuột, móng tay giống như những bông hoa. Hả cô vừa mới tắm, đuôi tóc rối loạn còn có chút ẩm ướt, hai má cô hồng nhuận giống như loại trái cây thơm ngon, anh muốn nhẹ nhàng cắn cô một ngụm, thưởng thức hương vị của cô, có ngọt như ô mai không... Anh lập tức át đi ý nghĩ đáng sợ này. Đáng ghét! Đều tại anh cả, hại anh suy nghĩ lung tung.

Cô đang nói chuyện điện thoại, rất kích động nói với đầu bên kia: “Không có, không có! Mình nói với cậu là không có! Không thể nào được không, mình chỉ ...”

Chợt thấy anh đứng ở cửa phòng, âm thanh của cô nghẹn ở cổ, sau đó khụ một tiếng.

“Cô nên nói nhỏ một chút, nếu không sẽ bị ho khan.” Âu Quan Lữ đi vào phòng. “Cô đang nói chuyện với ai vậy?”

“Tiểu Huệ.” Ánh mắt của cô lóe lên, bên kia điện thoại Tiểu Huệ hình như nói gì đó, cô lại đứng lên. “Không được! Sao cậu lại muốn nói chuyện với anh ta? Có chuyện gì nói với mình là được rồi! Cậu nói chuyện với anh ta để làm gì?”

“Sao vậy?” Anh hỏi.

“Cô ấy muốn nói chuyện điện thoại với anh.” Cô ngượng ngùng nói. “Tôi lỡ miệng, nói với cô ấy chúng ta giả làm người yêu, tới gặp thân thích của anh. Cô ấy đồng ý với tôi sẽ không nói ra ngoài.”

Anh thở dài, cô co bả vai lại. “Thật sự xin lỗi.” Cô hạ thấp giọng. “Tôi không nói chuyện tiền.”

“Được rồi. Nếu cô ấy đã biết, cô ấy muốn nói cái gì? Để tôi nghe.” Anh tự tay đưa về phía cô, cô lại ấn xuống di động, bật loa, đặt điện thoại xuống giường, nói: “Tiểu Huệ, cậu có thể nói chuyện với anh ta trong ba phút.”

Cô tuyệt đối không đưa di động cho anh, trời mới biết, cô lỡ miệng nói chuyện mình động lòng với anh, bởi vì cô khổ não, muốn tìm bạn tốt nhờ một chút, nào biết Tiểu Huệ nghe được lại kích động như vậy, cô ấy còn chưa để cô tỉnh táo lại, Âu Quan Lữ đã vào phòng... A, Tiểu Huệ, đừng nói lung tung đó! diễn đàn lê quý đôn.

“Này, nghe nói hai người giả làm người yêu?” Tiểu Huệ hào hứng.

“Đúng vậy.” Hai tay Âu Quan Lữ ôm ngực, liếc xéo Trình Dư Nhạc, vẻ mặt cô nghiêm túc, áo lại rút sang một bên, lộ ra một mảng lớn làn da trắng tuyết, anh cảm thấy không an toàn... Cả người anh nóng lên, chuyển tâm mắt.

“Thật sao? Trời ạ, một tin bát quái tốt! Hai người có thể đùa mà thành thật không?”

“Không có, tuyệt đối không thể nào, được không?” Trình Dư Nhạc cắn răng, Tiểu Huệ thối! “Đã nói với cậu là diễn kịch, cậu không cần đoán, được chưa?”

Âu Quan Lữ đặt bình nước xuống. Nghe không, cô cũng nói đây chỉ là diễn kịch, bọn họ thành công khiến mọi người tin bọn họ là người yêu, cô không bị văng đầu, anh đương nhiên cũng vậy... chứ? diễn đàn lê quý đôn

“Sao lại không thể nào, hai người ở cùng nhau ba ngày nhưng không giết chết đối phương, đây là kỳ tích, còn có chuyện gì không thể xảy ra?”

“Cô chỉ muốn nói những điều này sao?” Âu Quan Lữ nói: “Những thứ này có thể đợi tới lúc trở về rồi nói tiếp, không có chuyện khác, để Nhạc Nhạc nghỉ ngơi đi, cô ấy bị cảm, cổ họng không thoải mái.”

Tiểu Huệ cũng học theo giọng điệu của anh. “Anh đúng là Âu Quan Lữ của công ty tôi sao? Sao anh lại chăm sóc Nhạc Nhạc? A, trời ạ, trời ạ, hai người nhất định là...”

“Nhạc Nhạc cần được nghỉ ngơi, trở về sẽ nói chuyện với cô, ngủ ngon.” Anh cắt đứt cuộc nói chuyện.

“Thật sự xin lỗi.” Trình Dư Nhạc cực kì khó xử. “Tiểu Huệ quá kích động. Tôi thật sự không nên lỡ miệng.”

“Chỉ nói cho cô ấy biết thì không quan trọng, cô nhớ dặn cô ấy giữ bí mật.” Anh tìm cái ly, mở bình nước. “Tối đây uống một chút, rất tốt cho cô.”

Cô ngửi được hương vị, vừa mừng vừa lo. “Là trà gừng? Ở đâu ra?”

“Tôi mượn phòng bếp nấu, uống nhanh nhân lúc còn nóng.”

“Oa.” Cô cười, bộ dạng hai mắt lóe sáng khiến anh muốn ngất xỉu. “Cảm ơn anh.”

Cô rất vui, lập tức uống... trà gừng vừa nồng lại vừa cay, vừa uống xong, một dòng nước ấm lan ra toàn thân. Bởi vì anh nấu, uống vào có một hương vị khác.

Cô uống trà, liếc trộm anh, bên môi anh hiện lên một nụ cười nhạt, ánh mắt dịu dàng, giống như rất thích chăm sóc cô, bên má cô hơi nóng, len lén ảo tưởng hai người thật sự là người yêu, cô đang được anh che chở. Anh nói không có hứng thú với tình yêu, tỉ mỉ chăm sóc cô như vậy, là tại sao? Chỉ xuất phát từ sự quan tâm đồng nghiệp?

Anh nhìn cô uống trà gừng, cô cười tí mắt, hình như rất vui, người uống trà là cô, nhưng anh lại cảm thấy ảm áp. Cô ngồi ở trên giường, chóp mũi hồng hồng, tóc dài rối loạn, cả người thả lỏng, giống như một con vật nhỏ nằm trong ổ chăn mềm mại, cô nhìn nhu nhược vô năng lại là người làm bạn với cha anh, an ủi tâm hồn của một ông già.

Anh cảm thấy trong lòng có gì đó dao động, không phải một Từ Ly Hoan mỹ lệ chủ động, mà là cô, gợi lên cảm xúc anh đã quên từ lâu, khát vọng với phụ nữ.

Anh khát vọng đến gần cô, lấy tay chạm vào mắt cá chân nhỏ bé của cô, anh muốn liếm sạch chút trà gừng còn sót lại bên miệng cô, anh đoán bộ dạng dưới lớp quần áo này, là khuôn ngực khéo léo xinh đẹp của cô, vòng eo mỹ lệ, đi xuống là...

“Vừa rồi lúc tôi ở trong nhà bếp, anh trai tới tìm tôi nói chuyện, anh ấy thẳng thắn nói với tôi, anh ấy vì tiền mới làm bộ hợp lại với chị dâu.”

Trình Dư Nhạc ngạc nhiên mở to mắt. “Tại sao anh ấy lại nói với anh những điều này?”

“Anh ấy nói anh ấy buồn bực hai ngày nay rồi, nói ra khá thoải mái.” Anh thanh thanh cổ họng. “E hèm, anh ấy còn nói, nhìn thấy hai chúng ta ‘tình cảm rất tốt’, khiến anh ấy cảm thấy mình rất đáng thương.”

“A.” Cô nghe mà buồn cười, anh cũng cười mà như không cười, hai người nhìn nhau rồi cả hai đồng thời bật cười. Cô nói. “Chúng ta cũng là giả mà, anh không nói với anh ấy sao?”

“Không có, mặc dù anh ấy là anh trai tôi, nhưng hai người chúng tôi cũng không khác gì hai người xa lạ, tôi biết rõ chuyện của anh ấy, sẽ không đi tố cáo với ông già đó, nhưng anh ấy có vậy không? Tôi không biết, cẩn thận thì vẫn hơn.”

“Cũng đúng.” Cô gật đầu, suy nghĩ một chút. “Vậy chị dâu của anh là người tự do phải không? Chị ấy ôm rồi lại hôn anh... anh không hỏi rõ sao?”

“Hỏi cái gì?”

“Hỏi chị ấy có thật sự có ý với anh không?” Cô dò hỏi, anh sẽ không phát hiện cô có ý với anh chứ?

“Hỏi làm gì? Tôi lại không quan tâm chị ấy nghĩ thế nào.”

“A.” Cô âm thầm vui mừng, anh không quan tâm Từ Ly Hoan là tốt nhất.

“Anh trai tôi còn phân tích, anh ấy nói tôi chăm sóc cô, chuẩn bị thịt nướng cho cô ăn, nấu trà gừng, những thứ này đều là những việc của một người bạn trai, bởi vì tôi che chở cô như vậy, có thể thấy hai chúng ta thật sự là người yêu. Anh ấy không biết mặc kệ tôi làm gì, dĩ nhiên cũng vì muốn anh ấy nghĩ như vậy.”

Thì ra... cuối cùng đều là diễn kịch sao? Trong lòng cô cảm thấy mát mát, chỉ có thể cười lớn.

“Dĩ nhiên, anh đang diễn kịch mà.”

“Đúng vậy.” Cô cũng cho là vậy sao? Anh không nên cảm thấy ngoài ý muốn, cô thu thập nhiều danh thiếp của đàn ông như vậy, không có anh, anh không thích hợp với cô, cô đã sớm nói rõ.

Anh phì cười, chợt hỏi: “Cô cảm thấy tình yêu là gì?”

“A?” Sao anh đột nhiên hỏi cái này? Tim cô đập rộn lên. “Ừm, tình yêu là biết sở thích lẫn nhau, đều cảm thấy đối phương là duy nhất, nguyện ý dâng hiến cho đối phương không giữ lại điều gì, có thể vì vậy mà làm chút chuyện ngu ngốc, nhưng dù ngu ngốc, tâm tình cũng bắt đầu vui vẻ, cảm thấy hạnh phúc...”

“Tôi lại cảm thấy tình yêu là một loại xây dựng ảo tưởng trong đầu.”

Cô sửng sốt, anh tiếp tục nói: “Khi cô động lòng với người khác, cô sẽ bắt đầu điểm tô toàn bộ người đó, khuôn mặt bình thường của anh ta trong mắt cô sẽ trở nên tuyệt mỹ, cử chỉ của anh ta trở nên đẹp hơn, mỗi câu nói của anh ta vào tai của cô lại có thêm một chút yêu thương, mềm mại và dịu dàng, cô sẽ cảm thấy anh ta đẹp đến không thể nhận, đây cũng là ảo tưởng sâu hơn của cô. Khi cô yêu, tình ý với đối tượng ngày càng tăng, liên tục lặp lại như vậy, khiến cô càng đắm sâu vào trong tình yêu, khi đó đối phương cũng sinh ra ảo tưởng giống như vậy thì chúc mừng, cái này giống như một cái nồi tìm được nắp, ăn nhịp với nhau, tình yêu cứ như vậy phủ xuống.”

Cô càng nghe càng không đúng. “Không phải như vậy được không? Lúc yêu thì sẽ cảm thấy đối phương đẹp hơn là tất nhiên, người yêu trong mắt hóa Tây Thi mà, nhưng tình yêu cũng không phải là ảo tưởng, đó là một loại tình cảm chân thật...”

“Nhưng quả thật đó chỉ là cảm giác của mình cô, đúng không? Tình cảm là trạng thái tâm lý của riêng mình nên đương nhiên cô sẽ cảm thấy nó rất thật. Có ai thấy cảm xúc của mình sai đâu?”

Anh nói rõ ràng mạch lạc, cô không phục, nhưng lại không tìm được luận điểm để phản bác. “Không phải, tôi không ảo tưởng khi yêu người nào, vì tôi thật sự thích đối phương.”

“Được rồi, vậy tôi không nói ảo tưởng, nó là một loại cảm xúc của cô, ý nghĩ, cảm giác, tình yêu là một loại cảm giác của cá nhân, cô cảm thấy mình yêu đối phương, như vậy không sai chứ?”

“Được rồi, anh nói đúng.” Cô không tìm được lời phản bác. “Nghe vậy, anh giống như không tin vào tình yêu?”

Anh không phát hiện cô yêu anh, cho nên mượn cơ hội ám hiệu cô? Quả thật có hiệu quả, hiện tại trong lòng cô mát mát. Khó trách anh độc thân, anh căn bản là không cần tình yêu, anh đang nói cho cô biết, đừng lãng phí thời gian với anh.

Anh nhún vai. “Không quan trọng cô có tin hay không. Đây chẳng qua là một loại cảm xúc, phát triển giữa người và người, tình cảm phong phú lẫn lộn thay đổi dây dưa. Tình yêu đòi hỏi sự đồng cảm, một khi có nó, cô sẽ tin tình yêu thật sự tồn tại, thật ra thì chỉ là sinh ra cảm giác giống với đối phương mà thôi. Chỉ cần hiểu rõ một điểm này, có thể tránh được rất nhiều chuyện phiền phức và tranh chấp.”

“Nếu như cuộc sống không có chuyện phức tạp và tranh chấp, tất cả đều thuận lợi, lại có ý gì?”

Anh nghe vậy, đưa mắt chăm chú nhìn cô, dường như con mắt đen như mực gợn lên chút sóng, lại giống như bình thần không có sóng. Sau đó, anh nhún vai.

“Đây là cái nhìn của tôi, tôi chỉ đơn thuần cảm thấy tình yêu sẽ làm lãng phí thời gian, dù sao kết quả là hơn phân nửa sẽ chia tay, sau đó cảm thấy không vui, ở cạnh nhau còn thấy không khí trở nên ngột ngạt, sống độc thân thì tương đối vui vẻ. Đây là cái nhìn của tôi, cô nghe một chút là tốt rồi.”

Anh nhìn đồng hồ. “Chín giờ hơn rồi, cô ngủ sớm đi, cảm phải nghỉ ngơi nhiều một chút. Tôi đặt trà gừng trong bình, nửa đêm tỉnh dậy cô có thể uống.” Anh nói xong liền muốn rời khỏi phòng.

“A, tối nay, anh đừng ngủ ghế, ngủ trên giường đi.”

Anh nhìn cô, ánh mắt khác thường.

“Anh không cần hiểu lầm! Tôi cảm thấy giường lớn như vậy, một người có thể ngủ một nửa, hôm qua anh cũng vậy, tôi tin anh sẽ không làm vậy.” Da mặt cô không dày như vậy. Cô bị cự tuyệt đã muốn dùng sắc đẹp dụ dỗ sao?

Thế nhưng sắc mặt anh lại trở nên nghiêm nghị. “Tiểu thư Nhạc Nhạc, cô bao nhiêu tuổi rồi? Cô không đọc tin tức trên mạng xã hội sao? Những vụ án xâm hại hơn nửa do người quen gây nên, cô tin tưởng tôi? Là đàn ông thì không thể tin tưởng, biết không? Chỉ cần là đàn ông, đều có bản tính cảm thú ẩn trong người...”

Cô che mặt kêu lên: “Được rồi, được rồi! Tôi chỉ cảm thấy anh ngủ trên ghế rất đáng thương, anh không muốn thì thôi, không cần dữ vậy được không?”

Anh ngược lại nở nụ cười. “Tôi biết đó là ý tốt của cô, nhưng cẩn thận thì tốt hơn. Tôi đi nấu trà gừng, cô nhanh ngủ đi.” Anh rời khỏi phòng.

Cô ngủ thế nào được? Cô kêu lên một tiếng, ngã lên giường, nhìn trần nhà, suy nghĩ đến mắt hờn.

Anh tự nói ra một đạo lý, nhưng cô vẫn không đồng tình. Đúng vậy, tất cả cảm xúc, cảm giác đều ngăn ngủ, thế giới biến hóa khôn lường, quá nhiều điều không thể đạt được, đã bị một lớp mới cuốn đi, thay đổi chóng mặt, thường không kịp nhìn thấy mình đã bỏ qua những điều gì.

Tình yêu cũng biến hóa như vậy, con người luôn động lòng với người khác, lâm vào tình yêu, nhận lấy thất bại, đau lòng mất mát một chút, lại đụng phải một người khác, có lẽ lại động lòng, tiếp tục bước về tình cảm phía trước. Có bao nhiêu người dám nói tình đầu là vĩnh viễn? Cô chỉ có thể nói mỗi một đoạn tình cảm, ít nhất cảm giác với anh giờ phút này, là chân thật.

Cảm giác cô đối với anh không phải tưởng tượng ra, nhưng còn chưa có cơ hội thể hiện đã bị cự tuyệt.

Anh là điều ngoài ý muốn trong đồng danh thiếp đó, cô không muốn bỏ qua, nhưng anh lại không muốn yêu.

Anh hiểu sự buồn bực của cô sao? Anh sẽ cảm thấy đây là do cô tưởng tượng ra sao? Anh có thể mỉm cười rồi nói, coi như khổ sở, mấy ngày nữa sẽ quên thôi, sẽ không buồn quá lâu.

Nhưng giờ đây trong lòng cô tràn ngập buồn bực mất mát, cô nên làm gì đây?

**

Âu Quan Lữ đi nấu trà gừng rất lâu, đợi tới lúc Trình Dư Nhạc ngủ thiếp đi, mới về phòng.

Cô ngủ rồi. Anh đặt trà gừng ở đầu giường cô, cô thở đều đều, ngủ rất ngon, vẻ mặt thả lỏng.

Nhưng anh lại vẫn căng thẳng như cũ, bởi vì đề nghị của cô, trong đầu anh tràn ngập những suy nghĩ không nên có, khó có thể thở bình thường.

Anh tin mình đúng. Anh cũng có yêu, anh hiểu rõ tình yêu rất dễ tan biến, anh đã từng khổ sở yêu một người phụ nữ nào đó, tin tưởng cô là tình cảm chân thành duy nhất trong cuộc đời này, vất vả theo đuổi được cô, nửa năm đã chia tay.

Cho rằng không có đối phương thì không được, thật ra chỉ là tự mình tưởng tượng, sau khi chia tay không phải anh vẫn sống tốt hay sao? Cũng không mất miếng thịt nào, mặt trời vẫn mọc, ngày qua ngày. Anh đã từng ngu ngốc, không còn mù quáng nữa, cho rằng tình yêu là toàn bộ cuộc sống, vứt đi tình yêu trong cuộc sống, đơn giản, thoải mái.

Mà bây giờ, đơn giản vừa lòng có lẽ cách anh khoảng một vạn năm ánh sáng.

Lúc đề nghị cô đang suy nghĩ gì? Sẽ không nghĩ quá nhiều, vì áy náy do anh phải nằm trên ghế, nghĩ đến anh quan tâm chăm sóc, đây càng chứng minh cô chỉ coi anh là một đồng nghiệp, nếu cô có một bất kì cảm giác không đơn thuần nào với anh, cô sẽ cố ý tạo ra không khí ám muội, không dễ dàng buông tha, cô sẽ tìm đủ loại lý do để anh lên giường.

Cô không phải rất khôn khéo sao? Lúc này lại cố tình gây thơ khiến lòng người ngứa ngáy, quả thật tin anh quân tử như vậy? Chính anh cũng không nắm chắc...

Anh đưa mắt nhìn khuôn mặt đang ngủ của cô, một ít tóc rơi toát loạn bên mặt, anh dùng ngón tay di chuyển theo sợi tóc của cô, muốn ôm cô vào trong ngực, nhìn cô ngủ yên ở trước mặt anh, ảo tưởng cảm giác thân thể mềm mại của cô rúc vào trong lồng ngực ấm áp của anh, hại thân thể anh căng thẳng. Anh muốn bỏ đi bộ quần áo cản trở này, thật sự cảm nhận cô, anh muốn vuốt ve làn da mịn màng của cô, giữ lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, chạm vào những nơi tư mật...

Đủ rồi, hô hấp của anh dồn dập, thân thể căng thẳng nóng bỏng, đừng suy nghĩ nữa.

Anh phiền não, nằm xuống ghế, nhắm mắt lại.

Anh tự nói với bản thân mình, đây là đau khổ cần phải trải qua, nói những lời đó với cô nhưng thật ra đang nhắc nhở mình, cho dù hiện tại anh vui vẻ cỡ nào, cũng chỉ là nhất thời, anh không muốn vì bất kì ai mà vứt bỏ cuộc sống độc thân, trở về công ty, ba ngày đen tối này, anh sẽ quẳng ra sau đầu, chịu đựng qua tối nay là được.

Nhưng anh đối với cô không chỉ là dục vọng, còn có cái gì đó càng sâu hơn dục vọng, cảm giác nóng gắt, là một loại quyền luyến không xóa được, tâm hồn khát vọng càng dày đặc, cho dù đè nén dục vọng, lại khó có thể tiêu diệt được khát vọng nay, xôn xao nơi đáy lòng.

Anh dự cảm, cho dù công việc bận rộn tới đâu, anh cũng khó mà ném cô ra sau đầu.

Anh nhìn trần nhà, không buồn ngủ chút nào. Nằm ghế thật ra không khó ngủ... là cô làm anh lẩn lộn khó ngủ.

Tỉnh lại vào buổi sáng hôm sau, Trình Dư gọi một cuộc điện thoại về nhà, là cha trả lời điện thoại.

“Alo, nhóc con à? Nghỉ phép đi chơi vui không?”

“Ba, hôm qua Tiểu Huệ gọi điện tới nhà...” Cô muốn nói lại thôi, muốn dò xét cha mình.

“Đúng vậy, con bé muốn hỏi con địa chỉ của tiệm bán quần áo, danh thiếp cửa tiệm đặt trên bàn con, ba cũng nói với con bé rồi, thật ra có thể đợi hai đứa nghỉ phép về rồi lại hỏi mà!”

Quả nhiên Tiểu Huệ rất thông minh, lựa gió bẻ lái viện lý do, lừa cha cô.

“Ba, thật ra con... con không đi nghỉ với Tiểu Huệ.”

“A? Nhưng hôm qua Tiểu Huệ gọi tới nói hai đứa đang ở cạnh nhau mà?”

“Không có, cậu ấy giấu cho con. Con ra ngoài chơi cùng người khác, là đồng nghiệp của con, Âu Quan Lữ.” Hôm nay phải về rồi, sớm muộn gì cô cũng lấy được năm triệu, số tiền đó từ đầu đã muốn giao lại, cô tính toán nên giải thích thế nào với cha.

Cha cô không lên tiếng trong mấy giây. Cô nghĩ, có lẽ cha cũng giống như Tiểu Huệ, nghe được cô đi du lịch, ông không cho rằng cô đi cùng Âu Quan Lữ, hai người không bao giờ hòa hợp, đầu tiên là sợ tới không nói nên lời, sau đó liên tiếp sợ hãi kêu lên.

“Con ở cùng một người đàn ông?” Giọng nói của cha chột nghiêm túc. “Chỉ có hai đứa, cô nam quả nữ?”

“Đúng vậy. Nhưng mà bọn con không thể nào..., chỉ đơn thuần ra ngoài chơi mà thôi, còn gặp ba anh ta.”

“Hai đứa hẹn hò sao? Nhóc con, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Không phải, bọn con không hẹn hò, trời ạ, thật ra cũng có thể coi là hẹn hò,... ai, chuyện này rất phức tạp, con về nhà nói với ba thì tốt hơn.”

“Nếu như con thật sự đang hẹn hò với bạn trai, không cần vội trở về.”

“Không phải bạn trai! Bọn con không hẹn hò! Con nói Âu Quan Lữ, ba không nghe thấy sao? Là Âu Quan Lữ ở nhà con thường mắng đó! Con sao có thể hẹn hò với anh ta được?”

“Hai đứa không phải chỉ đi du lịch hai người sao? Không phải còn gặp ba của người ta sao? Như vậy còn không phải là hẹn hò? Con cũng thật là, bình thường ở nhà thì mắng chửi người ta, lại lén lút hẹn hò với cậu ấy, tại sao không nói cho ba biết? Ba sẽ không giấu cợt con, oan gia đổi thành thân gia càng tốt hơn...”

“Đã nói không phải mà! Con không thể nào với anh ta, ba hiểu không?” Hét! Cô căn bản không có cách nào khai thông.

“Thôi, đợi con về rồi nói tiếp.” Cô cúp điện thoại di động. Đáng ghét, sáng sớm tâm tình đã bị phá hư, cô mới hơi quên mất chuyện nam chủ uyển chuyển từ chối, cha lại vạch áo cho người xem lưng.

Cô lấy quần áo để mặc cho ngày hôm nay, hai tay cởi quần áo, kéo lên qua đỉnh đầu.

“A.”

Sau lưng đột nhiên có tiếng người, cô kinh ngạc quay đầu lại, Âu Quan Lữ đã tỉnh lại trên ghế dựa.

Tóc đen của anh rối loạn, con mắt đen tinh táo, cằm có râu lún phún, vẻ mặt âm ức như một tên cướp biển đẹp trai thiếu ngủ. Anh nằm nghiêng trên ghế, chống đầu nhìn cô, tim cô đập mạnh, bộ dáng đó của anh vô cùng quyến rũ... sau đó cô mới nghĩ đến, mình vừa cởi áo, lộ ra cái lưng trơn bóng trước mặt anh...

“A!” Cô thét chói tai.

“Sao anh lại nhìn lén?” Cô nhanh chóng kéo lấy chăn bao lấy thân thể mình chỉ còn một cái đầu, trời ạ, cô hoàn toàn quên rằng anh còn ở trong phòng!

“Tôi không nhìn lén, chính cô đột nhiên cởi áo.”

“Sao không nhắc tôi?”

“Cô cởi quá nhanh, tôi không kịp nói.” Phía dưới bộ quần áo của cô quả nhiên không có gì cả... không được, không nên nhớ.

Sắc mặt Âu Quan Lữ xanh mét, anh cũng không muốn nhìn mà? Nhìn thấy cô như vậy hại anh mới sáng sớm, huyết áp đã tăng cao giống như bão tố. “Tôi vốn đang ngủ, là cô nói điện thoại lớn tiếng, bị cô đánh thức.”

Khuôn mặt cô đỏ rực. “Thật xin lỗi...” Vậy anh đã nghe hết rồi? Cô chột dạ.

“Cô lo lắng cái gì?” Anh đuổi người một cái, đi vào phòng tắm. “Tôi là bạn trai cô, nhìn cả tắm lưng trần cũng không sao.”

“Anh không phải là bạn trai tôi.” Đừng nhắc nhở như vậy nữa, hai người không thể nào. Mỗi lần cô bị nhắc nhở mình là bạn gái anh, cô cảm thấy rất khổ sở.

“Thì ra cô luôn mắng tôi trước mặt ba cô.” Anh dùng tay đặt dưới vòi nước.

Anh quả nhiên nghe được. Cô vô cùng lúng túng, thừa dịp anh còn đang ở trong phòng tắm, cô nhanh chóng mặc quần áo, mặt khác giải thích. “Cũng không phải là mắng..., có lúc áp lực công việc lớn, khó tránh khỏi việc phát tiết với người trong nhà...”

“Thật khéo, tôi cũng vậy, tôi thường oán trách cô trước mặt mẹ mình, oán trách đến mức bà ấy gần như biết cô. Không ngờ chúng ta lại ăn ý như vậy.” Anh nhìn kính treo trên vách, trong kính người đàn ông có vẻ mặt âm trầm. Cô nói hai người không thể nào, cô còn thường phê bình anh với người nhà, cô ghét anh như vậy, anh đang động lòng cái gì? Buồn cười.

“Đúng vậy, có thể thấy anh tìm được tôi tới đây để diễn kịch là đúng người rồi.” Trong phòng tắm tiếng nước chảy giống như ở trên người cô, lạnh vô cùng. Thì ra anh cũng như cô, thường ngày cãi nhau chưa đã, về nhà còn tìm người chia sẻ, cô thật ngu xuẩn, còn ảo tưởng anh có chút cảm tình đối với cô, căn bản không hề có, tất cả đều do cô suy nghĩ lung tung.

“Ừ, diễn xuất của cô khiến tôi rất hài lòng, vừa rồi, bị nhìn thấy chút lưng đã kêu oa oa, kinh ngạc.”

“Anh có biết như thế không phải chỉ có một chút không?”

Anh cố ý nói: “Dù sao cũng không có gì đáng xem. Đừng so đo như vậy, nếu không tôi để cô nhìn tôi.”

“Anh nói như vậy rất giống tên biến thái.”

Anh cười, nhưng dao cạo râu trong tay suýt chút nữa cắt phải cằm. “Này, tôi đang an ủi tâm hồn tổn thương của cô, mới cố gắng hiển chính mình.” Tại sao một giây trước cô có thể làm anh buồn bực, một giây sau lại khiến cho anh vui vẻ?

“Tôi không cần, nhìn mà không làm được thì càng tổn thương sâu hơn.”

“A, tổn thương sâu sắc hơn thật sao? Những lời này từ người có bàn tay nhỏ bé từng ở trên mông tôi mà mất quên thu lại tới ba mươi giây nói ra, thật có sức thuyết phục.”

“Tôi không có lưu luyến quên thu về!” Cô thẹn quá hóa giận.

Anh cười ha ha, ra khỏi phòng tắm. “Giờ thôi mà, đừng nóng.” Chỉ thấy cô mặc lên cái áo màu chanh, giờ lên một cái khác mua cho anh, nói với anh: “Hôm nay anh mặc bộ này.”

“Không, tôi không thích chanh.”

“Đã mua, không mặc rất lãng phí.”

“Cô thích thì mặc đi, xin lỗi tôi không làm được.” Anh chọn một bộ quần áo hôm nay mặc, thấy cô muốn nói lại thôi, anh hỏi: “Sao vậy?”

“Anh...” Mới nói một chữ, bên má cô liền đỏ ửng. “Vừa rồi tôi... anh không thấy cái gì chứ?”

Anh nhìn thấy tấm lưng trần trơn nhẵn. Nhưng mặt anh không thay đổi, nói dối. “Không có gì cả, tôi vừa mới tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng.” Bộ dạng xấu hổ khó có được của cô làm tim anh đập thình thịch, anh muốn siết chặt gò má hồng đến đáng yêu của cô, hôn cô... nhưng đây là chuyện vĩnh viễn không thể xảy ra, lòng anh có chút chua xót.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Anh chỉ có thể nói: “Chuẩn bị nhanh lên một chút, xuống dưới ăn sáng thôi. Qua buổi trưa, chúng ta phải về rồi.”

7. Chương 7

Cha con gặp nhau ngày cuối cùng, sau khi dùng qua bữa sáng phong phú, một nhóm người ở sau đình viện pha trà, ngắm cảnh nói chuyện. Thời tiết rất tốt, cha Tăng nhất định là nhân vật quan trọng nhất trong đình viện khai tiệc, đang ở trong không khí trong lành dùng cơm trưa.

Âu Quan Lữ cũng gia nhập vào cuộc nói chuyện. Anh và cha ngẫu nhiên có tiếp xúc, nhưng vẫn không nói chuyện với nhau. Có lẽ tối hôm qua nói tất cả mọi chuyện ra, thái độ của Lê Thượng Thần với anh tự nhiên hơn, Từ Ly Hoan lại tránh né ánh mắt của anh.

Lực chú ý của ba người ở đây đều đặt trên người anh và Trình Dư Nhạc... vì hai người cùng mặc chiếc áo polo màu vàng giống nhau.

Đúng, anh mặc chiếc áo polo màu vàng đó. Anh nghĩ, dù sao sao cũng là ngày cuối cùng rồi, mặc một chút cũng không sao, không ngờ cha vì vậy mà liên tiếp nhìn chăm chú hai người họ, anh trai cũng lộ ra vẻ mặt ngăm ngăm mỉm cười. Một đôi tình nhân sẽ để mọi người nhìn tình yêu ngọt ngào của mình, hiệu quả quá tốt, tốt đến mức khiến anh... lảng lảng, gần như tưởng thật, cho rằng anh và Trình Dư Nhạc thật sự là một đôi.

Anh biết, đối với một người phụ nữ không có hứng thú nào với mình có những ảo tưởng này, rất ngu xuẩn cũng không có ý nghĩa, nhưng anh lại vui vẻ, chỉ muốn đến gần cô một chút, nói với cô mấy câu, thậm chí chỉ cần cô nhìn anh một cái, trong lòng của anh sẽ có rất nhiều bọt nước sôi trào. Tỉnh táo lại, anh tự nói

với mình, không nên mê muội, những bệnh trạng này sẽ nhanh chóng biến mất, chỉ cần chịu đựng qua sáng nay là tốt rồi. Anh dùng bề ngoài lạnh nhạt che giấu nội tâm cuộn trào. đi n đàn ê quý đ n

Trình Dư Nhạc cũng không chuyên tâm nói chuyện cùng mọi người, bởi vì từ buổi sáng Tiểu Huệ không ngừng gửi tin nhắn tới, hỏi nếu cô có cảm tình với Âu Quan Lữ, vậy định chọn lúc nào hành động.

“Cậu phải tỏ tình với anh ấy?”

Sao có thể? Cô đã thử dò xét qua, anh quả nhiên không có hứng thú với cô. Cô trả lời tin nhắn của Tiểu Huệ. “Không thể nào.”

“Cật thật sự không nói? Nhanh, anh ấy tìm cậu đóng giả làm bạn gái đi gặp người nhà cũng có nghĩa có chút cảm tình với cậu, cậu nên thử một chút xem sao!”

Cô thành thật trả lời Tiểu Huệ, anh rất thiết thực, anh tìm tới cô vì biết sau chuyện này cô sẽ không dây dưa với anh, anh không có hứng thú với tình yêu.

“Vậy cũng không có nghĩa cậu không thể thử mà, nói không chừng anh ấy cũng động lòng với cậu.”

Ngộ nhỡ không có thì sao? Anh rất thích chế nhạo người khác, nếu tỏ tình thất bại, từ đó sẽ trở thành câu chuyện đầu đề của anh, cô vĩnh viễn không ngóc đầu lên trước mặt anh được. Cho dù anh biết điều không nhắc lại, nhưng những ngày sau gặp mặt sẽ cảm thấy lúng túng.

“Ý kiến hai người không hợp cũng chỉ trong công việc. Mình cảm thấy anh ấy cũng không phải người khác nghiệt như vậy, thật ra con người anh ấy cũng không tệ.”

Tiểu Huệ không ngừng cổ vũ, cổ vũ không ngừng chạm vào lòng cô, giống như làm việc này cũng không hại gì...

Không, cô không dám.

Dùng xong bữa trưa, người giúp việc dọn bàn, đưa món điểm tâm ngọt lên, lúc này có một vị khách đến, là bạn tốt kiêm luật sư của cha Tăng. Trong lòng Âu Quan Lữ có tính toán, một khi xuống núi, mọi người mỗi người đi một ngã, có lẽ sẽ không qua lại, cha phải thừa dịp này nói rõ ràng chuyện về di sản.

Quả nhiên, sau khi ăn xong điểm tâm, cha Tăng mở miệng: “Ba đồng ý chia tài sản cho các con, ba đã sắp xếp xong, giao lại cho người bạn này của ba, ngày mai ông ấy sẽ liên lạc với mọi người. Ba không có ở bên cạnh mấy đứa, nhưng tình trạng gần đây của mọi người, công việc và quan hệ của các con, ta đều chú ý, rất rõ ràng.”

Sắc mặt Âu Quan Lữ biến hóa. Nghe giọng nói của cha, chẳng lẽ đã biết anh em hai người nói dối? Nếu biết thật ra hai người còn độc thân, vì sao còn bắt hai người phải mang vợ và bạn gái đến? Lại vì sao không vạch trần bọn họ? Anh nhìn anh trai một cái, vẻ mặt Lê Thượng Thần cũng tràn ngập nghi ngờ.

Trình Dư Nhạc càng thêm chột dạ, rất sợ hãi, chẳng lẽ ông cụ đã sớm biết cô đóng kịch? Ông sẽ không cảm thấy cô rất đáng ghét, hư tình giả ý đi cùng ông nói về Âu Quan Lữ, thật ra vì giúp đỡ chiếm đoạt di sản chứ? Đúng là động cơ của cô khi tới đây rất không đúng, nhưng những điều cô nói đó không phải vì tiền, cô chỉ đồng cảm với ông, muốn ông có thể vui vẻ một chút...

“Ba thiếu các con, lại nói lên yêu cầu không hợp lý, buộc mấy đứa phải mang bạn gái và vợ mình đến, cho nên mấy đứa đối với ba thế nào, ba cũng không oán. Ba vốn định cho dù mấy đứa không mang người đến, thậm chí không muốn đến gặp ba, ba vẫn giao di sản ấy đứa.”

Âu Quan Lữ kinh ngạc. Đây được coi là cái gì? Trước tiên lập thành quy tắc, buộc anh tới đây, sau đó lại lật đổ toàn bộ quy tắc đó, cha cố ý đùa giỡn người khác sao?

Anh hơi tức giận, nhưng anh là người lừa trước, không có tư cách tức giận. Anh nên áy náy vì mình đã lừa gạt, nhưng cha lại bình thản, giống như không quan tâm việc mình bị lừa, anh cũng hồ đồ rồi, rốt cuộc trong hồ lô của cha có bán thuốc gì?

Cha Tăng nói tiếp: “Nhưng mấy đứa đều tới, bất kể thế nào, mấy đứa đều mang bạn gái đến gặp ba, cũng đều là những người mà mấy đứa thật yêu lòng, cho nên ở cùng các con mấy ngày, ba vô cùng hài lòng. Theo điều kiện ban đầu, ba sẽ chia cho hai đứa một khoản tiền, bởi vì Thượng Thần ngoài ý muốn cho ba một

đứa cháu, ba cho nó thêm ba mươi triệu. Về phần Quan Lữ là sơn trang này, nơi này đáng giá hơn một tỷ, hàng năm còn có thu nhập, coi như là quỹ giáo dục tương lai cho con của con!”

Ấu Quan Lữ càng thêm kinh ngạc. Anh không cần sơn trang, anh muốn tiền mặt! Nếu không anh làm sao để giao thù lao cho Trình Dư Nhạc? Anh muốn yêu cầu cha đổi sơn trang thành tiền mặt, lại khó mà mở miệng, anh nhìn về phía Trình Dư Nhạc, về mặt cô không thay đổi. Cô cũng không chấp nhận chuyện năm triệu của mình biến thành mấy căn nhà gỗ đứng không?

Anh còn đang suy nghĩ mình nên mở miệng thế nào, cha Tăng lại nói: “Cuối cùng, ba chỉ hi vọng một chuyện, hi vọng trong tương lai anh em hai đứa vẫn giữ liên lạc, chăm sóc lẫn nhau. Ba chuẩn bị một chút quà tặng ấy đứa đem về, quần gia sẽ mang đến ấy đứa, các con lái xe xuống núi cẩn thận.”

Ấu Quan Lữ nói: “Ba, đợi chút...” Trong mắt của ông chợt sáng, lúc này anh mới ý thức được, từ sau khi lên núi mình lần đầu tiên kêu ông ấy là ba, anh không sửa cách xưng hô, cau mày nói: “Con có lời muốn nói.”

**

Lúc cha Tăng chia tài sản, Trình Dư Nhạc cũng không yên lòng, vì khi đó cô vừa nhận được tin nhắn của Tiểu Huệ.

“Cậu thật sự không nói với anh ấy sao? Nếu... năm, hai năm sau, cậu vẫn thích anh ấy thì phải làm thế nào? Thậm chí sau này cậu có bạn trai, cậu vẫn nhớ anh ấy mãi không quên, đó không phải càng thắm hơn sao?”

Tiểu Huệ tận tình khuyên bảo, nói xong cô càng thêm tâm phiền ý loạn. Cô tự hỏi trong lòng, tình yêu, không phải cần có nhiều sự chuẩn bị sao? Không cần suy tính cặn kẽ sao? Tại sao cơ hội tới trước thời hạn, cô lại sợ hãi như vậy?

Bởi vì đối tượng là Ấu Quan Lữ, là người đã từng luôn đối đầu với cô? Cô sợ bị anh cự tuyệt, bị anh giễu cợt, bởi vì bị anh cười nhạo rất khó chịu, không thể sánh bằng việc bị đùa cợt trong công việc, muốn lên trận chính là tình cảm của cô, sắp bị lời nói ác độc của anh chặt đứt chính là lòng cô, cô càng động lòng, càng sợ hãi, càng không dám tiến lên.

Cô cố gắng nhớ lại những tấm danh thiếp mà cô giữ, trong đó có rất nhiều người đàn ông tốt, cô lại không nhớ nổi, bọn họ giống như rủ nhau trốn khỏi đầu cô, chỉ để lại Ấu Quan Lữ, đầu óc cô giống như bị anh khống chế, cô không có cách nào làm chủ cảm giác của chính mình, cố gắng quên anh, lại cố tình nhớ đến anh.

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện, cô trở về phòng dọn dẹp hành lý, chuẩn bị xuống núi, Tiểu Huệ không thể đợi được nữa gọi điện thoại.

“Cậu đó cậu đó, cậu thật sự là người nổi danh nhất trong bộ phận thiết kế của chúng ta, cô bé hạt tiêu Nhạc Nhạc sao? Như một con rùa rụt đầu, rất không giống cậu? Thích thì nói đi, sợ cái gì?”

“Cậu đừng nói đơn giản như vậy được không, dù sao đối phương cũng là Ấu Quan Lữ.”

“Ấu Quan Lữ thì thế nào? Anh ấy không thể là người đàn ông tốt khiến cậu động lòng sao? Bình thường cậu thu thập danh thiếp của những người kia, không phải đang đợi một người đàn ông tốt xuất hiện sao? Hiện tại gặp được, sao lại không nắm chắc?”

“Mình cảm thấy anh ấy không tệ, nhưng chỉ là cảm giác trong hai ngày thôi, nói không chừng sau khi trở về, mỗi ngày bọn mình lại tiếp tục gây gổ. Mình cảm thấy bọn mình có hẹn hò, cũng sẽ thường cãi nhau.” Rất không vui.

“Sẽ không đâu... cách thức bạn bè và người yêu cũng không giống nhau, nếu hai người hẹn hò, cũng không nhất thiết sẽ cãi nhau, mà có cãi thì thế nào? Người yêu thì không được phép gây gổ sao? Cậu nói xem, điểm nào ở anh ấy hấp dẫn cậu?”

“Rất nhiều...” Cô nhớ tới hình ảnh ah nhặt những chiếc đinh trên núi, giọng nói mềm đi.

“Oa oa oa, cậu giống như một cô gái nhỏ! Anh ấy không phải cho cậu nước phép chứ?”

Trình Dư Nhạc rất xấu hổ, nhưng vừa nghĩ đến anh trái tim lại cảm thấy ngọt ngào. “Thật ra mình thích anh ấy là điều ngoài ý muốn. Mình đã nói với cậu, sau khi mình lên núi thì bị cảm, rất muốn ăn thịt nướng,

sau đó anh ấy liền...” Cô không thể đợi được muốn chia sẻ với bạn tốt những cảm động trong lòng, đến mức không chú ý đến tiếng bước chân phía sau, là Âu Quan Lữ im lặng đi vào phòng.

Âu Quan Lữ nói chuyện với cha, bày tỏ anh không muốn sơn trang, muốn tiền mặt, cha lại kiên trì giao sơn trang cho anh.

“Từ lúc bắt đầu ba đã muốn giao cho con nơi này, nếu con không muốn thì bán nó đi!”

Muốn bán sơn trang này đi, anh phải tìm người xử lý, còn phải tìm người mua, muốn đợi tới lúc nào mới có thể giao thù lao cho Trình Dư Nhạc đây?

Anh nói chuyện với cha, lấy ít tiền cũng không sao, anh hy vọng mình có thể cầm tiền mặt, cha anh vẫn cự tuyệt.

“Ba đã chuẩn bị tiền cho anh con. Con nhận lấy sơn trang này đi, nếu không thích, con và Nhạc Nhạc có thể bán nó, bán nó cũng có nhiều hơn một tỷ.”

Nếu cha biết anh và Trình Dư Nhạc là giả, nhắc tới cô là có ý gì? Cha luôn kiên trì như vậy, anh cũng không tiện nhiều lời, buồn bã trở về phòng.

Anh đi vào phòng thì thấy Trình Dư Nhạc đang thao thao bất tuyệt với Tiểu Huệ ở đầu bên kia điện thoại.

“Buổi tối đầu tiên mình bị say xe, phun lên bàn ăn, cực kì xấu hổ. Kết quả hôm sau bọn mình ăn thịt nướng, tại nơi này ăn thịt nướng đó...”

Đang tán gẫu cùng bạn tốt chuyện trong hai ngày này sao? Âu Quan Lữ ngồi xuống, chờ cô chú ý đến mình, buồn bực không biết nên giải thích thế nào với cô, cô sẽ nguyền chò anh kiếm tiền sao?

“Mình biết thịt nướng không có gì, nhưng cậu phải biết trong sơn trang cấm nướng thịt, anh ấy đặc biệt chuẩn bị ỉnh. Nơi này là trên núi, chuẩn bị thịt nướng cũng không đơn giản như vậy, anh ấy còn nấu ỉnh ăn nữa! Anh ấy dụng tâm như vậy, mình cực kỳ kinh ngạc, nhưng tại sao vậy chứ? Vì mình bị say xe, rất đáng thương sao?”

Âu Quan Lữ thấy lạnh người, sao cô lại nói những chuyện này với Tiểu Huệ?

“Sau đó, buổi tối anh ấy nhường giường ỉnh ngủ, anh ấy biết mình cảm, còn nói muốn mang mình đi khám bác sĩ, anh ấy cũng không giống lúc bình thường, mình sắp bị anh ấy làm hồ đồ rồi. Bình thường ở công ty luôn cãi qua cãi lại, sau khi lên núi lại biến thành người khác, đối với mình tốt như vậy? Chẳng lẽ anh ấy đối với mình...”

Cô phát hiện anh có tình cảm với cô rồi sao? Trái tim anh đập loạn.

“Hơn nữa nhìn tình cảm bọn mình đối với nhau, cậu có thể tưởng tượng anh ấy nói với mình những điều này sao? Đúng vậy, ha ha ha, mình cũng rất khó tưởng tượng, rất kỳ quái sao? Hơn nữa anh ấy nói rất nghiêm túc, khi đó mình cũng nghiêm túc nói với anh ấy, bây giờ nghĩ lại cảm thấy thật kỳ lạ, nằm mơ mình cũng không nghĩ mình nói chuyện như vậy với anh ấy, thật buồn cười, ha ha...” Trình Dư Nhạc cười không ngừng, bởi vì chút biến hóa ngoài ý muốn này, cô cảm thấy thú vị.

Nhưng vào tai Âu Quan Lữ, tiếng cười của cô lại vô cùng chói tai. Cô đang cười nhạo anh với bạn tốt sao?

Anh chưa từng thật lòng thể hiện mình với ai như vậy, nếu cô không chấp nhận, có thể quăng ra sau đầu, cần gì giễu cợt anh như vậy? Anh bị ột bạt tai, trái tim lạnh giá, tức giận vì bị nhục nhã tăng lên.

“Mình còn mua áo đôi, anh ấy vốn không chịu mặc, nói mặc vào rất khó coi, sáng nay mình bắt anh ấy mặc, anh ấy không chịu, sau đó lại chủ động mặc, cậu cảm thấy vì sao đột nhiên anh ấy lại muốn mặc?” Sau đó Trình Dư Nhạc im lặng, có lẽ Tiểu Huệ đang phân tích cho cô, cô nghe, thỉnh thoảng lại cười khẽ. Tiếng cười của cô giống như một tảng đá ném về phía anh. Anh thật khờ, ngây ngốc động lòng, lo được lo mất đề nén bản thân, thật ra thì biểu hiện khác thường của anh, tất cả cô đều lưu ý, lại xem như chuyện cười tán gẫu với bạn tốt, cô cười đến vui vẻ, cảm thấy anh rất ngu xuẩn buồn cười đúng không?

Đầu bên kia điện thoại, Tiểu Huệ liền thoáng như đúng rồi với Trình Dư Nhạc. “Anh ấy nhất định cũng thích cậu! Dù cảm ơn cậu vì đã đi gặp người lớn trong nhà cùng mình, cũng không nhất thiết phải chăm sóc cẩn thận như vậy, cậu nói một câu, anh ấy liền chuẩn bị thịt nướng, lúc bắt đầu áo đôi không mặc, sau

đó lại mặc vào, đó là vì trước khi cậu lên núi, cậu đối với anh ấy mà nói là chiều đối nghịch, nhưng trải qua ba ngày này, tình cảm này mầm, nên anh ấy nguyện ý mặc! Cho nên mình mới nói, cậu nên tỏ tình với anh ấy, lập tức! Đây, cậu có nghe hay không? Sao vẫn cười như vậy? Có phải nghĩ đến chuyện tỏ tình nên hồi hộp?” Tật xấu của Trình Dư Nhạc là mỗi lần lo lắng lại cười khúc khích.

“Dĩ nhiên là lo lắng, cậu cảm thấy mình nên nói với anh ấy sao?” Trình Dư Nhạc bị Tiểu Huệ nói đến nóng mặt, tim đập nhanh, nhưng vẫn không tin, cô nhỏ giọng nói: “Mình thật sự rất thích anh ấy, mình không có loại cảm giác này đối với người khác...”

“Nói gì?” Âu Quan Lữ không nhận được lên tiếng.

Trình Dư Nhạc giật mình, quay đầu nhìn thấy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trong nháy mắt đỏ lên. “Anh... anh vào đây bao lâu rồi?” Anh nghe hết rồi?

Cô hốt hoảng cái gì? Nếu không phải bị tóm vì sau lưng phê bình anh, cần gì sợ như vậy? Anh càng khó chịu, sắc mặt lạnh lùng.

“Cũng chưa lâu. Tôi nghe đến cô có lời muốn nói với tôi, cô muốn nói gì?” Tiếng cười vừa rồi của cô tràn ngập trong đầu anh, cho tới giờ, anh vẫn chưa nghe được câu nói sau cùng.

Hai tai của Trình Dư Nhạc cũng đỏ bừng. “Anh nghe được tôi nói chuyện điện thoại với Tiểu Huệ?” Anh nghe hết? Nghe được cô đang giải thích lý do cô động lòng với anh cho Tiểu Huệ, đến cả việc cô nói thích anh... Bên má cô càng nóng, tay chân luống cuống, trong lúc vô ý cô đã tỏ tình với anh, nhưng cô vẫn chưa chuẩn bị tốt, căn bản còn chưa quyết định mình có nên nói hay không mà!

“Đúng, hơn nữa những lời đó, một chữ tôi cũng không muốn nghe!”

Mặt cô không còn chút máu, ánh mắt anh lạnh lẽo như cô có thù oán với anh.

“Không phải cô không muốn nói chuyện ở nơi này ra sao? Cô đã nói tất cả cho Tiểu Huệ, hi vọng lúc trở về, cô ấy giúp cô tuyên truyền? Cô cho rằng chuyện như vậy rất thú vị?” Nghĩ đến tình cảm của mình bị coi là chuyện cười, anh không chịu nổi, anh nóng lòng bảo vệ chính mình, giọng điệu hung hãn.

Trình Dư Nhạc sững sờ, ánh mắt anh nghiêm trọng lại phòng bị, anh nghe rõ tất cả lời nói trong lòng cô, vẻ mặt tràn ngập chán ghét, thậm chí anh còn nói một chữ anh cũng không muốn nghe, anh tức giận như vậy là chuyện trong ba ngày này của hai người bị người khác biết, còn chưa xuống núi đã muốn vạch rõ giới tuyến với cô, giọng nói nghiêm khắc của anh giống như xem cô là một kẻ tiểu nhân thích nói chuyện của người khác.

Cổ họng của cô nghẹn lại, lồng ngực đau nhói, anh và Âu Quan Lữ tỉ mỉ ân cần chăm sóc cô ba ngày qua thật sự là một người sao? Tại sao một người từng nấu trà gừng cho cô lúc nửa đêm, người đàn ông khiến cô cảm động, lại có ánh mắt tổn thương người khác như vậy?

Nếu đã ghét cô như vậy, tại sao lại muốn đối xử tốt với cô?

“Xin lỗi, tôi chỉ nói một chút chuyện thú vị với Tiểu Huệ mà thôi, tôi không có ý định nói.” Mặt cô cũng lạnh xuống, nếu không làm như vậy, cô sợ mình sẽ khóc, thật khó chịu, nếu bên cạnh là một vách núi, cô tin mình sẽ không do dự mà nhảy xuống.

Chuyện thú vị? Ánh mắt anh âm trầm hơn. “Tôi không cảm thấy chuyện đó có gì thú vị.”

“Được, thật sự xin lỗi, là tôi sai, tôi không nên miệng rộng, từ bây giờ tôi không nói gì nữa.” Ánh mắt anh sắc bén giống như cây kim châm lên người cô, cô cảm giác chính mình không được che đi, rất thảm hại, vội vã muốn chạy trốn.

Cô bình tĩnh nói với Tiểu Huệ ở đầu bên kia điện thoại. “Tiểu Huệ, mình muốn thu dọn hành lý, lúc về chúng ta nói chuyện tiếp.” Sau đó trực tiếp cắt đứt.

Âu Quan Lữ nhú mày. “Trở về nói tiếp? Cô còn muốn...” Anh còn chưa dứt lời, đã bị cô mĩa mai.

“Đó là nói cho có lệ thôi, tôi đảm bảo sau này một chữ tôi cũng không nói.” Cô không nhìn anh, khẩu khí trầm thấp.

“Anh yên tâm, so với anh, tôi càng không muốn nói chuyện này với người ngoài.”

**

Việc đáng sợ hơn tỏ tình thất bại chính là phải ở cùng với người vài phút trước đã làm bạn tổn thương trong không gian nhỏ hẹp mấy giờ đồng hồ.

Sau khi chào tạm biệt cha Tăng và Lê Thượng Thần, Âu Quan Lữ lái xe xuống núi, ba ngày tuyên bố kết thúc.

Trên đường về Trình Dư Nhạc luôn im lặng. Sau khi bị cự tuyệt một cách nhẫn tâm như vậy, người cô không muốn đối mặt nhất chính là anh, cô vốn muốn đi nhờ xe anh xuống núi, sau đó lên xe khách về nhà, không ngờ anh lại kiên trì, nói anh đưa cô tới đây, cũng có nghĩa vụ chở cô về một cách bình an.

Trình Dư Nhạc buồn bực nhìn ra ngoài cửa sổ, từ cái bóng trên tấm thủy tinh có thể nhìn thấy rõ ràng hình ảnh Âu Quan Lữ đang vung vãi lái xe. Sau khi lên xe, hai người không nói chuyện với nhau một chữ nào, nhưng cô cảm thấy, thành thạo anh lại nhìn lên cô.

Anh sợ cô sẽ dính chặt lấy anh? Vậy sao không dứt khoát để cô lên xe khách về nhà? Trước khi lên xe anh còn mua cho cô thuốc say xe và kẹo ngậm, lại đem theo một bình nước nóng, để trên đường cô có thể dễ dàng sử dụng, không phải giận cô sao? Vì sao vẫn chăm sóc cô như vậy? Rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì?

Anh cảm thấy cô rất buồn cười ư? Anh ám chỉ công khai mình không có hứng thú với tình yêu, mà cô, cũng không phải trời sập xuống, cô chỉ không biết sau này phải đối mặt anh thế nào, mỗi lần nhìn đến anh, cô nhất định sẽ nghĩ đến thất bại ngày hôm nay, anh nhất định cũng nghĩ đến, sau này làm đồng nghiệp thế nào? Cô chán nản ngồi lên ghế, để rừng núi ngoài cửa sổ chứng kiến tâm tình thê thảm của cô.

Lần thứ n Âu Quan Lữ giả mượn việc chỉnh kính chiếu hậu, nhìn lên Trình Dư Nhạc. Tâm tình cô rõ ràng không tốt, anh nghĩ, thật kì quái, người bị giễu cợt sau lưng là anh, cô mất hứng cái gì? Cô ỉu xiu, lông mi buồn bực buông xuống, cô hạ cửa sổ xe, gió núi tràn vào trong xe, thổi loạn mái tóc dài của cô, tâm tình của anh giống như mái tóc của cô, rối thành một đoàn.

Phản ứng của anh không quá đáng lắm chứ? Coi như cô phát hiện tình cảm khác thường của anh, anh có thể không thừa nhận, ngược lại tranh cãi cùng cô, đùa giỡn hiểu lầm của cô, đây là sở trường của anh, nhưng vì sao anh lại thất thường mắng cô? Vì sao anh nghiêm túc như vậy?

Bởi vì quan tâm thì mới có thể nghiêm túc, mới có thể tức giận như vậy. Anh phiền não nắm chặt tay lái. Anh chắc chắn mình còn tức giận, nhưng trong lúc vô tình anh đã tha thứ cho cô, cô khiến anh khổ sở, nhưng nhìn cô khổ sở, anh càng khó chịu... Cảm giác đối với cô không mất đi, lại càng ngày càng mãnh liệt, anh do dự, cho rằng chỉ cần trở lại cuộc sống bình thường, mình sẽ quên phút động lòng ngắn ngủi này.

Nhưng thật sự quên được sao? Khi cô làm anh động lòng, đập nát bình tĩnh từng có của anh khiến lòng anh vì cô mà thiêu đốt, phải làm thế nào để lạnh đi?

Anh thử gọi ra đề tài. “Cô không thoải mái sao? Vẫn còn say xe à?”

“Không biết.”

“Nếu như không thoải mái, phải nói cho tôi biết, không nên miễn cưỡng.”

“Yên tâm, tôi sẽ không ói trên xe anh.”

Giọng nói của cô lạnh nhạt, nói rõ không muốn nhiều lời với anh, anh lại nói: “Tôi có nói chuyện với ba, hi vọng ông ấy cũng có thể cho tôi tiền mặt, nhưng ông ấy lại kiên trì muốn giao sơn trang cho tôi, có thể bán nó đi, dù sao ông ấy cũng không chịu đổi thành tiền mặt cho tôi. Tôi định sau khi liên lạc với luật sư sẽ bán nó đi, mới có thể trả năm triệu cho cô, cô cho tôi một chút thời gian, để cho tôi kiếm tiền.”

Cô hoàn toàn quên chuyện năm triệu này rồi. “Bán sơn trang đi không phải rất đáng tiếc sao? Để nó đó kinh doanh, còn có thể thu vào nhiều lợi nhuận.”

“Nhưng tôi còn không biết tình trạng doanh thu của nó thế nào, mặc kệ bán đi hay để mặc cho nó kiếm, đều cần một chút thời gian, tôi mới có thể đáp ứng thù lao ban đầu cho cô.”

“Tôi không vội. Thật ra thì, không lấy tiền cũng không sao. Ba ngày ở đây tôi rất vui vẻ, như vậy là đủ rồi.” Cô đột nhiên không muốn lấy số tiền đó, nếu lấy tiền, thì đồng nghĩa với việc thừa nhận ba ngày nay chỉ là thỏa thuận của hai bên sau khi diễn xong – mặc dù lúc bắt đầu đúng là vậy, nhưng hôm nay cũng không vậy nữa, bởi vì anh đặc biệt, cô để anh làm những thứ này không phải dùng tiền mua, cũng không phải bắt kì ai có thể làm cô nguyện ý bỏ ra... Thật khờ, anh không thể chờ đợi muốn dứt bỏ những thứ này, cô lại quý trọng như vậy, có ý nghĩa gì?

Anh cũng thế. “Ba ngày nay... cảm ơn cô.” Anh thành tâm nói.

“Không cần cảm ơn, tôi rất vui vì đã ‘phục vụ’ khiến anh hài lòng.”

Anh muốn nói phục vụ, diễn trò không liên quan, được không? Anh muốn... anh không biết mình muốn cái gì, lòng anh buồn bực dò xét cô, cô mím chặt môi giống như một đứa trẻ đáng tức giận, vẻ mặt quật cường vừa đáng thương vừa đáng yêu khiến anh không có cách nào giận cô, chỉ nhìn vẻ mặt này của cô đã làm anh mềm lòng.

Anh cường điệu. “Tôi nói thật, tôi vốn cho rằng ba ngày này sẽ rất khó khăn, có thể tức giận với ông già nhà tôi, gây gổ với ông ấy hoặc như thế nào đó, không ngờ những dự tính trước đó của tôi hoàn toàn không xảy ra. Tôi vốn quyết định hoàn toàn không để ý đến ông ấy, không nhìn ông ấy, không nghĩ đến sau đó lại nói chuyện với ông, cô biết tại sao không?”

“Không biết.” Cô cũng không muốn biết, cô rất không muốn nói chuyện với anh.

“Tôi thấy lúc cô vừa nói vừa cười với ông ấy, có chút không vui, nghĩ thầm cô do tôi mang tới, sao lại không cùng một trận tuyến với tôi? Bởi vì cô chưa bao giờ bị ông ấy hại, dĩ nhiên chung sống hòa bình. Còn tôi thì sao? Rốt cuộc ông ấy đã hại tôi cái gì? Ông ấy hại tôi không có tình yêu của cha, nhưng từ nhỏ mẹ đã chăm sóc tôi rất tốt, hình như tôi không có điều gì bất hạnh, có tư cách giận ông ấy chỉ có mẹ tôi, nhưng mẹ tôi cũng không hận ông ấy, sao tôi có thể hận, hình như cũng không cần thiết thì phải? Cộng thêm việc tôi thấy sức khỏe ông kém như vậy, cũng không có cách nào độc ác với ông, đây là ảnh hưởng do cô mang lại, tôi cảm thấy mình nên mời cô một bữa cơm, cảm ơn cô.” Thao thao bất tuyệt một hồi, trọng điểm sau cùng, anh chỉ muốn tìm lý do mời cô ăn cơm.

“Không cần.” Cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi anh, về nhà của mình.

“Về nhà thì đã khuya lắm rồi, chúng ta ăn ở trên đường đi?” Anh khẩn thiết đề nghị, không muốn chia tay cô quá sớm.

“Tôi muốn nhanh chóng về nhà, bữa tôi có thể mua ít đồ ăn ở trạm dừng chân là được rồi.”

“Thức ăn ở trạm nghỉ rất đắt, lại khó ăn, tôi biết một nhà hàng...”

“Tôi thật sự muốn nhanh chóng về nhà.” Cô dần nổi giận. Anh có phiền không?? Hẹn một người phụ nữ mình vừa cự tuyệt ăn cơm, anh không cảm thấy lúng túng sao? Cô chỉ nghĩ tới đã không có hứng rồi.

“Thật không muốn? Cửa hàng đó có làm món cháo bạch tuộc núi cao rất ngon đó?”

“Anh...” Cô vẫn còn tức giận, lại không nhịn được bật cười, vừa giận vừa buồn cười, không cách nào nắm bắt anh. “Anh thật sự rất phiền, nói bạch tuộc núi cao, bạch tuộc núi cao không thấy ngán sao, thật là một lão già ngoan cố.”

“Thật sao? Cái ngoan cố này mới xuất hiện từ một ngày trước, mới đó mà đã biến thành lão già rồi sao? Đầu năm nay ngoan cố bỏ cũ thay mới nhanh như vậy sao?” Anh giả bộ kinh ngạc.

Cô trừng anh, lại phát hiện trong ánh mắt hài hước của anh ẩn chứa quan tâm, lời cãi lại của cô nhất thời nghẹn ở cổ. Chắc anh chú ý đến sự khác thường của cô, bởi vì bị cự tuyệt, cho nên chọc cho cô vui, anh giả biểu hiện như thường là ám hiệu cô...đừng lúng túng, chúng ta vẫn là bạn bè... sao?

Cô còn muốn đòi hỏi cái gì chứ? Anh thể hiện phong độ khiến cô cảm thấy khá hơn một chút, mặc dù anh cự tuyệt cô nhưng vẫn quan tâm cảm nhận của cô, anh chăm sóc cô, khiến cô ăn năn hối hận, cô buông tay, mặc dù tâm vẫn còn ê ẩm.

“Xin lỗi, tôi rất mệt, tôi muốn về nhà sớm một chút, anh không cần phí tâm đưa tôi đi nơi nào ăn tối, không cần thiết.” Cô thở dài. “Đã kết thúc rồi, ăn cơm cái gì..., quan tâm làm gì nữa..., cũng không cần phải diễn kịch nữa rồi, anh có thể khôi phục như bình thường.”

Kết thúc? Khôi phục như bình thường? Lòng anh bỗng dưng khấn trương, cái gọi là bình thường khiến anh hốt hoảng.

“Còn có, anh đừng chỉnh kính chiếu hậu nữa, phía sau căn bản không có xe.” Mệt quá, cô muốn ngủ.

Mặt anh nóng lên, cô phát hiện anh nhìn lên cô, nhưng cô không hề nói gì, từ dư quang trên khóe mắt anh lại nhìn trộm cô, cô đang nhắm mắt lại, hình như cô ngủ rồi, vẻ mặt rất mệt mỏi.

Anh nhìn về con đường, đường núi uốn lượn, đây là đường về nhà, nhưng anh đột nhiên có cảm giác không biết nên đi hướng nào, lạc vào mê cung.

Thật sự kết thúc như vậy sao? Khôi phục lại quan hệ của đồng nghiệp bình thường, không thể nấu trà gừng cho cô uống nữa..., không thể tiếp tục nấu cho cô ăn, không có bất kỳ lý do nào để tới gần cô... Những ý nghĩ đó đào một rãnh sâu trong lòng anh, anh cảm giác mất mát nghiêm trọng, không, anh không muốn như vậy.

Vậy anh muốn cái gì? Thừa nhận mình cũng lâm vào tình yêu sao? Quá khứ, anh cự tuyệt tình yêu, đột nhiên tình yêu tới, anh không biết nên thay đổi thế nào, không biết mình nên làm gì, hướng chi, cô khinh thường tình yêu của anh, sao anh có thể nói được?

Nhưng anh vẫn cẩn thận lái xe vì một người coi thường anh. Hô hấp của cô đều đặn, dần dần ngủ say, anh chú ý tốc độ xe, để tránh không đánh thức cô. Anh chọn kênh nhạc nhẹ trên radio, âm nhạc dịu dàng, khiến giấc ngủ của cô được ngon hơn, khiến anh còn đang tỉnh táo cảm thấy cô đơn.

Gần trong gang tấc, lại không thể có, so với việc mất đi còn đau đớn hơn.

Anh vẫn đưa cô đến nhà hàng mà mình nói với cô, khi cô bày tỏ mình chỉ muốn sớm về nhà, anh chỉ nói: “Dù sao cô cũng nên cho tôi ăn một bữa sáng và một bữa tối chứ? Tôi tuyệt đối không ăn đồ ăn ở trạm nghỉ chân, vừa đắt vừa khó ăn.” Sau đó anh phân phó nhà hàng đóng gói hai phần ăn mang theo, phần của cô đặc biệt phong phú, anh cũng không giải thích, kiên trì nói bữa ăn tối vì cô, cô bị cảm, phải ăn nhiều chất dinh dưỡng một chút.

Anh hi vọng đường về nhà càng lâu càng tốt, nhưng đi vẫn tới điểm kết thúc. Cuối cùng bọn họ đã trở về nhà cô.

Anh nhìn cô lấy hành lý sau chỗ ngồi, mở cửa xuống xe, anh thật muốn lại nói chút gì đó, nhưng lại không tìm được lời nào.

Lúc cô xuống xe bị vướng chân, anh giữ cô, cầm lấy cánh tay tròn tròn ấm áp của cô, khát vọng thiêu đốt bàn tay anh. Cô ghét anh, chẳng lẽ anh không thể biểu đạt tình cảm của mình? Nói đi, thẳng thắn thể hiện tình cảm với cô, sau đó sáng khoái bị cự tuyệt, đây mới là tính cách của anh, bị cười thì sao chứ? Cũng không phải lần đầu bị cô cười nhạo, anh không muốn che giấu, vì như vậy rất khó chịu.

Ngón tay anh dùng sức, cô cảm thấy được, quay đầu lại nhìn anh.

“...Nhớ đi gặp bác sĩ, nghỉ ngơi sớm một chút.” Anh nhẹ nhàng buông tay.

Cô nhìn anh một cái, nhẹ cười nhạt. “Ừ, ngày mai gặp ở công ty.” Sau đó, cô không quay đầu lại đi thẳng vào nhà.

Âu Quan Lữ lái xe về nhà, một đường mất hồn mất vía, giống như mất đi cái gì.

Anh vừa vào cửa nhà, chỉ thấy mẹ mình vui vẻ cười.

“Nghe ba con nói, ba ngày nay con và ‘bạn gái’ chơi rất vui, không ngờ con sẽ mang vị tiểu thư Nhạc Nhạc đó đến, mẹ rất giật mình, còn xác nhận với ông ấy thật lâu, thật sự là cô gái Trình Dư Nhạc đó. Không phải con và cô bé đó luôn đối đầu sao? Sao lại mang cô bé đó tới?”

Quả nhiên cha đã từng gọi điện ẹ ‘truyền hình trực tiếp’, Âu Quan Lữ không đá, chỉ hừ một tiếng. “Con rất nghi ngờ ông già đó rõ ràng biết con độc thân, ông ấy biết bạn gái con mang tới là giả.”

“Thật sao? Ông ấy không có nói với mẹ, ông ấy cũng không biết? Ông ấy chỉ nói con và Nhạc Nhạc ở cùng nhau rất vui, xem ra tình cảm của hai đứa rất tốt, ông ấy rất vui mừng.” Cặp mắt mẹ Âu lóe ra ánh sáng mong đợi.

“Nơi đó phong cảnh tốt, hai người oan gia các con ở cùng nhau ba ngày, chắc hẳn...”

“Mẹ, mẹ biết rõ con và Nhạc Nhạc là giả.” Đáng ghét, hại tâm tình anh càng thêm bức bối.

“A, giả cũng có thể biến thành thật mà, con và con bé ở cùng nhau ba ngày đều không xảy ra việc gì, đương nhiên...”

“Giả thì chỉ là giả, con và cô ấy là không thể nào.”

“Nhưng con và con bé còn ngủ chung một phòng, chẳng lẽ không có...”

“Mẹ, mẹ cho rằng con trai mẹ là hạng người như vậy sao? Mẹ cho rằng con sẽ vì mình chung một phòng với phụ nữ, liền có thể động tay động chân với người ta sao? Mẹ dạy con như vậy sao?” Cho dù rất muốn, anh cũng không thừa nhận, được không?

“Có thật không?” Mẹ Âu thất vọng. “Mẹ nghĩ đến giữa hai đứa sẽ có tia lửa...”

“Mẹ nghĩ nhiều rồi.” Xác thực là có, tia lửa bay loạn lan ra đồng cỏ, có điều chỉ xuất phát từ anh, đốt không tới người Trình Dư Nhạc.

Thật là phiền, anh than thở. “Lái xe mệt chết đi được, con đi tắm rồi ngủ, ngày mai còn phải đi làm.”

**

Trình Dư Nhạc vừa vào cửa nhà, cha đang nghiêng tức chờ câu giải thích của cô.

“Nhạc Nhạc, rốt cuộc mấy ngày nay con đi đâu?”

Có thể nói sau khi ăn tối xong cô liền bị sốt, đầu óc choáng váng, rót một ly nước ấm, vừa uống vừa ho khan, nói hết chuyện xảy ra trong mấy ngày hôm nay, cha Trình càng nghe càng ngạc nhiên.

“Mấy ngày trước, con có nói cái gì đó như nếu có người cho con một khoản tiền thì thế nào, chẳng lẽ là...”

“Chính là Âu Quan Lữ kêu con giả làm bạn gái anh ấy.”

“Ai, con nhóc này, mặc dù năm triệu không phải ít, nhưng lừa gạt người lớn nhà người ta...”

“Ba, ba không cần lo lắng, con quyết định không lấy số tiền đó rồi.”

“Như vậy mới đúng, làm người phải đến nơi đến chốn, không phải của chúng ta thì không nên cầm.”

Một bên em trai Trình chen miệng vào. “Sao lại không cầm? Không phải chị đã hoàn thành nhiệm vụ sao? Hơn nữa người ta cũng nguyện ý ỉnh, dù sao chị không làm anh ấy cũng đi tìm người khác, ai muốn ba anh ấy nêu ra điều kiện kỳ quái đó đâu.”

Cha Trình lắc đầu. “Là vận khí Nhạc Nhạc tốt mới không bị vạch trần, ngộ nhỡ ba người ta biết con bé chỉ là giả, như vậy sẽ rất lúng túng? Ba của cậu nhóc đó sẽ rất đau lòng, chúng ta không nên làm đồng lõa.”

Em trai Trình lè lưỡi. Cười hì hì nói: “Chị, chị nói xem lúc bắt đầu tại sao chị lại đồng ý với Âu Quan Lữ? Không phải chị cực kỳ ghét anh ấy sao? Chị chỉ vì số tiền năm triệu đó sao?”

“Nếu không thì sao?”

“Nhưng vừa rồi, em thấy anh ấy đưa chị về, ánh mắt anh ấy nhìn chị giống như không muốn chia lìa vậy! Hai người ở bên nhau ba ngày, có phải yêu đối phương rồi không?”

“Đâu có! Em nhầm rồi.” Tim cô đập mạnh. Anh có sao? Thời điểm đó cô mới tỉnh ngủ, còn mơ màng, không có chú ý đến ánh mắt của anh.

“Có, ánh mắt đó cực kỳ rõ ràng, không tin chị hỏi ba xem, ba cũng nhìn thấy.”

“Không có! Ánh mắt cậu ấy cũng không có gì đặc biệt.” Cha Trình lắc đầu liên tục. “Nhưng Nhạc Nhạc, con cũng quyết định không cầm số tiền đó rồi, tại sao lại đồng ý ở lại, không nhận thù lao lại còn giúp người ta?”

Trình Dư Nhạc sững sốt, cha Trình mặt mày cười. “Quả nhiên con thích cậu ấy?”

Cô cứng họng. “Không có, không có mà. Mấy người không cần nghĩ lung tung, đó là vì biệt thự trên núi rất đẹp, dù sao một mình con chạy xuống núi thì rất xấu hổ, coi như mình đi nghỉ phép trên đó ba ngày cũng không tồi, đây vốn là ngày nghỉ của con, sao con có thể yêu anh ấy, kể cả việc ở trước cửa cầm tay... ngay cả việc ở cửa còn...”

Em trai Trình kêu lên: “Hai người còn cầm tay! Nhất định là yêu nhau! Chị cũng đỏ mặt... oa, đau!” Bắp đùi bị chị gái hung hăng cào.

“Không nói chuyện với mấy người.” Cô xấu hổ, muốn trốn tránh, em trai Trình lại tiếp tục đưa đầu về phía hộp đồ ăn trên tay cô.

“Hộp này là gì? Thơm quá, mua cho em ăn sao?”

“Không phải, đây là bữa tối của chị, chị muốn đi nghỉ!” Cô lấy hộp đồ ăn, chạy về phòng mình.

Đáng ghét, tâm tình cô đã đủ loạn rồi, cha và em trai còn khiến loạn càng thêm loạn, hiện tại người cô không nghĩ đến nhất, chính là Âu Quan Lữ...

Cô để hộp đồ ăn xuống. Đây là bữa tối anh mua, thức ăn rất ngon, nhưng cô ăn lại không thấy ngon, ăn từng miếng một rất chậm, cảm giác ăn xong miếng cuối cùng, chuyện xảy ra trong ba ngày nay cũng kết thúc.

Cô ngồi xuống trước bàn, trên đó còn tán loạn nhưng công việc cô mang về từ công ty, cô không vội xử lý tài liệu, trong USB còn có một số hình ảnh cần chỉnh màu sắc, cô mở quyển sổ ghi chép danh thiếp ra, bên trong có đầy đủ danh thiếp của những người đàn ông tốt cô chọn.

Ừm, cô nghĩ, vị kỹ sư thích sưu tập tem này rất thú vị, có điều sở thích của anh ta có chút quá mức quy định, lại rất hay nói. Một người khác là đầu bếp chính của một nhà hàng Italy, anh ta luôn chê cô gầy, muốn vỗ béo cô, ăn cơm với anh ta rất vui. Còn có một người là nhân viên làm việc tại chính quyền thành phố, anh ta hài hước khôi hài, mỗi lần cô nói chuyện với anh đều không ngừng cười... Cô nghĩ đến, mỉm cười, nhưng nội tâm lại cảm thấy phiền muộn.

Mỗi người đàn ông cô chú ý, cô đều nhớ.

Nhưng không có một ai giống như Âu Quan Lữ trong lòng cô, in dấu ngày càng sâu.

8. Chương 8

Hôm sau, ngày nghỉ kết thúc, Âu Quan Lữ đến công ty sớm hơn bình thường.

Anh sửa sang lại bàn làm việc, tiến độ công việc, anh mượn có có việc, bên cạnh cửa phòng, liên tiếp nhìn ra hành lang, chờ một bóng dáng xuất hiện.

Các đồng nghiệp lục tục vào phòng làm việc, Hồ Nhã Nam cũng tới, cho đến khi thấy bóng dáng của Trình Dư Nhạc, anh vội vã ra khỏi phòng làm việc.

“Nhạc Nhạc?”

Trình Dư Nhạc nghe thấy tiếng gọi thì ngẩng đầu lên. “Chào buổi sáng...” Cô mang khẩu trang, tối hôm qua ngủ không ngon cộng thêm việc bị cảm, cả người phờ phạc.

Chỉ bị trong mắt mờ lung của cô nhìn, tim anh liền đập rộn lên. “Chào buổi sáng...” Anh chờ cô, trông cho giải quyết xong mọi chuyện lại không biết nói gì, anh đột nhiên đưa tới một hộp kẹo ngậm. “Cho cô.”

Cô sững sờ một lúc, mới nhận lấy. “Cảm ơn.”

“Cô bị cảm khá hơn chút nào chưa? Sau khi về nhà không đi khám bác sĩ sao?”

“Không có, hôm qua là chủ nhật, bệnh viện không mở, không đi khám được.”

“Có khả năng phải cấp cứu đó, cô bị sốt hai ngày, còn không đi khám bác sĩ, ngộ nhỡ nặng hơn thì thế nào?”

“Không nghiêm trọng như vậy, chỉ cảm vặt thôi.” Là cô ngã bệnh cho nên nghe lắm, anh vẫn lo lắng cho cô sao? Cô nhìn anh, anh ngưng mắt nhìn cô, muốn nói lại thôi, trong mắt là lo lắng không giấu được, lòng cô ảm áp. Giữa bọn họ không còn chút quan hệ nào, vì sao anh vẫn quan tâm cô như vậy? Cô nhớ tới ánh mắt buổi tối hôm đó em trai miêu tả, chẳng lẽ anh thật sự đối với cô...

Anh người yên lặng nhìn nhau, không khí tế nhị, tình cảm gợn sóng... cho đến khi Hồ Nhã Nam đi lại, phá vỡ im lặng.

“Học trưởng, sao anh biết Nhạc Nhạc bị cảm?” Hồ Nhã Nam đặt câu hỏi. Ánh mắt hai người này rất không thích hợp, nhưng Âu Quan Lữ và Trình Dư Nhạc? Hai người này căn bản giống như hai chiếc xe lửa, không thể gặp nhau!

“A... Cô ấy mang khẩu trang, nhìn một cái là biết mà.” Âu Quan Lữ gượng cười.

Đúng sao, nghe giọng điệu của học trưởng, quả nhiên đã biết Trình Dư Nhạc bị cảm từ trước, Hồ Nhã Nam sinh nghi, làm nũng nói: “Hai ngày nay em cũng bị cảm, vừa rồi lúc nói chuyện với anh còn ho khan, sao anh không chú ý tới em, không mua kẹo ngậm cho em?”

“Anh không biết em bị cảm, nếu không anh nhất định sẽ mua.” Anh âm thầm cầu nguyện Hồ Nhã Nam nhanh chóng rời đi, anh muốn ở cùng một chỗ với Trình Dư Nhạc, anh có lời muốn nói với cô...

“Có thật không? Học trưởng là nhất, luôn quan tâm chuyện của đồng nghiệp nữ chúng e, em rất cảm động đó!”

Sắc mặt Trình Dư Nhạc biến hóa. “Tôi đi trước.” Cô nặng nề đi về phía bộ phận thiết kế. Đối với chuyện của nữ đồng nghiệp đều quan tâm giống nhau đúng không? Chuyển đổi đúng là vô cùng tự nhiên mà, ngày hôm qua là cô, hôm nay chuyển sang Nhã Nam, quan tâm cô và quan tâm Hồ Nhã Nam cũng không có gì khác biệt, cô cảm động cái gì? Thật ngốc.

“Chờ một chút, Nhạc Nhạc...” Âu Quan Lữ muốn kêu cô, nhưng Hồ Nhã Nam lại riu rít cuốn lấy anh.

“Học trưởng, ba ngày không gặp, sao anh biết Nhạc Nhạc bị cảm? Còn mua kẹo ngậm cho cô ấy từ trước? Hơn nữa không phải anh ghét cô ấy ư, tại sao lại đột nhiên quan tâm đến cô ấy như vậy?”

“Học muội, nghe nói em bị cảm?” Âu Quan Lữ âm thầm nghiến răng. Biết rõ anh muốn nói chuyện với Nhạc Nhạc, lại còn giả vờ cái gì hả?

“Học trưởng cũng muốn mua kẹo ngậm cho em đúng không?” Hai mắt Hồ Nhã Nam sáng lên. A, cô ái mộ học trưởng, ánh mắt anh lấp lánh tiến lại gần cô, nhịp tim cô đập nhanh, si ngốc nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, Âu Quan Lữ lộ ra một nụ cười thân thiết, đưa tay về phía cô... chỉ về máy nước uống bên cạnh cô.

Âu Quan Lữ cười títt mắt. “Em nhìn này, máy nước uống, công ty chuẩn bị vì mọi người, bên trong có nước nóng 14 giờ, em nhanh tới uống, uống nhiều một chút, anh tin chắc bệnh cảm của em sẽ lui.”

Hôm nay vừa đúng là cuộc họp thường lệ của mỗi tháng, tất cả mọi người đi đến phòng hội nghị, nghe tổng giám đốc báo cáo kế hoạch công việc trong một tháng tới.

Âu Quan Lữ ngồi cùng một chỗ với đồng nghiệp cùng ngành. Không khí hôm nay của buổi họp có chút vui vẻ, thỉnh thoảng có tiếng cười trộm, cổ rất nhiều người nhìn anh, anh không quan tâm, ánh mắt nhìn về phía bộ phận thiết kế. Trình Dư Nhạc và Tiểu Huệ đang ngồi sóng vai nhau, sắc mặt cô tiêu tụy, vẫn cố gắng nghe báo cáo của tổng giám đốc, anh nhìn cảm thấy vừa tức giận vừa đau lòng. Cô cần phải hành hạ mình như vậy sao? Tại sao không xin nghỉ để đi khám?

Kể từ sau khi nói chuyện ở trên hành lang vào buổi sáng, cô không để ý đến anh nữa, làm như không thấy anh.

Anh âm thầm cười khổ. Cô đúng là không thể chờ đợi để đem mọi thứ về điểm xuất phát, nhưng anh lại bị cảm giác động lòng vậy khôn, xua đi không được.

Anh vẫn luôn cho rằng tình yêu giống như việc viết phần mềm, khi anh loại bỏ một số liệu, nó sẽ không xuất hiện trong trình tự nữa, anh bỏ đi tình yêu trong cuộc sống, cho rằng việc không có nó cũng không sao, ai ngờ nó chỉ im lặng ẩn núp, lặng lẽ chờ thời cơ... sau đó phản pháo.

Trước đây, một mình anh sống cuộc sống tự do tự tại, sau này vẫn có thể tiếp tục sống như vậy, nhưng nội tâm lại không giống trước. Anh yên lặng khát vọng cô, lại không thể nói ra, nhiều năm không theo đuổi phụ nữ, anh không biết nên bày tỏ thế nào, chỉ mới nghĩ đến cô tim anh đã đập loạn, đầu óc nóng lên, giống như cậu thiếu niên mới trải qua mối tình đầu, lồng ngực nóng bỏng, khổ sở vẩn vơ, chậm chạp không dám hành động.

“Này, Quan Lữ.” Đồng nghiệp bên cạnh lấy cùi chỏ thúc anh, nhỏ giọng hỏi: “Ba ngày này cậu đi nghỉ ở đâu?”

“Lên núi.” Anh thận miệng nó, vẫn nhìn chằm chằm Trình Dư Nhạc.

“Lên trên núi sao? Một mình cậu đi?”

Đồng nghiệp chợt mặt mờ cười. “Đừng giả vờ nữa, cậu và Nhạc Nhạc đi hẹn hò, đúng không?”

Anh rung mình một cái. “Sao cậu biết...” Lại kịp thời thay đổi. “Cậu đang nói nhảm gì vậy?”

“Cậu chưa nhìn hình sao?” Đồng nghiệp chuyển laptop cho anh, Một thông tin hiện lên trang chủ công ty, thoáng chốc anh như bị ngũ lôi oanh đỉnh (năm tia sét đánh xuống đầu) – trên màn hình là hình ảnh của anh và Trình Dư Nhạc! Trong tấm ảnh chính là hình hai người mặc chiếc áo đối polo màu vàng chanh, hiển nhiên là bị chụp trộm vào hôm qua lúc hai người xuống núi.

“Ba ngày nghỉ này, Tiểu Lưu đi nghỉ ở ‘Phong túc Độ giả Sơn Trang’ cùng bạn gái, cậu ấy còn nói nhìn thấy cậu và Dư Nhạc ở cùng một chỗ, còn tưởng nhìn lầm, chụp lại rất nhiều hình xác nhận lại có phải là hai người không.”

Ấu Quan Lữ dừng hình. Tên nhiều chuyện nhất Tiểu Lưu lại dài lưỡi nói lung tung nhờ mọi người xác nhận, rõ ràng là tên sợ thiên hạ không loạn. Xem ra Tiểu Lưu không biết mục đích thật sự của anh khi đến đó, như vậy là tốt nhất, anh không hi vọng chuyện mình thừa kế di sản bị phơi ra ngoài ánh sáng.

Đồng nghiệp nhỏ giọng nói: “Này, cậu và Nhạc Nhạc quen nhau sao? Bình thường hai người cãi qua cãi lại, chẳng lẽ chỉ là giả? Diễn cũng quá tốt đó? Sao lại muốn lừa gạt mọi người như vậy?”

“Mình và cô ấy không có quan hệ.”

“Có mà, hai người mặc áo tình nhân, ba ngày nay lại ở cùng nhau, không phải quen nhau thì là gì? Thừa nhận đi chứ.”

“Chúng mình không hẹn hò.” Cô nhìn thấy không? Anh nhìn về phía Trình Dư Nhạc, Tiểu Huệ đang nhỏ giọng nói với cô, chuyển laptop cho cô xem, trông mắt uể oải của cô bỗng chốc tròn tròn, nhìn chằm chằm vào màn hình ba giây, sau đó nhìn về phía anh.

Anh đột nhiên có cảm giác bị hiểu lầm cũng không sao, thật ra thì, anh có chút hưởng thụ khi bị mọi người hiểu lầm hai người là một đôi, nhưng cô giống như rất để ý, liên tiếp nháy mắt với anh, trông mắt anh hạ xuống. Cô ghét anh như vậy sao?

Hắn anh cũng đọc tin tức này rồi? Trình Dư Nhạc nghĩ, anh luôn dặn dò cô phải giữ bí mật, bây giờ chuyện bị lộ, anh không muốn nhanh chóng giải thích sao? Còn ngăn người gì vậy?

“Tốt lắm... đến đây thôi.” Tổng giám đốc thông báo hội nghị kết thúc. “Sau một tháng, bên công trình sẽ phải bận rộn một chút, mọi người phải chịu khổ rồi. Kế tiếp là lúc đưa ra kiến nghị, có người nào có ý kiến không?”

Ấu Quan Lữ gờ tay. Tổng giám đốc nói: “Nói đi.”

Ấu Quan Lữ bước lên. “Kì nghỉ lần này, tôi có yêu một cô gái, cùng cô ấy có ba ngày nghỉ tuyệt diệu.

Các đồng nghiệp ồn ào, bàn luận xôn xao. Quai hàm Trình Dư Nhạc cũng muốn rơi xuống.

“Lúc nghỉ phép chúng tôi không hẹn mà gặp, ở cùng nhau ba ngày, cho nên cái nhìn của tôi với cô ấy thay đổi, yêu cô ấy, tôi đã tỏ tình với cô ấy, bị cô cự tuyệt. Nhưng tôi vẫn yêu cô ấy...” Anh hết sức kìm nén gương mặt nóng ran, rất muốn nhìn gương mặt Trình Dư Nhạc lúc này, lại không dám nhìn. Cô nghe được ý nghĩa trong lời nói của anh không?

“Tóm lại, đây là chuyện riêng, vốn không cần phải nói ọi người, nếu các vị thật sự tò mò, tôi đây sẽ giải thích đơn giản một chút, hi vọng mọi người không hỏi nhiều nữa, tôi tỏ tình thất bại, mấy người hỏi tới khác gì đang rắc muối lên vết thương của tôi, làm đồng nghiệp nhiều năm, mấy người không biết nói chuyện này sẽ tổn thương tôi sao?”

Anh ột mét chín kết hợp với ánh mắt đe dọa, cho dù tâm hồn bất quá của mọi người mạnh mẽ cũng bị thêu sạch, không còn người nào dám hỏi, A, sao lại có thể truy cứu ngay trước mặt như vậy, đương nhiên là muốn truy cứu lên lút! Ánh mắt mọi người đảo quanh giữa Âu Quan Lữ và Trình Dư Nhạc, ngầm hiểu, chủ đề bất quá trong tuần chính là cái này!

Mắt lạnh của Trình Dư Nhạc nhìn vào góc tường, không đếm xỉa đến.

Tổng giám đốc ho nhẹ một cái. “Không có chuyện gì, tan họp.” Mọi người rời khỏi phòng họp, tổng giám đốc đi qua Âu Quan Lữ thì nghiêm mặt hỏi: “Cậu có hiểu ‘kiến nghị’ tạm thời là gì không?”

“Tôi hiểu, không liên quan đến chủ đề không liên quan tới nội dung chính cuộc họp, tạm thời nói ra ý kiến gọi là kiến nghị tạm thời. Tôi không thỏa mãn được lòng hiếu kỳ của mọi người, mọi người nhất định không cách nào làm việc tốt, hiệu suất giảm xuống, suy nghĩ vì công ty, tôi không nói không được.”

Tổng giám đốc cười, ánh mắt giống như đang nói. “Cậu được lắm, không có cách bắt buộc cậu”, lắc đầu một cái, cười rồi đi.

Âu Quan Lữ đứng ở góc hành lang, đám đồng nghiệp đã đi hết, Trình Dư Nhạc ra khỏi phòng họp cuối cùng, trên hành lang chỉ còn lại hai người họ. Đôi mắt mèo của cô nhìn anh như phóng hỏa.

“Anh điên ư! Anh nói lung tung cái gì vậy? Không phải đã nói không muốn người khác biết sao?”

Ánh mắt tức giận của cô làm anh đau nhói. Cô cứ bài xích chuyện bọn họ bị biết như vậy sao? Anh giả bộ không để ý nhún vai. “Tôi cảm thấy quan trọng, nhất là mọi người không biết được mục đích thật sự của chúng ta khi đến đó, chỉ cần có thể lừa được là được rồi.”

“Vậy anh không thể nghĩ ra một lý do khác sao?”

“Lý do vừa rồi không được sao? Tôi cảm thấy như vậy rất hợp tình hợp lý.”

“Đâu có? Về mặt và giọng nói của anh vừa rồi giống như...” Cô khổ não. “Hoang đường!” Mặc dù anh đổi chỗ nhân vật, nhưng cô biết rõ, anh đang nói chuyện cô tỏ tình với anh lúc ở chân núi, còn diễn giống như anh vừa mới động lòng, anh đang châm chọc cô sao? Cô vừa lúng túng vừa giận.

“Sao lại hoang đường?” Cô lại đánh tâm tình của anh rơi xuống một tầng. “Tôi còn thấy tôi nói rất hay, cô có thể nghĩ ra lý do tốt hơn sau khi xem hình ba phút không? Vậy cô nguyện ý đứng lên nói cô yêu tôi?”

“Trừ yêu còn lý do gì khác không?”

“Tiểu Lưu chụp lại cũng không chỉ một tấm, nếu tôi không cố gắng nói sự thật gần sát, cậu ta lại lấy hình khác ra, đến lúc đó muốn tự bào chữa thế nào? Nếu không cô nói cho tôi biết, chúng ta mặc áo giống nhau, cùng nhau đến núi, còn có cái cơ nào tốt hơn?”

“Luôn có lý do khác có thể nói...” Vì gần sát thực tế, mà có thể chà đạp tình cảm của cô trước mặt mọi người sao? Não phải cô phát run.

“Có lý do gì? Thật xin lỗi tôi nghĩ dốt, đại nào tôi không nghĩ được lý do nào khác, mời khai sáng tôi được không?” Không phải cô rất thông minh linh hoạt sao? Anh nói trắng ra như vậy, cô sao lại không hiểu? Cô vẫn khinh thường tình cảm của anh, căn bản không muốn nghĩ nhiều? Ngực của anh giống như có một tảng đá lớn ngăn chặn, đau đớn khó chịu.

“Anh có thể nói khác đi, giả sử như chúng ta là thành viên hội sản xuất và tiêu thụ chanh của Đài Loan, năm nay chanh bị ế, chúng ta hẹn nhau lên núi nghĩ ngơi kiếm đi họp...”

“Nghe rất ngu.” Anh cười lạnh.

“Có thể ngu xuẩn nhưng còn tốt hơn anh nói yêu tôi!”

“Tại sao?”

“Bởi vì như vậy căn bản không thể nào!” Cô đang chuẩn bị khôi phục tâm tình, làm việc tốt, vì sao anh lại không chịu buông tha cô? Yêu anh khiến cô kiệt sức, cô mệt mỏi, mặc kệ.

Cô nghiêm mặt. “Hi vọng anh không nói lung tung như vậy nữa, đồng nghiệp nhất định sẽ nói huyền thuyên, để mặc họ đi, chờ một thời gian, bọn họ quên, cũng sẽ không nhắc lại nữa. Về sau ở công ty chúng ta càng ít tiếp xúc càng tốt, không nên cung cấp chuyện cho bọn họ. Tôi muốn về làm việc.” Cô quay đầu rời đi.

Cứ như vậy? Cự tuyệt anh, vạch rõ giới tuyến với anh, đến đây chấm dứt? Anh bỏ đi tôn nghiêm, gắng sức lần cuối cùng. “Tôi nói thật.”

Nhưng bước chân của cô chỉ ngừng lại một chút, sau đó rời đi, không quay đầu lại nhìn anh lấy một cái.

Trình Dư Nhạc dùng dằng dặt tức giận trở về chỗ ngồi.

Tiểu Huệ lập tức lại gần. “Sao rồi? Dáng vẻ của cậu giống như muốn khóc.”

“Anh ấy rất quá đáng...” Cô suy sụp hạ mặt, kể cho bạn tốt nghe nội dung câu chuyện vừa rồi nói với Âu Quan Lữ.

“Hội sản xuất và tiêu thụ chanh, đây là thứ quái quỷ gì vậy? Đây là thứ cậu nghĩ đến.” Tiểu Huệ cười ha ha, nhưng nghe đến câu cuối cùng, ngược lại cô trầm tư. “Anh ấy nói anh ấy cũng nghiêm túc...”

“Đúng vậy, nghiêm túc nói móc mình.”

“Nếu như anh ấy muốn chế giễu cậu, anh ấy có thể nói cậu tỏ tình, lực sát thương không phải lớn hơn sao?”

Trình Dư Nhạc sửng sốt, Tiểu Huệ tiếp tục phân tích. “Nhưng anh ấy lại nói chuyện tỏ tình thành anh ấy, mình cảm thấy anh ấy như đang bảo vệ cậu?”

Thật sao? Trình Dư Nhạc nửa tin nửa ngờ. “Vậy tại sao anh ấy lại cố tình nói mình thích một người nào đó?”

“Anh ấy nói cũng đúng mà, trên tấm hình hai người mặc đồ giống nhau, hơn nữa tên đàn ông nhiều chuyện Tiểu Lưu đã theo dõi hai người ba ngày, chuyện gì cũng biết, nếu đổi lại là mình, cũng rất khó có thể nghĩ ra cách giải thích tốt hơn.” Tiểu Huệ cười hì hì. “Mình cảm thấy anh ấy cũng thích cậu đó, vừa rồi anh ấy còn tỏ tình với cậu trước mặt mọi người.”

Thật sao? Trình Dư Nhạc nhớ tới bộ dạng anh đứng dậy lên tiếng trong phòng họp, anh không tự tin giống thường ngày, có chút bối rối, thái độ anh mạnh mẽ nhưng ánh mắt lại hơi hốt hoảng, vì bảo vệ cô mà vượt mình ra, nhưng lại thủy chung không nhìn cô một cái, chẳng lẽ anh thật... Trái tim cô đập mạnh một hồi, nóng bỏng, thoáng sau lại lạnh đi.

“Vậy tại sao lúc ở chân núi, anh ấy nghe được mình thẳng thắn bày tỏ tình cảm với anh ấy, ngược lại còn mắng mình.”

Bởi vì xấu hổ, ngược ngùng không muốn thừa nhận? Nhưng khi anh nói mình tỏ tình thất bại, tại sao không thẹn thùng? Hoặc vì khi đó không thương, hiện tại lại yêu? Nhưng sau đó khi hai người ở chung một chỗ, vì sao anh không nói gì? Chẳng lẽ câu ‘tôi nghiêm túc’, thật sự anh đang thừa nhận tình cảm của mình?

Cô càng nghĩ càng mê mẩn, càng nghĩ càng rối rắm, cả buổi trưa, công việc cũng không hoàn thành.

Tấm hình trên bảng tin của công ty vẫn ở đó, không ai bình luận phía dưới, Tiểu Lưu cũng không đăng hình mới lên, có thể nói mọi người khiêm tốn hơn, chỉ nhấn tin cho nhau qua mns.

Cho tới bữa trưa, bộ phận trang trí mua sushi, bên ngoài đưa tới thì Trình Dư Nhạc ra ngoài lấy.

“Hello, chị Nhạc Nhạc! Cảm ơn chị lần trước giới thiệu cho em hai cửa hàng đó, em và bạn mình đi mua quần áo, thật sự rất rẻ!” Em trai đưa đồ ăn tới cười tít mắt.

“Thích là tốt rồi, trước kia chị đọc sách cũng thường tới đó tìm.” Trình Dư Nhạc cười nhận lấy túi đồ ăn, cô thường tới nhà hàng Nhật này dùng cơm, cũng quen cậu sinh viên đại học đang làm việc ở đó.

“Còn có đây là danh thiếp em thiết kế, chị làm trang trí, giúp em xem có gì không tốt không?”

“A, làm rất đẹp...” Trình Dư Nhạc nhận lấy danh thiếp nhìn, đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, cô ngẩng đầu, nhìn thấy Âu Quan Lữ đang xách túi đồ ăn đi từ ngoài vào.

“Nhường đường một chút.” Hành lang rõ ràng rất rộng, anh lại cố tình đâm vào sau lưng em trai giao hàng, ngại người ta chặn đường.

“A, xin lỗi.” Em trai giao hàng vội tránh ra, cười nói với Trình Dư Nhạc. “Vây em về trước.”

Em trai giao hàng vừa đi, Âu Quan Lữ vẫn đứng tại chỗ không di chuyển, anh nhìn cô, trông mắt đen giống như xoáy nước trong một cái đầm u buồn, cô giống như bị cuốn vào, không thể hô hấp, không thể dời tầm mắt.

“Cô nhận danh thiếp của cậu ta.” Anh như có ngụ ý.

“A, đúng vậy.” Cô không hiểu ý anh.

Anh đề cập tới bento (món cơm hộp rất phổ biến ở Nhật Bản) trên tay cô, đi về phía bộ phận trang trí. “Cậu ta mới mấy tuổi? Non như vậy mà cô cũng muốn?” Tim anh giống như kết lại, cô vừa trở về, liền không đợi được đi tìm đối tượng rồi.

Lần này cô đã hiểu, cô bước nhanh đuổi theo anh. “Cậu ấy là bạn tôi, Niệm Đại Tứ, làm việc ở nhà hàng.” Anh cho rằng cô có ý với cậu nhóc đó, nhìn qua rất dễ ý, cô mừng thầm, cố ý nói: “Thật kỳ quái, anh giống như đang ghen?”

Anh nhúu mày. “Ai ghen?” Anh không ăn giấm, anh uống, cho nên hiện tại đang chua chết đi được. “Tôi chỉ hi vọng cô không gây hại cây mầm của quốc gia.”

Chỉ như vậy sao? Nhìn sắc mặt lạnh lùng của anh, giọng nói giống như chỉ dùng một nửa giọng thường ngày để nói với cô, cho nên anh không ghen sao? Nhưng nếu thật sự không quan tâm, cũng sẽ không ngạc nhiên như vậy khi cô nhận lấy danh thiếp của người khác, sẽ không chỉ nói vài ba lời rồi bỏ qua cô. Đến tột cùng anh đang nghĩ gì?

Hình như anh nhận thấy tầm mắt của cô, quay đầu nhìn lại, cô lập tức làm như không có việc gì quay đầu.

Chờ anh thu hồi tầm mắt, cô lại nhìn trộm anh. Gò má anh ngăm đen kiên nghị, lông mi dày như đang suy nghĩ gì đó, mang theo hai túi đồ ăn nặng nề lại giống như đang mang hai túi vải bông. Cánh tay anh lộ ra bên ngoài ống tay áo, bắp thịt hiện lên, cô nhớ anh cầm tay cô, lòng bàn tay thô ráp ấm áp như vỏ cây, cô rất thích tay anh. Nghĩ lại, gò má cô nóng lên, một cảm xúc thân mật lệ thuộc tự nhiên sinh ra.

Anh lại phát hiện cô nhìn lên anh, trông mắt nhìn lại cô, cô vội vàng tránh đi. Chờ tầm mắt anh di chuyển, cô lại nhìn lên anh lần nữa, nhìn nét mặt anh, suy đoán anh đang nghĩ gì? Rốt cuộc anh có thích cô không? Sau đó tầm mắt anh lại nhìn lại, cô lần nữa né tránh, cứ tới tới lui lui như vậy, ánh mắt của hai người như đang chơi trốn tìm.

Anh nhỏ giọng hỏi. “Ánh mắt cô có tật xấu sao?”

Cô lúng túng, gương mặt đỏ lên. “Không có, chỉ hơi ngứa.” Nào có ai lại nói chuyện với cô gái mình thích như vậy?

Hừ, đáp án tất nhiên là không thích rồi! Cô nhất thời nhụt chí, rất âm ức.

Thế nhưng anh lại cười, liếc xéo hai con mắt đen như mực lại mê người của cô, cô vừa nghĩ chắc chắn anh tuyệt đối không thích mình lại lão đảo muốn ngã. Bọn họ đi vào bộ phận thiết kế, Âu Quan Lữ đặt đồ ăn trên khay trà, các đồng nghiệp nhiều chuyện đang theo dõi anh.

“Cảm ơn.” Trình Dư Nhạc tiện tay ném danh thiếp mình vừa nhận được lên bàn làm việc, bắt đầu chia cơm, các đồng nghiệp vây lại, Âu Quan Lữ lui ra, đi lại gần bàn làm việc của Trình Dư Nhạc, nhìn tấm danh thiếp.

Anh thầm hừ một tiếng. Anh không tin cô sẽ thích một cậu nhóc không đủ lông đủ cánh này. Trên bàn cô có vô số sổ ghi chép, anh mở ra, bên trong đều là danh thiếp của đàn ông, chức vụ từ phó tổng quản lý đến đầu bếp nhà hàng đều có. Anh rút mấy tờ giấy nhó sau lưng ra, trên đó còn viết ‘hài hước’, có ‘phong độ quý ông’, chắc là cô ghi lại những bản chấp của những người này làm cô thích.

Cô thật đúng là có rất nhiều kế hoạch, ngay cả địa điểm hẹn hò cũng suy nghĩ kĩ.

Tưởng tượng cô chọn một người trong đó, anh như uống vào một chai giấm. Anh và cô đấu khẩu với nhau rất nhiều ngày, đều chưa từng lui bước, chẳng lẽ sau khi yêu cô, biến thành một tiểu quỷ nhát gan chưa đánh đã chạy sao?

Dĩ nhiên không. Anh đã sớm có kế hoạch, mà cô khiến cho ý chỉ chiến đấu của anh sục sôi. Anh giờ túi đồ ăn lên nhanh chóng rời đi.

Mấy phút sau, người trong bộ phận thiết kế lấy được cơm hộp, đi về nghỉ ngơi dùng cơm, Âu Quan Lữ lại chạy về bộ phận thiết kế không một bóng người, tới mười phút sau mới rời đi.

Giờ nghỉ trưa kết thúc, mọi người trở lại vị trí công tác.

Sau ba giờ trưa, một mùi hương lạ xâm nhập vào bộ phận thiết kế, có người bóp mũi.”Mùi gì vậy?” Một đồng nghiệp chạy đi nhìn.

Trình Dư Nhạc mặc dù chẹt mũi, cũng ngửi thấy mùi vị sắc nồng này, rất giống hương trà gừng mà Âu Quan Lữ nấu cho cô uống. Cô đặt sách tham khảo mà một tuần rồi chưa có đến, cô đang muốn hỏi tiệm sách, mở cuốn sổ ghi chép ra, cô kinh ngạc hô lên.

Trong sổ sao toàn là danh thiếp của Âu Quan Lữ? cô lật từng trang sổ ghi chép ra kiểm tra, đây vốn là của cô không sai? cô lật giấy, danh thiếp trên đó mất tích, lại biến thành danh thiếp của Âu Quan Lữ. cô rút r, lật r phía sau, có viết “phong thái quý ông”.

Mỗi một danh thiếp đều có viết chữ “Có cảm giác ẩn giấu”, “chứng chắc có thể tin được”, “thành khẩn trung thực”.. Thấy “đẹp trai tiêu sai” thì cô không nhận được bật cười lên, đúng là anh dám viết cái này.

Anh biết cô thu thập danh thiếp của đàn ông có dụng ý gì, anh ném hế toàn bộ danh thiếp trong đó, thay bằng của anh, ở sao lưng mỗi danh thiếp, bắt chước cô ghi lại những ưu điểm đó.

cô không ngốc, có hiểu đây là anh đang im lặng thổ lộ, cô cười, lại có một chút khóc.

thật tốt thì ra anh thích cô, cả hai lo được lo mất, suy nghĩ lung tung, tất cả giờ đây đều thông suốt. cô nên giận anh không nói tiếng nào vứt hết danh thiếp của cô, nhưng cô lại thấy anh bá đạo biểu hiện công khai như thế này rất lãng mạn đấy.

đi ra ngoài nhìn đồng nghiệp trở lại: “Là Quan Lữ đang nấu đồ ăn trong bếp, cậu ta nấu trà gừng, nói muốn nấu ột người bị cảm uống.” Cố ý phóng đại âm thanh, noi cho tất cả mọi người trong phòng làm việc nghe.

Trình Dư Nhạc dĩ nhiên cũng nghe thấy, nhưng bộ dạng như rất bận rộn, còn chưa được uống trà gừng, trái tim cô đã cảm thấy ấm áp ngọt ngào. Anh chờ lát nữa sẽ mang trà gừng đến cho cô sao? Anh sẽ nói gì? cô lại muốn nói với anh cái gì? cô rất mong đợi.

Nhân viên đứng ở bếp, Âu Quan Lữ xem thì tốt rồi. Khoảng ba rưỡi anh sẽ tìm cô, đến lúc đó cô nên nhìn quyển sổ danh thiếp bị anh động tay động chân, công thêm việc anh nấu trà gừng cho cô, tin rằng cô sẽ rất cảm động, anh không cần nói nhiều, cô có thể hiểu hoàn toàn tâm ý của anh, ừ, thật tốt, thật hoàn mỹ!

Anh đặt trà gừng đã nấu xong bên cạnh bếp, sau đó trở về chỗ ngồi, ba giờ rưỡi, anh trở lại phòng bếp.

Vừa vào phòng bếp, anh liền thấy Hồ Nhã Nam đang đứng trước bếp, nòi trống rỗng, cô đang cầm cái cốc, đang uống trà gừng anh dùng tình yêu để nấu, uống đến say sưa ngọt ngào.

Nhìn thấy anh, Hồ Nhã Nam cười vui vẻ: “Học Trưởng, cảm ơn anh! Trà gừng uống rất ngon!”

“cô.. cô uống?” Anh trợn mắt há mồm.

“Đúng vậy, em nghe đồng nghiệp nói, anh nấu cho người bị cảm, không phải nấu vì em sao? Cho nên em nhanh chóng chạy tới uống... Để tranh cho nó không bị lạnh, em rất cảm động đó, anh nấu trà gừng cho em!”

Âu Quan Lữ khiếp sợ đến nói không ra lời. cô cảm động cái đầu cônas! Cũng không phải nấu cho cô uống!

Hồ Nhã Nam phát hiện vẻ mặt anh không đúng. “không phải của em sao?” cô kinh hoàng. “Người bị cảm không phải là em? Chẳng nhẽ...” cô nghĩ đến Trình Dư Nhạc cũng bị cảm giống cô, gương mặt trắng xanh, cô cũng thấy tấm hình đó, nhưng học trưởng không phải nói tất cả kết thúc rồi sao?

Chính là cái “Chẳng lẽ..” Anh không còn hơi sức để nói. “cô uống, cô thích thì uống đi..., là nấu cho cô uống, không sai.” Uống, uống hết đi. Chẳng nhẽ kêu cô ói ra sao? Vậy để cô nghĩ vậy đi, tranh cho hai vên lúng túng.

Lời anh vừa dứt, đột nhiên bên cạnh có truyền đến tiếng bước chân, anh lộ đầu ra ngoài, chỉ thấy một thân anh vội chạy đi, anh lên tiếng: “Nhạc, Nhạc!”

Trình Dư Nhạc giống như không nghe thấy, đi càng nhanh hơn.

“Nhạc, Nhạc!” Anh đuổi theo, từ phía sau cầm lấy tay cô. “Em đi đâu? không phải em muốn vào bếp sao?”

“Tôi không có, không có, tôi chỉ đi ngang qua.” cô muốn tránh đi, nhưng bị anh giữ chặt lại.

Chậm chạp không đợi được anh, cô dứt khoát tới xem, liền thấy Hồ Nhã Nam đang uống trà gừng, lại nghe anh nói nấu trà vì học muội, vậy... Vậy tại sao lại lén lút thay danh thiếp của cô? Anh cố ý đùa bỡn cô sao? Nhìn cô như đứa ngốc mê luyến anh, không kiềm chế được, chủ động dâng tới cửa, cảm thấy rất thú vị sao?

cô tức giận, lệ rơi xuống càng nhanh, nhưng không lộ ra vẻ mặt bị thương, chỉ lạnh lùng nói: “Tôi muốn về làm việc. Tôi chỉ tới lấy lại những danh thiếp anh lấy.”

Con mắt đen của anh nheo lại: “Em không cần những tấm danh thiếp đó.”

“Tôi cần, trả cho tôi, ngay lập tức!” cô lạnh lùng nói, có mấy người thì đầu ra từ văn phòng làm việc.

Lòng anh như bị đánh một cái, đây chính là câu trả lời của cô, anh bày ra tâm ý của mình cho cô xem, cô lại muốn đòi lại những tấm danh thiếp đó.

cô cự tuyệt anh.

Sắc mặt anh xanh mét “Được đi theo tôi, tôi có thứ cho cô.” Anh xoay người đi theo dọc hành lang, cuối cùng là một cái ban công dài, anh mở cửa, đi lên ban công.

Trình Dư Nhạc run sợ nghiêm mặt, theo sau anh đi lên ban công, đưa tay đóng cửa, ngăn ánh mắt tò mò của các đồng nghiệp.

“Tôi rất ghét cô.” Âu Quan Lữ lạnh nhạt nói.

Thoáng chốc, lòng cô tràn ngập lửa giận. Người đàn ông này... được voi đòi tiên! Cười nhạo cô, lừa gạt cô, cuối cùng còn phải hạ thấp cô, cô thật sự đã nhìn lầm anh, anh quá ác liệt, quá cay nghiệt, căn bản không đáng giá để cô đau lòng.

Cô ngẩng đầu nói: “Không cần anh nói, tôi rất rõ...”

“Tôi còn chán ghét bản thân mình hơn.” Âu Quan Lữ thông thả đi lên ban công. Nơi này là tầng sáu, hai tay anh tựa vào lan can, mắt nhìn xuống dưới đường. Ánh mặt trời mùa hè nóng bỏng, không tới một phút, trán anh đã thấm đầy mồ hôi, vậy mà trái tim anh lại lạnh như Bắc Cực.

“Cô hại tôi hôm qua tôi không ngủ được.” Anh nhìn đường phố, lẳng lặng nói: “Tôi nằm trên giường, tôi muốn quên cảm giác với cô, nhưng không có biện pháp... Kết quả tôi làm ra chuyện ngu xuẩn, buổi sáng trong cuộc họp lại nói ra lời như vậy, cô không có phản ứng, khi đó tôi đã hiểu, nhưng tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, lại đi trộm danh thiếp của cô, kết quả thế nào? Khiến cho chính mình hết sức xấu mặt.”

Anh nhắm mắt lại, cười khổ. “Đều do cô làm hại, cô hại tôi trở nên không giống mình, làm một đồng chuyện ngu xuẩn mà bình thường không bao giờ làm, giống như một kẻ ngu rồi hơi, không quên được cô, lại không

dám nói thẳng những gì trong lòng. Đáng sợ nhất là cô hại tôi thành như vậy, cho dù cô không quan tâm tôi, tôi vẫn thích cô... Cô biến tôi thành một tên không giống với trước đây, tôi khá lo lắng sẽ không trở về được là chính mình. Nhưng ngay cả như vậy, tôi cũng không hối hận vì đã thích cô, chỉ rất xin lỗi, gây phiền hà cho cô.”

Anh quay đầu lại. “Nhưng tôi sẽ cố gắng kiềm chế, tuyệt đối không tới quấy rầy cô lần nữa. Danh thiếp của cô... trả lại cho cô.”

Anh lấy ra những tấm danh thiếp trả lại cho cô, nhưng không nhìn cô, anh không muốn cô nhìn thấy vẻ mặt mình lúc này, cảm xúc bị thương và lòng tự ái không cho phép anh nhận sự thương hại. Nếu cô không có hứng thú với anh, anh sẽ không tiếp tục dây dưa không thả, anh sẽ chết tâm.

Nhưng cô lại chậm chạp không chịu nhận, anh nâng tầm mắt lên, chỉ thấy vẻ mặt cô ngốc lảng, ánh mắt hoảng hốt giống như chưa từng thấy qua anh.

“Anh đang nói bậy cái gì đó?” Anh nói quá nhanh, quá nhiều, cô còn không kịp hiểu, chỉ biết là anh đang chỉ trích cô, luôn miệng nói cô hại anh, anh còn hoang đường nói...

“Anh yêu tôi? Rõ ràng anh chán ghét tôi không phải sao?”

Anh nhíu mày. “Tôi nói như vậy lúc nào?”

“Là anh nói để tất cả mọi chuyện lại trên núi, xuống núi sẽ không liên quan mà!”

“Đúng là tôi nói như vậy, như vậy là chán ghét cô sao? Là cô bóp méo lời nói của tôi đó chứ?”

“Rõ ràng dáng vẻ của anh giống như không muốn nhắc đến, như vậy cũng không tính sao?”

“Mặc kệ cô nghĩ thế nào, tôi tuyệt đối không có ý đó.” Suy nghĩ của hai người khác nhau giống như sự chênh lệch của mực nước sông và mực nước biển, anh hỏi lại. “Từ lúc nào, cô bắt đầu cảm thấy tôi chán ghét cô?”

“Lúc ở trên núi, tôi nói chuyện điện thoại với Tiểu Huệ, anh nói tôi cho Tiểu Huệ những điều đó, một chữ anh cũng không muốn nghe.” Khó quên được vẻ mặt lãnh khốc của anh, nếu như cô nhạy cảm một chút, có thể sẽ khóc lên ngay tại chỗ.

“Tôi nói như vậy có gì sai? Lúc đó cô đang cười tôi... Dĩ nhiên tôi không muốn nghe.”

cô trở mắt: “Tôi cười anh khi nào?”

“Lúc nói điện thoại, rõ ràng cô đang cười.” thật không biết sao khi bị cười nhạo như vậy, anh vẫn có dũng khí làm chuyện điên rồ này?

Đúng, cô nhớ cô có cười, còn Bị Tiểu Huệ ngăn lại: “Tôi cười vì tôi hồi hộp được không? Khi đó tôi đang nói chuyện với Tiểu Huệ về anh. Tôi rất lo lắng, khi lo lắng tôi sẽ cười khúc khích.”

“Hai người nói cái gì?”

“Bởi vì dường như tôi yêu anh, bọn tôi đang phân tích xem anh có cảm giác giống như tôi không...” cô bỗng dưng im miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

cô yêu anh? cô yêu anh? Tinh thần anh chấn động.

cô lại nói: “Nếu như anh thích tôi, tại sao không nói ra?”

“Tôi cho là cô biết, mà Tiểu Huệ cũng giấu cợt tôi, sao có thể nói ra? Hơn nữa trước đây chúng ta luôn cãi qua cãi lại. Tôi cảm thấy cô không thể yêu tôi, cô thì sao? không phải cô cũng không bày tỏ sao?”

“Giống như anh nói, chúng ta thường hay cãi nhau, hơn nữa anh nói không muốn dính tới tình yêu, đương nhiên tôi cảm thấy không có hi vọng, không dám nói mà!” cô méo miệng. “Hơn nữa lúc đó Anh cũng rất hung dữ, coi như tôi muốn nói cũng không dám.”

Anh buồn cười. “Bình thường cãi nhau với tôi, cô rất hung dữ mà, sao lại sợ tôi hung dữ với cô?”

“Cái này không giống trước đây tôi không thích anh.” Bởi vì thích anh, coi như anh chỉ khinh miệt nhìn một cái, cũng cảm thấy nặng hơn việc một tảng đá lớn rơi trúng đầu, đau hơn cả việc bị dao chém. Thích anh

độ khó rất cao, giống như đi trên sợi dây bị kéo lên trời cao, mỗi một bước đều phải cẩn thận, nhưng chỉ cần anh lộ một chút gì đó thể hiện anh yêu cô. cô liền không thể chờ được chạy như bay về phía anh, yêu thật là mâu thuẫn! Nó khiến cho cô lúc khiếp đảm, lúc lại dũng khí tăng lên mười phần.

Anh cũng có cảm giác như vậy. Trước kia nếu có người, nói anh sợ Trình Dư Nhạc, anh sẽ hừ mà coi thường, nhưng mới vừa rồi, cô tức giận tới đòi danh thiếp, cả đời anh chưa từng buồn bã như vậy, cho tới mấy phút sau nói hết tất cả, giống như ngồi lên 4 um-night speed, trước tiên đẩy anh vào vùng bùn tuyệt vọng, sau đó lại ném anh bay lên trời cao.

cô làm anh sợ, nhưng chỉ cần cô yêu anh, anh lại can đảm tiếp tục bị cô kiểm soát, tâm tình cũng giao cô quản.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, rõ ràng rất thông minh, nhưng vì sao khi đối mặt với tình yêu, cả hai đều giống như đứa ngốc tay chân luống cuống? Ở bên kia tôi đoán anh đoán tôi, cũng không dám chủ động nói rõ, đều cho trong quá khứ luôn trong trạng thái đối địch trở thành chứng ngại vật trong tình yêu.

Âu Quan Lữ thanh thanh cổ họng. “hiện tại... Em còn muốn lấy lại danh thiếp không?” Anh nhìn cô, ánh mắt nóng rực, rốt cuộc đã xác định được tâm ý của cô, vứt đi mọi lo lắng, anh mỉm cười, tràn đầy tự tin.

Ánh mắt anh cường thế không kiêng kị như một tên cướp biển, sắp sửa chiếm đoạt cô, thấy vậy cả người Trình Dư Nhạc tê liệt. cô cố ý nói: “Em còn đang suy nghĩ. Bây giờ anh nói ba ba hoa như vậy tại sao, lúc này lại nấu trà gừng cho Nhã Nam?” Nghĩ đến cô liền tức.

“Đó là do cô ấy nghĩ sai!”

“Chính miệng anh nói nấu trà gừng cho cô ấy uống ... Uồ..ng!”

“Sao Anh có thể nấu cho cô ấy uống? Vốn anh muốn nấu cho em, kết quả cô ấy hiểu lầm, cho là nấu vì cô ấy, anh sợ cô ấy lúng túng, tùy nói, giải thích như vậy em đã chấp nhận chưa?” Khó trách vừa rồi cô lại quay đầu rời đi, gọi cô cũng không để ý, do cô đang ghen, giận anh, anh thầm vui mừng.

“Được rồi, em tiếp nhận nhưng danh thiếp em vẫn phải lấy lại.” Trong những người đàn ông đó có vài người là bạn tốt của cô, yêu là yêu, không cần phải cắt đứt liên lạc với những người đó.

“Được rồi.” Âu Quan lữ lấy danh thiếp ra, đợi cô đưa tay, anh chợt xoay người, mạnh mẽ vứt ra ngoài ban công! Hoa bay đầy trời, danh thiếp bay về phía trời xanh, sau đó rơi xuống.

Anh quay đầu nhìn cô: “đã có anh, còn cần những tấm danh thiếp này làm gì?”

Trình Dư Nhạc không biết nên khóc hay nên cười, không nhìn ra ham muốn chiếm hữu của anh lại mãnh liệt như vậy, nhưng cảm giác được người khác quan tâm cũng không tệ. “Âu tiên sinh tư thế ném danh thiếp của anh thật đẹp trai...” Chỉ có vấn đề nhỏ.

“E hèm.”

Mặt anh rất hài lòng! cô âm thầm buồn cười. “Nhưng mà anh ném danh thiếp xuống như vậy là ném giấy vụn, tạo ra đồ bỏ đi, anh còn muốn thế nào?”

Đúng rồi! Anh sưng sốt, xấu hổ.

“A... Vậy phải làm sao giờ?”

Làm thế nào? Tất nhiên là nhặt lên rồi, còn phải làm sao?”

9. Chương 9

Hai người nhanh chóng xuống dưới nhặt danh thiếp. Đến cửa lớn, Âu Quan Lữ nói với Trình Dư Nhạc. “Em ngồi, anh nhặt.” Cô cảm, anh sợ cô mệt.

Vì vậy Trình Dư Nhạc ngồi bên cạnh bồn hoa, nhìn anh đi lại trên đường dành cho người đi bộ nhặt danh thiếp, giao cho cô.

“Em nhìn xem còn thiếu không.”

“Chắc không có, em cũng chỉ có mấy tấm này.” Cô che miệng ho nhẹ.

Anh cau mày. “Anh dẫn em đi khám.” Giọng điệu của anh không phải để trưng cầu ý kiến.

“A? Bây giờ? Bây giờ còn là giờ làm việc.”

“Thì xin nghỉ. Sắc mặt của em không tốt, anh vốn muốn nấu trà gừng cho em uống, kết quả bị Nhã Nam, không thể kéo dài thêm nữa, nhanh chóng đi kiểm tra xem.” Cô cảm đã mấy ngày, anh không yên lòng.

“Ừm... được rồi, Tổng giám đốc mà đồng ý, thì chúng ta đi.”

Kết quả tổng giám đốc ngay lập tức đồng ý, vì vậy Âu Quan Lữ lập tức mang Trình Dư Nhạc đi khám.

Ngồi trong xe jeep, Trình Dư Nhạc nghĩ, có người ngay lần đầu hẹn hò đã đi gặp bác sĩ sao? Ừ, cô lập tức coi hành động lúc này của hai người là hẹn hò... Kỳ diệu nhất chính là đi khám bệnh nhưng cô vẫn cảm thấy hạnh phúc. Cô thỉnh thoảng liếc người đàn ông đang lái xe bên cạnh. Tối hôm qua, cô quyết định quên anh, không tới hai tư giờ sau, cô lại đang ngồi bên cạnh anh, cảm giác giống như đang nằm mơ.

Gặp bác sĩ xong, hai người tìm một quán cà phê ngồi xuống, Âu Quan Lữ gọi cà phê, gọi giúp cô nước trái cây và bánh ngọt.

“Em phải uống thuốc, không thể uống cà phê.” Anh mở gói thuốc, có một viên thuốc màu vàng đặc biệt lớn khiến anh cau mày. “Phải nói bệnh viện nghiền ra mới đúng.”

Trình Dư Nhạc buồn cười. “Em cũng không phải con nít.” Anh lại mở gói thuốc được nghiền ra giúp cô, hoàn toàn chăm sóc cô như một đứa trẻ. “Nói cho anh biết, em uống thuốc cực kì lợi hại, một lần uống bảy viên thuốc cũng không có vấn đề gì.”

“Ừ, chắc cổ họng và thủy quản của em vừa thẳng vừa rộng giống nhau.” Đó, liên phạm vào bệnh cũ, anh chợt dạ im lặng, quan sát sắc mặt cô.

Cô cau mày. “Thủy quản gì chứ?”

Anh cười ha ha. “Uống nhanh lên đi! Chỉ là con đường đi xuống đẳng cấp hơn thôi.”

Trong quán cà phê nhỏ, hai người họ ngồi một bàn, trên mặt bàn vân gỗ thô đặt một chiếc bánh ngọt nhỏ, ly trà tinh xảo đặt bên cạnh, hai khuôn mặt nhìn nhau mỉm cười, một đội vừa mới trở thành người yêu, trái tim cũng hạnh phúc nhảy lên.

Âu Quan Lữ nhìn cô gái đối diện, nhìn cô cắt bánh việt quất thành từng miếng nhỏ, bỏ vào trong cánh môi mềm, cô thỏa mãn hí mắt, liếm nĩa, đầu lưỡi đáng yêu mờ ám đơn thuần không chút tà niệm lại hấp dẫn mười phần, hại anh căng thẳng, thân thể nóng lên, quần áo trở nên ướt sũng. Không có thiên lý, cô lại có thể dùng cách ăn bánh ngọt của mình để hành hạ anh, nhìn cô thưởng thức bánh ngọt, anh tưởng tượng, thưởng thức cô sẽ có cảm giác gì? Mấy ngày nay đè nén tình cảm mãnh liệt, lúc này rục rịch góc đầu dây, không thể chờ muốn cô chân chính thuộc về anh.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, Trình Dư Nhạc nói: “Nếu anh không kéo em đến ban công nói chuyện, anh nghĩ sau này chúng ta sẽ thế nào?”

“Vẫn như cũ sao? Vẫn cãi nhau, gây gổ, anh sẽ tiếp tục độc thân, em sẽ tìm trong đồng danh thiệp đó một người đàn ông tốt, cuối cùng kết hôn sống tới già.” Thật may, anh không để ý tự ái, điên cuồng muốn kéo cô ra ngoài nói chuyện. Anh vốn định hòa toàn kết thúc, không ngờ lại xuất hiện bước ngoặt ngoài ý muốn, anh âm thầm cảm kích mình không từ bỏ.

“Thật không nghĩ đến anh sẽ nói ra những lời đó, không phải anh vẫn luôn không muốn chạm vào tình cảm sao?” Cô lặp lại những lời anh nói ở trên sân thượng khiến một người đàn ông mạnh mẽ thừa nhận mình yếu ớt, cô thừa nhận mình thất thường, đây là lời tỏ tình cứng rắn lại triển miên nhất mà cô từng nghe qua.

“Anh không muốn mà.” Anh cười như không cười, hai tai hơi đỏ. “Nhưng anh không cách nào kháng cự em.”

Cô nghe xong, gương mặt nóng hừng hực, tim mềm nhũn. “Anh còn nói tình yêu là ảo tưởng, là cảm giác dễ dàng biến mất, hiện tại thì sao?”

“Hiện tại... anh vẫn có nhiều ảo tưởng với em.”

Cô nghe mà buồn cười, nhưng giọng nói trầm thấp của anh, ánh mắt nhiệt tình khiến cô cười không nổi.

Anh hỏi ngược lại. “Em thì sao? Danh sách của em cũng đủ để thành lập một đội bóng rồi, sao lại có cảm giác với anh?”

“Bởi vì... mặc dù luôn cãi nhau với anh, thật ra thì em vẫn luôn chú ý tới anh... anh có suy nghĩ riêng của bản thân, luôn nghiên túc phụ trách, làm việc tuyệt đối không qua loa, nhưng anh thường dùng bộ dạng ‘nhất định là tôi đúng’, loại thái độ cường ngạnh đó, rất đáng ghét.”

“Ai, đó là tự tin mà.”

“Là quá tự tin sao?”

Anh cười. “Được rồi, anh sẽ kiểm chế. Về sau chúng ta có điều gì muốn nói phải nói cho rõ ràng, không nên giống như hai ngày nay khiến anh hiểu lầm, nghĩ lung tung.”

“Tương lai sau này của chúng ta... sẽ thuận lợi sao?” Cá tính của hai người đều mạnh mẽ, nói không chừng chưa được ba ngày đã muốn chia tay.

Anh rất muốn đảm bảo, nhưng vẫn thừa nhận. “Rất khó nói.”

“Nếu trong công việc, ý kiến của chúng ta lại bất đồng, anh sẽ làm sao?”

“Vậy em sẽ nhường anh sao?”

Cô dậm dậm cánh tay anh. “Này, bình thường không phải đàn ông nhường phụ nữ sao?”

“Đúng vậy, nhưng anh không muốn nhường bộ em. Nếu anh nhường em, vậy chứng tỏ em là phái yếu, anh không nên thể hiện toàn bộ với em, anh luôn rất coi trọng ý kiến của em, cũng luôn coi em là một đối thủ đáng kính trọng...”

“Ai là đối thủ với anh, rõ ràng chúng ta là đồng nghiệp, không phải sao?” Hiếu chiến thì công nhận đi!

Anh cười ha ha. “Tóm lại em hiểu ý anh rồi.”

“Được rồi, anh không nhường, em cũng vậy không có lý do gì để nhường, lúc đó lại hại anh không có đối thủ, khởi chiến không đã nghiền.” Cô uống nước trái cây, liếm liếm môi, không lưu ý ánh mắt khác thường của anh. “Trong công việc không nhường, nhưng bí mật thì phải nhường.”

“Ừ, dựa vào tình huống để nhường.” So với việc khống chế toàn bộ, anh thích để cô thỉnh thoảng chủ động, cũng là một trong những tình thú... A, nếu để cô biết anh đang suy nghĩ cái gì, cô có thể sẽ cầm nĩa phi vào anh. “Nhưng tại sao nhất định phải là anh nhường em?”

“Bởi vì em muốn có một người bạn trai cưng chiều mình, em muốn được anh ấy nâng niu trong lòng bàn tay, anh ấy sẽ thương em, nhường nhịn em, che chở em... em không hi vọng anh ấy luôn dùng ngón tay sai bảo em, quản em gắt gao, cái gì cũng đều do anh ấy định đoạt.”

“Cái này thì có gì khó khăn, đương nhiên anh sẽ cưng chiều em, cưng chiều em đến vô pháp vô thiên, khiến em tưởng rằng mình là công chúa, đến mức không có anh, tên nô bộc bên người thì không chịu được, đến cuối cùng em phải cầu xin anh đừng tiếp tục cưng chiều em nữa, bởi vì chính em cũng không chịu nổi việc được anh cưng chiều, thể hiện vẻ yếu ớt ra ngoài...”

Cô cười lớn. “Quá khoa trương!” Cô chột kêu to khiến anh giật mình.

“Sao vậy?”

“Hình như em từng thề, nếu như em yêu anh... em chính là heo.” Cô cười, lúc đó nói giống như chém đinh chặt sắt, hiện tại thì tốt rồi, giống như tự vả vào miệng mình.

“Có sao đâu chứ? Heo thì là heo thôi.” Anh mỉm cười. “Anh cũng giống em, là heo.”

Trong mắt cô chột lóe, trái tim vui vẻ co rút nhanh, cảm thấy ngọt ngào hạnh phúc, từng cãi nhau với anh, tranh chấp, giờ đây lại trở thành ký ức xa xôi, bây giờ cô hoàn toàn bị anh bắt lại, bị anh làm cho say mê.

“Em còn muốn ăn sao?” Anh nhìn cô cắn nĩa, cười khanh khách, không tốt, anh không nhịn được, đứng dậy ngồi lại bên người cô.

“Dĩ nhiên muốn.” Tim cô gần như đập loạn, mơ hồ hiểu anh nghĩ gì, cô cảm thấy nhiệt độ trên người anh, ấm áp say lòng người.

“Lát nữa hãy ăn...” Anh khàn khàn nói nhỏ, cầm nĩa trong tay cô, ôm cô vào trong ngực, cúi lại gần cô, hôn nhẹ lên môi cô rồi lui ra.

“Nhưng em bị cảm, sẽ lây cho anh.” Hô hấp của cô không ổn định.

Anh cười nhẹ. “Nếu lây bệnh, anh đã sớm lây rồi, không có chuyện gì...” Anh lại lần nữa in lên môi cô, lần này, anh không có lui ra.

Nếm hương vị bánh việt quất và hương vị nước trái cây trong miệng cô, nhưng bánh ngọt cũng kém xa hương vị của cô, nước trái cây cũng bại trước sự ngọt ngào ấy. Anh khẽ cắn cô, ngậm lấy môi dưới đầy đặn của cô, khi anh trượt vào miệng cô, cô kinh ngạc, anh nuốt trọn hơi thở dịu nhẹ của cô, dịu dàng an ủi, đợi cô thả lỏng hơn, anh càng hôn càng sâu, càng nóng bỏng, cô khiến anh đói, bởi vì khát vọng, thân thể trở nên nóng rực cứng rắn.

Trình Dư Nhạc hơi xấu hổ. Cô không thích việc thân thiết nơi công cộng thế này, nhưng anh khiến cô quên việc kháng nghị, nụ hôn của anh giống như có điện, giống như lửa, không chút nào cất giữ nhiệt tình, kích thích da cô run rẩy, tay anh trượt đến sau thắt lưng cô, ấn cô vào bộ ngực cường tráng của anh, toàn thân cô nóng như lửa, thần trí mơ hồ. Cô say, say mê nằm trong ngực anh, cam tâm tình nguyện, chìm đắm trong tình yêu của anh...

Hai người ở trong quán cà phê lần vào bóng đêm, dứt khoát giải quyết bữa tối ở đây luôn, sau khi ăn xong hai người đi dạo phố, đến hơn chín giờ tối, Âu Quan Lữ lo lắng Trình Dư Nhạc bị cảm sẽ mệt, quyết định đưa cô về nhà nghỉ ngơi.

“Em không mệt.” Trình Dư Nhạc lưu luyến không rời, còn chưa muốn tách ra với anh.

“Ngày mai còn phải đi làm, em về nghỉ ngơi sớm một chút.” Anh kiên trì, mặc dù không muốn đưa cô về. “Nhớ mười một giờ phải uống thuốc, tự mình đặt báo thức, biết không?”

“Nhưng nếu em ngủ sẽ rất khó đánh thức, đồng hồ báo thức vang lên cũng bị em vứt xuống sàn, mỗi sáng ba em còn phải gõ cửa phòng em hai lần, em mới có thể rời giường, tối nay nhà em lại không có ai, không ai có thể gọi em...”

“Muốn anh gọi điện cho em không?”

“Cũng được, chẳng qua em luôn lấy chăn trùm qua đầu, điện thoại di động vang, em cũng sẽ ngủ nướng.” Âm hiệu đầy đủ hơn, người thông minh thì sẽ biết làm thế nào chứ?

“Con người này tại sao lại khó đánh thức như vậy...” Anh giả bộ trầm ngâm. “Xem ra anh không thể làm gì khác hơn là dẫn em đến nhà anh, mới có thể nhắc nhở em uống thuốc...”

“Tốt tốt, đến nhà của anh!” Phát hiện phản ứng của mình quá kích động, mặt cô đỏ lên.

Cô thể hiện rất rõ, nhưng anh không cười, kéo cô vào ngực mình, cho cô một nụ hôn nhiệt liệt, không nói cho cô biết, anh cũng mong chờ như vậy.

Vì vậy, anh chở cô về nhà trước, cô nhanh chóng tắm rửa, thay quần áo, cùng anh đến nhà họ Âu.

Lúc anh đưa cô vào nhà thì nói: “Tối nay mẹ anh không ở nhà, bà ở nhà bạn.” Tầng một ngoại trừ phòng khách và phòng bếp, đều là không gian sinh hoạt của mẹ Âu.

Nói cách khác, tối nay chỉ có hai người ở cùng nhau, Trình Dư Nhạc muốn do sự thì đã trễ. Vừa mới xác định tâm ý lẫn nhau mấy giờ trước, lại phát triển tiếp. Có phải quá nhanh, quá mạo hiểm rồi không?

Có điều lên tới tầng hai, cô kêu một tiếng, lập tức quẳng nghi ngờ ra sau đầu. Không gian tầng hai rộng rãi, đa phần sử dụng màu ô-liu, màu vàng nhạt, trong đó có một chiếc ghế sofa màu xanh và một bàn trà tròn bằng kim loại, trên tường có một giá sách tổ ong, phía dưới là nền gạch màu sáng hợp lại thành một

mạch, giá quần áo giống như một gốc cây, có cỏ cây thô ráp, quần áo trực tiếp vắt trên những cành cây tỏa ra. Màu sắc các vật dụng trong nhà khác xa nhau, tạo nên sự xung đột, đặt cùng nhau, lại cảm thấy hài hòa ngoài ý muốn, không gian nhà ở tạo nên từ tính cách con người, cảm giác giống như chủ nhà mang lại cho cô.

Âu Quan Lữ nói: “Một năm trước, anh tân trang lại phòng ốc, anh nói cho người thiết kế anh muốn như thế nào, anh ta lắp ráp lại toàn bộ, liền thay đổi hình dạng căn phòng khác biệt giống như mức chênh lệch của mực nước sông và mực nước biển.”

“Như vậy rất tốt, em thích.” Cô quan sát khắp nơi, không gian được nói rộng, phòng bếp nhỏ, phòng làm việc vừa nhìn là biết ngay, cô lại không nhìn thấy phòng ngủ ở nơi nào.

“Thích không? Vậy thì ở lại đây, đừng rời khỏi nữa.”

“Không được, em còn phải đi làm.” Ánh mắt anh thay đổi, trông mắt đen thui sáng lên, nhìn vào mắt cô giống như thợ săn nhìn chăm chăm vào con mồi. Nhịp tim cô đập nhanh, cô nên sợ hoặc do dự, nhưng lại chỉ có hưng phấn kích thích. “Giường anh ở đâu? Phòng khác sao?” Lúc này hỏi giường, rất mập mờ, nhưng cô chỉ tò mò, cho nên cố gắng bày ra bộ mặt nghiêm chỉnh.

“Chờ tới lúc em đi ngủ, tự nhiên sẽ biết nó ở nơi nào.” Anh miễn cưỡng nói: “Nói trước cho em một tiếng, tối này anh không định ngủ ghê dài.”

“Dĩ nhiên, đây là nhà anh mà, ha ha...” Cô cười khúc khích. Anh đang ám hiệu cái gì? Cô nhanh chóng đổi đề tài, đi tới bên cạnh bàn làm việc. “Oa, anh có tới ba máy vi tính.” Bao gồm hai máy tính để bàn và một chiếc laptop.

“Vốn chỉ có hai cái, bộ ở giữa là vì tổ ‘mê cốc’.” ‘Mê cốc’ là trò chơi mạo hiểm của nước ngoài, trước mắt còn trong giai đoạn khảo nghiệm. ‘Điện mã’ cũng xin cấp hai đề mục cho nhân viên quan sát.

“‘Mê cốc’? Anh có trương mục Cb của ‘mê cốc’?” Cô kích động. “Công ty có xin hai trương mục, nhưng em đều không được nhận! Một đồng người bộ phận lập trình các anh chen chúc để tới đó chơi, còn nói trang trí chỉ là đồ họa, không cần hiểu nội dung trò chơi. Hình ảnh rất quan trọng, mấy anh biết không? Thiết kế dĩ nhiên cũng cần tham khảo số liệu...”

“Tốt tốt tốt, hiện tại không ai giành với em, anh thích thì chơi, anh đi tắm.”

Năm phút sau, Âu Quan Lữ mặc áo ba lỗ và quần đùi, ngồi xuống bên cạnh Trình Dư Nhạc, lau khô tóc. Anh mở nhạc, bản hòa tấu đàn vi-ô-lông dịu dàng chảy ra, trong tiếng nhạc, bên cạnh có tiếng lạch cạch của bàn phím bà tiếng chuột do cô tạo ra. Trước kia, một mình anh vượt qua rất nhiều đêm, cũng có âm nhạc, cũng sử dụng máy vi tính, nhưng nếu có người phụ nữ mình yêu tham dự vào, có cô làm bạn, ban đêm trở nên phong phú và ấm áp.

Một người cũng không tịch mịch cô đơn, nhưng hai người có cảm giác càng thêm ấm áp.

Tâm tình anh rất tốt, vui vẻ nhìn cô chơi game online, sau đó không khỏi có ý nghĩ mờ ám, nguyệt hắc phong cao, hai người một chỗ, hình như chơi điện tử là lẽ mất dịp tốt này, anh độc thân đã lâu, không có bất kỳ dục vọng với bất kỳ ai, anh dựa vào công việc hoặc vận động giải quyết, nhìn người yêu ở bên cạnh, lòng anh dâng trào, thân thể rục rịch ngóc đầu dậy.

Nhìn sang Trình Dư Nhạc đang cắm đầu vào trò chơi, anh nói chuyện với cô, có lúc có lúc không trả lời anh, chơi đến mê mẩn rồi.

Mười phút sau, Âu Quan Lữ đứng ngồi không yên. Anh cầm tạp chí lên xem, cố ý dùng sức lật giấy, cô như đang không nghe thấy. Anh cầm máy sấy sấy tóc, cũng không quấy rầy được cô, anh dứt khoát cần laptop làm việc, cố ý đặt laptop lại gần vị trí cô chơi, giống như đang nhắc nhở cô, bên cạnh cô còn có một người bạn trai.

Hai mươi phút sau, anh không chịu được nữa, âm thầm khó chịu. Cô dù gì cũng nên để ý đến anh một chút? Vì trò chơi điện tử mà gạt bạn trai sang một bên, như vậy có đúng không? Hai người ở cạnh nhau, không cần đề nén hứng thú của chính mình mà phối hợp với đối phương, nhưng ít nhất cũng nên suy nghĩ cảm giác của đối phương một chút chứ? Như vậy không được, anh phải nói rõ với cô.

“Nhạc Nhạc... Hình như em cầm con chuột này không quen, muốn thay đổi không?” OOOX, anh muốn nói chính là cái này, không sai đây?”

“A, được, con chuột này tương đối nhỏ, em thích lớn một chút.”

Lớn một chút ... Ho một tiếng, đuổi đi những liên tưởng chẳng ra gì của mình. “Anh đưa cho em. Anh chỉ có thể chơi hai mươi phút nữa rồi đi ngủ.” Van cầu em, ít nhất dành năm phút cho anh được không? Trong lòng anh khóc lớn, quá lâu không có bạn gái, không biết mở miệng yêu cầu cô cùng anh thế nào.

“A, vậy em tắt là được rồi.”

Thật tốt! Anh thầm vui mừng. “Vậy anh dẫn em đến giường ngủ.”

Mang cô lên giường... Tim Trinh Dư Nhạc đập mạnh. Cô cố ý chuyển tâm chơi game, chính là muốn trốn tránh gặp gỡ khắc này. “Ừm, giường của anh đủ hai người không?”

“Là giường đơn.” Anh cầm tay cô, đi về phía góc tủ ở phía góc tường.

“Vậy không đủ cho hai người ngủ? Em ngủ trên ghế sofa được rồi.” Cô lập tức xung phong nhận việc

“Yên tâm, chiếc giường này củ anh được đặc chế, lớn hơn so với giường đơn, chúng ta tuyệt đối có thể ngủ chung.” Giọng anh trầm thấp, chậm chạp, giống như có hàm chứa thâm ý.

Trái tim cô cuồng loạn, muốn ngắt xỉu. Có thật sự muốn không? Cô không quen việc tiến triển nhanh như vậy, nhưng trong lòng lại có chút mong chờ. Cô chủ ý thấy anh đưa cô đi thẳng về phía tủ. “Giường của anh trong ngăn tủ sao?”

Anh cười nhẹ, nhẹ đẩy vào tấm kính ở cửa tủ, ở đó xuất hiện một hành lang nhỏ hẹp trải thảm, anh kéo cô đi vào. Cô kinh ngạc, không ngờ ngăn kéo lại có một không gian khác, là một gian phòng nhỏ phong cách khác xa bên ngoài.

Gian phòng màu bạc giống như làm từ kim loại, qua hai mặt cửa sổ bằng kim loại, cô có thể nhìn thấy bầu trời đêm ở bên ngoài. Chiếc giường đơn màu bạc có một tấm nệm màu đen, đầu giường có cái điều khiển dài bằng kim loại, phía trên có các nút lớn nhỏ, cô không khỏi tò mò, những thu đó chỉ để trang trí sao? Hay đều có tác dụng?

Một bên phòng còn có tấm thủy tinh lớn, phía trên có vẽ các loại biểu đồ ra-đa hình tròn, gian phòng như quả bóng bầu dục, kim loại bao quanh lại giống như một con nhộng, ánh sáng lạnh lùng phủ xuống, giống như chỉ cần đóng cửa, cầm lấy tay lái, cả căn phòng sẽ bay lên.

“Đây là phi thuyền vũ trụ sao?” Trinh Dư Nhạc vừa kinh ngạc, vừa buồn cười, cô chưa từng thấy phòng ngủ kỳ lạ như vậy, nhưng thỉnh linh bị Âu Qua Lữ ôm ngang lên, cô kêu lên, theo quán tính mà ôm lấy cổ anh, anh khom người đặt cô lên trước giường êm ái.

“Nơi này do tự anh thiết kế, từ nhỏ anh đã có mơ ước được trở thành phi hành gia, có một ngày có thể lên mặt trăng, kết quả không làm được phi hành gia , liền thiết kế phòng ngủ thế này để thoả mãn ước mơ.” Anh há hê giải thích. “Thích không?”

“Thích, nơi này rất thú vị.” Cô cười, thì ra anh lại ngây thơ như một đứa trẻ vậy, nhìn tròn mắt anh loé sáng, giống như một đứa trẻ đang kiêu ngạo khoe ước mơ của mình, thật đáng yêu... Nhưng lúc anh cũng nằm lên giường, nụ cười của cô cứng đờ.

“Điều khiển ở đầu giường là thật, anh có thể từ đây điều khiển rất nhiều thứ. Ví dụ như, cái này...” Anh ấn mấy cái nút, đèn bên ngoài lập tức tối dần, cuối cùng đến phòng ngủ cũng tắt. Bóng tối hoàn toàn bao phủ bọn họ, chỉ còn dư lại chút ánh sáng từ trần nhà phản chiếu lên vách tường, giống như ở trong vũ trụ.

Cô không tự chủ ngừng thở, còn có thể cảm giác được hơi thở thâm trầm ấm áp của anh, tay anh đặt lên chân cô, cô nhận thấy được cơ thể mạnh mẽ của anh ở bên cạnh, hoàn toàn bất đồng với thân thể mềm mại của cô, mùi hương sữa tắm lẫn vào cô. Trong bóng tối hương thơm quấn quít như vậy, mập mờ mê người, cô tưởng tượng, thân thể quấn lấy nhau dung hợp.. Thân thể cô khẽ run, xấu hổ lại hưng phấn, có lẽ sự việc diễn ra quá nhanh, nhưng cô nguyện ý.

Vậy mà anh lại thao thao bất duyệt (nói không ngừng nghỉ) kể về quá trình thiết kế căn phòng, không có ý muốn hành động.

“Anh không phải muốn ... Cái đó sao?” Cô không nhận được cắt đứt lời anh.

“Cái nào?” Anh không hiểu.

“Là... cái đó... vừa rồi anh dẫn em đến trước giường, hiện tại chúng ta đang nằm chung giường, sau đó... vậy...” Cô nói quanh co, gò má nóng như lửa đốt.

Âu Quan Lữ đã hiểu. “Em cho rằng anh muốn...” Anh kiềm chế cười nhẹ. “Vừa rồi anh nói là lên giường ‘ngủ’, em muốn đi đến đâu?” Anh chế nhạo. “Em rất muốn sao?”

“Không phải anh muốn sao?” Cô kỳ quái cảm thấy hơi thất vọng.

Câu hỏi vô tội của cô hại khí huyết anh tuôn trào, từ khi bắt đầu anh đã hối hận, bởi vì mê luyến cảm giác tốt đẹp khi ở chung với cô, kiên quyết mang cô về nhà, anh có thể hại mình bị trúng gió. “Đương nhiên anh muốn.” Anh lấy hơi, giọng nói trầm thấp. “Anh là một người đàn ông bình thường, như vậy tất nhiên muốn, em biết anh độc thân đã lâu, thành thật mà nói, anh muốn đến chết.” d ã L q đ

Câu trả lời của anh khiến gò má cô càng nóng hơn. “Vậy tại sao...”

“Muốn không có nghĩa nhất định là phải làm. Có lẽ anh tương đối cổ hủ, mới hẹn hò được vài tiếng, anh thấy như vậy quá nhanh, anh hi vọng chờ tới lúc em hiểu anh hơn, khẳng định em nguyện ý tiếp nhận anh, anh sẽ lại bước thêm bước kế tiếp, dù sao ý nghĩ của chuyện này với phụ nữ tương đối khác biệt, anh không hi vọng tương lai em sẽ hối hận vì thời khắc kích tình hôm nay.” Anh không muốn nói những lời nhảm nhí này, đây là địa bàn anh, người phụ nữ anh yêu thương đang ở trên giường anh, anh muốn làm gì thì làm... Anh bắt đầu tưởng tượng mình là một khối băng Nam Cực, như vậy để làm lạnh dục vọng trong người. d ã L q đ

Anh không nói lời ngon tiếng ngọt, cô lại cảm thấy ngọt ngào. Anh thà để mình chịu khổ, cũng không muốn cho cô thấy khó chịu. Anh cố gắng đè nén khiến cô có cảm giác mình được quý trọng, anh không làm gì cả, cô lại cảm thấy yêu anh hơn, anh tỉ mỉ chăm sóc, khi anh đặt cảm giác của cô trước của mình, cô cũng biết rất rõ, biết anh thật sự yêu mình.

Cô hôn lên gương mặt anh một cái, nói lời từ đáy lòng. “Anh thật sự là một người tốt.”

“May mắn em là bạn gái của anh, nếu không nghe rất giống em đang khen thưởng anh.”

Cô cười khanh khách, không nên tiếp tục buồn bực có được không, chui vào ngực anh, nghe hô hấp dồn dập của anh, cô giật mình. “Em không nên đến gần anh, anh đã khỏe...”

“Không, anh không sao.” Anh thở dài, mình nhất định sẽ giảm thọ mười năm. “Đừng động, anh thích ôm em như vậy.” Anh ôm cô vào trong ngực, cầm đặt trên mái tóc mềm mại của cô. “Em còn nhớ ngày đầu tiên chúng ta tới sơn trang, em chạm vào mông anh chứ?” d ã L q đ

Cô cười khê. “Dĩ nhiên, có thể nói cả đời này em cũng không quên được chuyện đó.”

“Hiện tại em có thể quang minh chính đại sờ soạng mọi nơi.”

Cô phì cười. “Em không muốn.”

“Tại sao lại không muốn?”

“Rất kỳ quái! Nào có ai lại cố ý sờ...”

“Có sao đâu chứ? Hiện tại em là bạn gái anh, tùy em sờ.”

“Dù sao em cũng không muốn.” Cô vẫn cười.

“Em không muốn? Em thật sự không muốn? Em xác định không muốn? Vậy đến lượt anh sờ em...” Bàn tay anh chợt đưa ra sau mông cô, cả người cô run lên. Tay anh chậm rãi dời lên trên, đi tới sau thắt lưng cô, trượt đến trên bụng cô. Bàn tay anh dừng lại, một cảm giác ấm áp lan sang làn da cô, lan đến Tứ Chi Bách Hải (toàn thân).

“Anh... anh muốn làm gì?” Cô run rẩy, hô hấp không ổn định.

“Em hại anh rất khổ sở, đương nhiên anh cũng muốn em như vậy.” Anh cười nhẹ. “Ai, về năm triệu này..”

“Em không muốn lấy.” Giọng nói của cô kiên định. “Hiện tại em đã là bạn gái anh, đi gặp ba anh là chuyện đương nhiên, không thể nhận tiền.”

Người phụ nữ này là bạn gái anh, câu nói này khiến anh có cảm giác thảo mãn, nhưng lời kế tiếp của cô khiến anh không biết nên khóc hay nên cười.

“Bởi vì em là bạn gái của anh, của anh đương nhiên cũng là của em, cho nên hiện tại em không chỉ có năm triệu, mà là một sơn trang nghỉ mát, anh không chạy thoát được đây, ngoan ngoãn giao cho em toàn bộ đi.”

Anh cười lớn, cố ý muốn cô bị nhột, cô cười nén tránh, lại hỏi: “Anh nói xem nếu đồng nghiệp biết chúng ta đang quen nhau, họ sẽ nghĩ gì? ”

“Ai thèm quan tâm bọn họ sẽ nghĩ cái quỷ gì? Chúng ta là chúng ta không cần giải thích với ai.”

“Hình như công ty chúng ta có luật không được nói chuyện yêu đương trong phòng làm việc? Anh có muốn xin phép tổng giám đốc trước không?”

“Tạm thời không cần, không ai tin chúng ta sẽ hẹn hò, mọi người sẽ nghĩ rằng đây là một trò đùa bị trễ trong ngày Cá Tháng tư thôi.” Một tuần trước, nếu có người hỏi anh, anh cũng sẽ không tin.

“Nhưng Tiểu Lăng đăng lên mấy tấm hình đó, tất cả mọi người đều đoán, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ phát hiện mà thôi.”

Chắc, anh quên mất chuyện mấy tấm hình đáng chết đó: “Công bố như vậy là quá sớm, trước hết để bọn họ đoán già đoán non đã, anh muốn nghe mọi người sẽ sáng tạo chuyện của chúng ta thành thế nào.”

“Được rồi, ít nhất cũng phải nói với Tiểu Huệ, lúc biết cô ấy nhất định điên cuồng mà kêu lớn.” Ha, cô không kịp chờ ngày mai có thể chia sẻ cùng bạn tốt. “Vậy ngày mai...”

Hai người cùng nhau nằm trong chăn trên chiếc giường màu đen, mặt chạm mặt, thao thao bất tuyệt, nói chuyện một chút về những điều không quan trọng, cũng không bỏ được cơn buồn ngủ.

Rốt cuộc, Trình Dư Nhạc mồm miệng không rõ, ngủ thiếp đi.

Ấu Quan Lữ cũng mệt mỏi, trần nhà và trên vách tường có chút ánh sáng còn sót lại, anh thiết kế phòng ngủ thành không gian vũ trụ, có thể ngao du tự do trong vũ trụ rộng lớn, vậy mà hôm nay anh là một người độc thân, đã có bạn gái.

Anh không khỏi nghĩ, bọn họ biết nhau lâu như vậy, vì sao hiện tại chạm vào nhau mới tạo ra lửa? Máu chốt ở đâu? Chuyện gì đã xảy ra? Anh không nghĩ ra được, có lẽ cảm tình đối với nhau đã sớm tồn tại, lại bị chôn trong những lời tranh cãi nặng nề, nghe theo cảm giác của con tim, thỉnh thoảng thay đổi góc nhìn, thay đổi tâm trạng, có thể thấy một thế giới tươi đẹp khác, sẽ nhìn thấy điều làm lòng người mê say.

Tương lai của hai người sẽ không được thuận lợi, nhưng anh hi vọng mình có thể nhớ giây phút này, suy nghĩ và những rung động, lúc nào cũng phải nhắc nhở mình, không quên yêu cô là ước nguyện ban đầu.

Anh nhắm mắt lại, ôm tiểu nữ thần ngủ say vào lòng, hài lòng, cũng dần chìm vào trong mộng.

Trong phòng ngủ chỉ còn lại chút ánh sáng, lẳng lặng giống như sao trong toàn bộ vũ trụ đều ở đây ngắm nhìn tình yêu không tưởng tượng nổi cách chăm chú.

Giờ khắc này, anh được yêu tiểu vũ trụ này, hạnh phúc vui vẻ, rất trọn vẹn.

Hôm sau, Trình Dư Nhạc dậy rất sớm. Nhìn trần nhà xa lạ màu bạc, cô sững sờ một lúc, mới nhớ ra mình đang ở chỗ nào.

Cô mỉm cười, nhìn sang người đàn ông bên cạnh. Anh vẫn ngủ rất ngon, phát ra tiếng ngáy rất nhỏ. Kết quả tối hôm nay, cô quên uống thuốc ngủ, may mà hiện tại cô không cảm thấy có gì khó chịu.

Ngoài cửa sổ, sắc trời sáng trưng, vài con chim sẻ bay vút qua cột điện, trên những con đường thành phố những chiếc xe đang chạy băng băng, mà cô nằm trong phòng, ánh mặt trời lén vào, phản xạ lên bức tường màu bạc, điều khiển ở đầu giường toả ra ánh sáng lấp lánh, trong phòng và bên ngoài giống như hai thế giới.

Ừm, cảm giác này giống như trải qua một cuộc phiêu lưu trong vũ trụ đã lâu, cuối cùng đã về với hành tinh mẹ Địa Cầu... Cô bật cười, tính cách trẻ con của người đàn ông này sẽ lấy sao? Cô nhìn anh, đưa tay khẽ vuốt lên chiếc cảm dây râu ria của anh, cô nghĩ thì ra cảm giác hạnh phúc là như thế này, có chút thích thú.

Nhìn anh, cô có lòng tin, cô đã mắc một chiếc neo xuống bên cạnh tâm của người đàn ông này rồi. Cô từng thương thức rất nhiều người đàn ông, mỗi người đều có ưu điểm, sao người cô yêu lại là anh, người đầy những khuyết điểm?

Dĩ nhiên anh cũng có ưu điểm. Trước kia, cô từng mong đợi một tình yêu hoàn mỹ, cho nên đối tượng tất nhiên là phải tốt, tình yêu mới có thành công, nhưng cô không thật sự yêu bất kỳ người nào, mà là anh.

Vào giờ phút này, lòng của cô giống như đang nói, ... Chính là anh, cô yêu người đàn ông này, mà làm sao cô có thể hoàn mỹ đây?

Cô không đặt mục tiêu tìm người yêu hoàn thiện 100% nữa, cô tự nhìn lại mình cô đã làm cho anh những gì? Nguyên bỏ ra phần tình cảm này thì là cái gì? Lúc cãi nhau với anh, bao giờ cũng kiêu ngạo, cố gắng áo đảo anh, về sau cô sẽ không làm như vậy nữa, quá đáng mà cãi nhau với anh. Cô cảm thấy anh luôn bao dung và nhượng nhịn, cô quý trọng những điều anh nguyện ý thay đổi, đây chính là tình yêu lớn nhất của hai người.

Có lẽ cảm thấy bị quấy rầy, Âu Quan Lữ tỉnh lại. Anh tỉnh lại nhìn Trình Dư Nhạc. “Chào buổi sáng, sao lại dậy sớm vậy? Anh cho rằng em rất thích ngủ nướng.”

“Có lẽ ngủ ngon nên dậy sớm.”

Anh gật đầu: “Chờ anh đi thay quần áo...” Anh hắt hơi một cái. “Chúng ta cùng nhau đi ăn sáng..” Lại một cái nữa, sau đó liên tục hắt hơi.

Cô kinh ngạc. “Anh bị cảm.”

“Anh không có... Ắt xì! Anh không cảm thấy... Ắt xì! Bị cảm ...” Anh nguyên rửa một tiếng. “A mũi của anh ngứa muốn chết.”

“Nhất định là bị cảm.” Nhìn anh hắt hơi liên tiếp rất khó chịu, cô nói: “Em có phương pháp thần kì có thể xử lý, để cho anh hắt hơi lập tức ngừng lại!” Cô đưa tay kẹp mũi anh.

Âu Quan Lữ cứng đờ. “Đây là biện pháp kỳ diệu của em? Như vậy anh có thể hô hấp sao?”

“Anh sai rồi, không phải bóp mũi.” Cô vội vàng buông tay, đặt kên nhân trung. “Lúc hắt hơi thì ấn vào đây, hắt hơi sẽ lập tức dừng lại.”

Đúng là có hiệu quả, hắt hơi của anh thực sự ngừng. Âu Quan Lữ tự động dè lên nhân trung. “Vừa rồi em cố ý đúng không?”

“Em mới tỉnh dậy, có chút mơ hồ.” Cô cười. “Bây giờ anh cảm thấy thế nào?”

“Đầu choáng váng, mũi cực kì ngứa, cổ họng lại đau...”

“Thật sự bị cảm rồi. Chờ lát nữa em mua Khẩu trang cho anh.”

Hai người cùng nhau ra cửa ăn bữa sáng, chạy đến cửa hàng tiện lợi mua khẩu trang. Bởi vì hai người cũng đeo khẩu trang. Làm ọi người nhìn theo.

Trên đường đến công ty, Trình Dư Nhạc hỏi: “Lát nữa vào công ty như thế nào?”

Âu Quan Lữ suy nghĩ một chút. “Chúng ta tách nhau ra. Em vào trước, năm phút sau anh mới vào.”

“Vậy tan làm thì sao?”

“Nhìn vào tình huống, nếu không làm thêm giờ, chúng ta hẹn gặp nhau ở đâu đó.” Hai người tính toán làm sao để có thể né tránh tầm mắt của các đồng nghiệp, sau khi tan làm còn muốn đi ăn tối cùng nhau.

Đến công ty, Âu Quan Lữ đi vào hẻm để Trình Dư Nhạc xuống xe, anh dừng xe lại.

Trình Dư Nhạc vào công ty, có mấy đồng nghiệp đã đến, nói chuyện trên hành lang, cô chào hỏi mọi người. “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng, Nhạc Nhạc.” Mọi người đang thảo luận về tiệm ăn sang gần công ty. Trình Dư Nhạc lập tức gia nhập vào đề tài.

Năm phút sau, Âu Quan Lữ đi vào, vẻ mặt anh tự nhiên chào hỏi; “Chào buổi sáng.”

Không ngờ mọi người nhìn theo anh, hai mắt nhìn đăm đăm, có người miệng còn há hốc.

Phản ứng này là thế nào? Âu Quan Lữ không được tự nhiên, tăng thêm giọng, nói: “Chào buổi sáng.”

“A, chào buổi sáng.” Các đồng nghiệp ríu rít hưởng ứng, hôm qua đeo khẩu trang chỉ có Trình Dư Nhạc, sao hôm nay Âu Quan Lữ cũng đeo? Khẩu trang còn cùng kiểu dáng nữa? Hai người làm chuyện gì, mà Âu Quan Lữ bị lây cảm? Hơn nữa anh chào hỏi, tất cả mọi người đều trả lời, duy nhất chỉ có Trình Dư Nhạc là không. Trước kia, hai người luôn cãi qua cãi lại, ứng đối căn bản vẫn có, giờ phút này Trình Dư Nhạc lại nhìn bồn hoa bên cạnh không lên tiếng. Âu Quan Lữ cũng tranh tiếp xúc với ánh mắt của cô.

Có một loại không khí giấu đầu hử đuôi, lặng lẽ lan tràn...

Tiểu Lưu nói: “Oa, thật đúng dịp, chẳng lẽ hai người cùng nhau đi làm, hai người đã ăn gì rồi?”

Tên trộm Tiểu Lưu, hỏi lên còn cố ý nhìn nét mặt hai người, khiến hai người đều nghĩ rằng người bị hỏi là mình, đồng thời trả lời. “Bánh trứng Ngọc Mễ ...” Phát hiện có chút không đúng, hai người nhanh chóng im miệng, nhưng đã quá muộn.

Tiểu Lưu xoay người nhanh chóng chạy đi. Một đám đồng nghiệp cười trộm, nhanh chóng rời đi như chim, để lại Âu Quan Lữ, sắc mặt khó coi, rất muốn đánh người. Trình Dư Nhạc Không nhận được bất cười.

Ai, thôi, không giả bộ nữa. Âu Quan Lữ buông tha, ôm bạn gái vào ngực, cúi đầu hôn cô, cách hai lớp khẩu trang rất buồn cười, Trình Dư Nhạc cười càng lợi hại.

Anh dứt khoát đưa ra quyết định. “Sau khi tan làm, đợi ở cửa công ty.” Bị biết coi như xong, về sau, thoải mái yêu, không che giấu nhiệt tình với cô, muốn cho đồng nghiệp ghen chết.

“Được.” Cô cười khanh khách gật đầu.

Hai người dùng sức ôm lấy nhau một cái. Sao đó anh rẽ trái, cô đi về bên phải đi về phòng làm việc của mình.

Mùa hè này, thời tiết quang đãng, tình yêu ngọt ngào, thế giới tốt đẹp, mọi việc đáng yêu. Yêu người trong lòng, tất cả đều vô cùng hoàn mỹ.

_____HOÀN_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thoi-han chia tay>